

ONSDAGEN DEN 18 FEBRUARI 2009

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 15.00.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 5 februari 2009.

2. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – Mina damer och herrar! För två veckor sedan mördades den polske ingenjören Piotr Stańczak av sina tillfångatagare, efter att ha hållits som gisslan av terrorister i Pakistan sedan september förra året. På Europaparlamentets vägnar vill jag uttrycka min avsky för detta förskräckliga mord på en oskyldig man som var polsk medborgare och EU-medborgare. Europaparlamentet fördömer starkt denna kriminella handling i starkast möjliga ordalag. Vi vill uttrycka vår innerliga sympati och vårt deltagande med hans familj och släktingar.

Terrorism är en direkt attack på vår frihet, de mänskliga rättigheterna och demokrati. Terrorism är ett försök att uppnå egna mål med hjälp av urskillningslöst våld och ett förstörande av våra gemensamma värderingar. Den utgör en stor fara för det internationella samfundets säkerhet och stabilitet. Terrorism är ett brott och ett som vi inte kan acceptera.

Mina damer och herrar, på den mördade ingenjörens eget språk vill jag säga *Niech spoczywa w wiecznym pokoju* [Må han vila i evig frid].

Till minne av Piotr Stańczak får jag nu be er alla att resa er upp för att hedra honom.

(Parlamentet höll stående en tyst minut.)

Skogsbränderna i Australien har, mina damer och herrar, lett till tragiska förluster av liv de senaste dagarna. Det som är de värsta skogsbränderna i Australiens historia har krävt många liv under ohyggliga omständigheter. Vi förfasades alla över den våldsamma kraften i denna naturkatastrof och dessa hemska konsekvenser. Jag har skrivit till Australiens premiärminister för att framföra Europaparlamentets djupa sympati. På Europaparlamentets vägnar vill jag vid dagens plenarsammanträde återigen uttrycka vår solidaritet med Australien, dess befolkning och myndigheter i dessa sorgliga tider.

Nästa vecka reser en delegation från Europaparlamentet till Australien för att personligen visa vårt deltagande. Jag vill dock ta tillfället i akt att uttrycka vår djupa sympati och vårt deltagande med samtliga offers familjer. Våra tankar är hos er.

Mina damer och herrar! Det kommer oroande nyheter från Islamiska republiken Iran. Sju ledande personer i det religiösa samfundet Bahá'í togs i förvar i maj 2008. Under åtta månader nekades de rätten till juridiskt biträde. När nu de sju dignitärerna från det religiösa samfundet Bahá'í ska ställas inför rätta denna vecka så uppfylls inte ens de mest grundläggande kraven i rättsordningen. Den iranska advokaten och nobelpristagaren Shirin Ebadi, som var beredd att leda försvaret av de fängslade ledarna, har själv blivit utsatt för dödshot.

Europaparlamentet uppmanar de iranska myndigheterna ännu en gång, och i de mest brådskande termer, att respektera de mänskliga rättigheterna och religiösa minoriteters rättigheter samt ompröva åtalet som väckts mot de sju ledarna i Bahá'í – Fariba Kamalabadi, Jamaloddin Khanjani, Afif Naeimi, Saeid Rasaie, Mahvash Sabet, Behrouz Tavakkoli och Vahid Tizfahm. Dessa personer fängslades endast på grund av sin tro och bör frigges omedelbart.

(Applåder)

Förra fredagen, den 13 februari 2009, arresterades den spanske ledamoten i Europaparlamentet Luis Herrero-Tejedor av den venezuelanska regeringen i huvudstaden Caracas, och därefter utvisades han från landet, som ett resultat av de kommentarer han gjort i medierna om den venezuelanska regeringen.

Luis Herrero-Tejedor befann sig i landet eftersom han var en del av den officiella delegationen från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, som var inbjudna av oppositionspartiet i samband med den konstitutionella folkomröstningen. För att arrestera honom tvingade polisen sig in på hans hotellrum och satte honom sedan på ett reguljärflyg till Brasilien, utan att ge honom en officiell förklaring eller möjlighet att samla ihop sina personliga tillhörigheter. Detta är oacceptabelt!

På Europaparlamentets vägnar vill jag protestera i starkast möjliga grad mot dessa metoder. Jag fördömer eftertryckligen det inträffade, som utgör ett brott mot de mänskliga rättigheterna och ett nedsvärtande av den demokratiska institution som Europaparlamentet är.

(Applåder)

Giles Chichester (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag tar ordet som ordförande för parlamentets delegation för förbindelserna med Australien och Nya Zeeland för att jag starkt identifierar mig med det uttalande som ni just gjorde och vill tacka er för det. Jag ser fram emot att få lämna det budskapet nästa vecka i Australien.

Talmannen. – Tack, herr Chichester.

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

4. Åtgärder till följd av begäran om fastställelse av parlamentarisk immunitet: se protokollet

5. Valprovning: se protokollet

6. Tolkning av arbetsordningen: se protokollet

7. Rättelse (artikel 204 a i arbetsordningen): se protokollet

8. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

9. Inkomna dokument: se protokollet

10. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

11. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

12. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

13. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet torsdagen den 5 februari 2009 har delats ut (artiklarna 130 och 131 i arbetsordningen). Följande ändringar har föreslagits:

Onsdagen:

Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har begärt att Herbert Reuls betänkande om förslag till lösning på utmaningarna i samband med oljeförsörjningen ska skjutas upp till nästa sammanträdesperiod.

Herbert Reul, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi debatterade detta ändringsförslag länge och intensivt i utskottet och kom fram till ett beslut, som stöds av en stor majoritet. Men i går och i dag har det strömmat in råd och förslag som huvudsakligen beror på att andra utskott har lagt till ytterligare ämnen att diskutera.

Jag anser att det vore en bra idé att inte fatta något beslut i dag utan att i stället få möjlighet vid ett senare tillfälle att hitta en lösning som Europaparlamentet då kan stödja. Därför ber jag er att godkänna detta uppskjutande i dag. Tack.

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Vi har lagt fram två förslag, som förmodligen inte kommer att få en bred majoritet i denna kammare. Därför stöder jag detta förslag.

Med talmannens tillåtelse vill vi även skjuta upp Thijs BERMANS betänkande. Om detta förslag inte godtas på grund av att det kommer för sent, vill jag i alla fall säga nu att vi i morgon kommer att föreslå att omröstningen om detta betänkande skjuts upp. Tack.

Talmannen. – Tack, herr Swoboda.

Vill någon motsätta sig förslaget?

Claude Turmes, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Min grupp, gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har lagt fram en resolution med stöd från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och stora delar av Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet. Jag tror att Herbert Reul kräver ett uppskjutande av rädsla för att hans ståndpunkt är i minoritet.

Jag anser att det är konstigt att vi först har en sådan lång och intensiv debatt och sedan hör krav om ytterligare ett uppskjutande. Därför är vi emot att det skjuts upp.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Ni har nu hört den politiska bakgrunden. Ni har också hört vad herr Swoboda hade att säga. Beslutet kommer att fattas i morgon.

(Parlamentet samtyckte till förslaget från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater.)

Vi kommer att rösta om Hannes Swobodas förslag i morgon. Jag vill be er alla att komma ihåg detta under dagens omröstning.

(Arbetsplanen fastställdes med dessa ändringar.)⁽¹⁾

14. Europeiska unionens roll i Mellanöstern (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden från den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och från kommissionen om Europeiska unionens roll i Mellanöstern. Det är ett stort nöje för mig att få välkomna ibland oss den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken Javier Solana och be honom tala till oss.

Javier Solana, hög representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. – (EN) Herr talman! Detta är första gången som jag talar till er i år, 2009. Det är ett stort nöje att vara här och jag hoppas att vårt tidigare goda samarbete ska fortsätta i år.

Kriget i Gaza tog slut för en månad sedan, den 18 januari, och jag tror att ni håller med mig om att det känns som i går. Lidandet och förödelsen har varit enorma och kriget har lämnat oss alla med en bitter eftersmak. Dagens humanitära situation är fortfarande förfärlig. Vi måste hitta brådskande lösningar för att få dit bistånd och minska folkets lidande.

Samtidigt vill vi göra allt vi kan för att stoppa konflikten mellan israeler och palestinier och mellan Israel och arabvärlden. Lösningens parametrar är faktiskt välkända, och det har de varit ett bra tag. Vad som spelar roll nu är den politiska viljan att genomföra lösningen bland israeler och palestinier, bland araber och det bredare internationella samfundet.

Den europeiska viljan till fred i Mellanöstern är starkare än någonsin. Vi är helt och hållet beslutna att skapa en livskraftig och självständig palestinsk stat som lever sida vid sida med Israel. Det ligger till grund vår för Mellanösternpolitik. Alla våra åtgärder tjänar detta strategiska syfte. Vi kommer att stödja alla som vill ha en fredlig lösning på de många utmaningarna i Mellanösternregionen.

Europaparlamentet vet precis hur komplicerad och svårlöst situationen kan verka. Alltför ofta har regionen hemsökts av vågor med våld, ökad extremism och ekonomiska problem. Samtidigt är förutsättningarna för

⁽¹⁾ För övriga ändringar av arbetsplanen: se protokollet.

EU och USA att samarbeta för att skapa fred i Mellanöstern förmodligen bättre än någonsin. Jag har just återvänt från Washington där jag haft givande diskussioner med alla parter i Obama-administrationen. Jag tror att jag har deras försäkran om att det starka åtagande som framförts är en verklighet. Vi är villiga och redo att samarbeta med dem för att göra framsteg i fråga om denna konflikt.

Jag tror att utnämningen av senator Mitchell som USA:s sändebud har gett människorna i Mellanöstern och hans vänner förnyat hopp. Vi känner honom. Vi har arbetat med honom. Jag hade privilegiet att arbeta med honom år 2001 i fråga om den berömda rapporten och jag fick alldeles nyligen tillfälle att arbeta med honom i Mellanösternregionen.

Jag hoppas verkligen att dessa förändringar ska leda till en ny strategi som ger båda parter mer att säga till om när det gäller hur de sköter sina angelägenheter. Vi vet att lösningarna och förslagen borde vara lokalt inspirerade. Men samtidigt är det väsentligt med ett djupare internationellt engagemang.

Därför är det arabiska fredsinitiativet så avgörande. Detta initiativ är arabvärldens kollektiva uttryck för hur de skulle kunna bidra till att stoppa konflikten med Israel. Initiativet är deras svar på den fråga som hållit tillbaka deras utveckling och deras integration i vår globala värld. Det diskuteras, och borde fortsätta att diskuteras.

I Israel har ett viktigt val just genomförts. Det är naturligtvis det israeliska folket och deras politiska ledare som ska besluta hur deras nya regering ska se ut. Vi i vår tur hoppas att den nya premiärministern och regeringen ska vara stabila samtalspartner för fredssamtal.

Det behöver inte ens sägas att detsamma gäller palestinierna. De måste också få ordning på sin situation, däribland genom försoning. Som alla vet uppmuntrar vi starkt en försoning mellan palestinierna bakom president Abbas samt alla ansträngningar som Egypten och Arabförbundet gör i det hänseendet. Detta kommer att vara en grundläggande förutsättning för fred, stabilitet och utveckling.

Som jag sa vet jag att Europaparlamentet har varit mycket bekymrat över krisen i Gaza, och det har vi alla. Låt mig ta detta tillfälle i akt för att lyfta fram några av de viktigaste internationella insatserna, som varit fokuserade på att försöka få ett stopp på våldet och lindra alla civilbefolkningars svåra belägenhet.

Egypten fortsätter att spela en mycket viktig roll när det gäller att lösa situationen i Gaza men också situationen med palestinierna själva. Vi hoppas att deras ansträngningar snart kommer att leda till ett varaktigt och hållbart vapenstillestånd, till att gränsövergångarna öppnas för alla varor och personer, och till något slags överenskommelse mellan palestinierna. Utan detta kommer det att bli svårt – för att inte säga omöjligt – att återuppbygga Gaza.

Vi ser fram emot att välkomna positiva tillkännagivanden om vapenstillestånd. I förrgår hölls givande möten, och låt oss hoppas att de ska fortsätta i dag och i framtiden så att ett vapenstillestånd kan deklarerats omgående. Som ni vet kommer Egypten också att stå värd för en viktig konferens om återuppbyggnad den 2 mars och vi förväntar oss att hela det internationella samfundet ska göra ett åtagande där. Europeiska unionen spelade också sin roll. Vi tillkännagav omedelbart vår vilja att konkret bidra till ett varaktigt vapenstillestånd. Vi sa också att vi var redo att flytta våra fredsövervakare till gränsövergången i Rafah i enlighet med den överenskommelse som vi undertecknade 2005. Vi är redo att agera i Rafah eller vid andra gränsövergångar där vår hjälp behövs eller efterfrågas.

Flera europeiska länder framförde också sin vilja att bidra till att förbjuda olaglig handel och framför allt vapensmuggling i Gaza. Europaparlamentets åtgärder som svar på krisen har varit omfattande och ingår i EU:s övergripande reaktion på krisen.

Vad gäller Förenta nationerna kan vi verkligen berömma UNRWA för dess arbete och ihärdighet och betona att Europeiska unionen kommer att fortsätta att stödja alla dess ansträngningar.

Det är dock klart att inget enskilt land eller organisation kan hantera konflikterna i Mellanöstern på egen hand. Problemens själva natur kräver multilaterala lösningar. Kvartetten kommer att behöva spela en avgörande roll under de kommande månaderna. Den nya amerikanska regeringen har i samarbete med oss bekräftat sin avsikt att använda kvartetten fullt ut.

De förfärliga händelserna i Gaza borde också tvinga oss att betrakta Gaza ur ett mer strategiskt och långsiktigt perspektiv. Gazaremsan utgör en ingående del av det palestinska territorium som ockuperades 1967 och kommer tveklöst att ingå i en palestinsk stat. Gaza måste bli ekonomiskt och politiskt livskraftigt. Gaza måste bli en del av en politisk lösning.

Den omedelbara prioriteringen är fortfarande att garantera ett varaktigt och fullt ut respekterat vapenstillstånd och att möjliggöra ett obehindrat genomförande av humanitärt bistånd. Gränsövergångarna måste på ett regelbundet och förutsebart sätt öppnas för humanitärt stöd, handelsvaror och människor.

Som ni vet har den diplomatiska oenigheten om Gazakonflikten i det större området varit mycket betydande: de indirekta samtalen mellan Syrien och Israel har avbrutits, Mauretanien och Qatar har avbrutit sina förbindelser med Israel och man har hotat att upphäva det arabiska fredsinitiativet.

Den arabiska splittringen har som ni vet förvärrats. Utan en arabisk enighet kommer det att bli mycket svårt att göra framsteg i Gaza och i den större fredsprocessen för Mellanöstern. Fred i Mellanöstern kräver en enad arabvärld. Arabförbundets kommande toppmöte kommer att vara avgörande för att återupprätta en arabisk enighet, i synnerhet om det arabiska fredsinitiativet.

Under de kommande åren kommer val också att hållas i Iran och Libanon. Den 12 juni kommer iranierna att rösta om en ny president. Vi har flera gånger betonat vår djupa respekt för Iran och vår önskan att skapa helt nya förbindelser med detta land. Det ligger uppenbarligen i allas intresse. Men för att nå det behövs tillit, och denna tillit måste återupprättas.

Låt mig avsluta genom att säga att 2009 kommer att bli ett kritiskt år för Mellanöstern. Vi står möjligen inför ett vägval. Vi kan välja att föra samma politik på samma sätt, med vetskapen att den kommer att leda till samma resultat – de resultat som vi känner till i dag. Å andra sidan kan vi försöka arbeta energiskt och beslutsamt med att anpassa vår politik och våra metoder för att nå resultat.

Vi måste arbeta med såväl krishantering som konfliktlösning – det råder det inga tvivel om. Tiden är dock inne att beslutsamt fokusera på konfliktlösning. Det är det enda sättet att sätta stopp för detta ändlösa händelseförlopp med död och ödeläggelse.

(Applåder)

Talmannen. – Tack till den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Mina damer och herrar! Jag vill uppmärksamma er på att nu på söndag kommer jag att leda en delegation, i egenskap av ordförande för den parlamentariska församlingen för EU–Medelhavsområdet, till Gaza, Ramallah, Sderot och Jerusalem i två och en halv dag. Bland annat kommer samtal att föras med president Shimon Peres, premiärminister Ehud Olmert i Jerusalem, president Mahmoud Abbas från den palestinska myndigheten och premiärminister Salam Fayyad i Ramallah. I Gaza kommer vi att förbereda för Förenta nationernas besök, som sedan kommer att genomföras.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Mellanöstern befinner sig just nu i en övergångsperiod. Israel kommer förmodligen snart att få en ny regering. USA har redan fått en ny regering, som för närvarande utformar sina utrikespolitiska riktlinjer. Snart kan vi också stå inför en övergång på det ockuperade palestinska territoriet. Så en förändrad dynamik kan skapa möjligheter till nya åtaganden.

Men det går inte att förneka att den aktuella konflikten lett till ett enormt mänskligt lidande och till enorm förstörelse. Konflikten har gjort att fredsprocessen i Mellanöstern – det måste vi erkänna – befinner sig i ett särskilt bräckligt tillstånd. Det vet vi alltför väl här i parlamentet efter de diskussioner och debatter som vi redan fört här.

Detta är uppenbarligen inte det resultat som vi hoppades ha nått i början av 2009. Men om israeler och palestinier någon gång ska kunna sluta fred är den enda möjligheten att göra allt vi kan för att samtalen ska kunna återupptas. Denna mänskliga tragedi i Gaza har haft stor inverkan på regionen. Jag återvände så sent som i går från ett besök i Syrien och Libanon, och det ska jag naturligtvis också säga något om. Men jag vill särskilt säga att vi måste klargöra för alla israeliska ledare att EU förväntar sig ett varaktigt åtagande i fråga om fredsprocessen och tvästatslösningen.

Vi måste också stärka budskapet till palestinerna att en stark palestinsk myndighet med ett effektivt ledarskap på hela det ockuperade palestinska territoriet är grundläggande för såväl återföreningen av Västbanken och Gaza som för att få tillbaka fredsprocessen på rätt spår. Därför stöder Europeiska unionen Egyptens, Turkiets och andra länders insatser för att nå detta.

Vi måste enas om ett gemensamt tillvägagångssätt tillsammans med den nya amerikanska regeringen. Jag talade på telefonen med utrikesminister Clinton om detta så sent som förra veckan. Hon var överens om att det krävs ett varaktigt eldupphör och om att fredsprocessen måste återupptas, vilket är absolut avgörande.

Vi var också eniga om att kvartetten borde diskutera dessa frågor ingående före slutet av månaden. Det gläder mig att USA:s regering ser kvartetten som en mycket viktig institution för att göra framsteg i fredsfrågan.

Slutligen måste vi öka vårt eget engagemang i fråga om länderna i Arabförbundet. Samförståndet om fred håller på att försvagas, inte bara i Israel och på det ockuperade palestinska territoriet, utan också inom Arabförbundet, där oroande splittringar håller på att uppstå.

Därför har jag, som jag just sa, precis återvänt från Syrien och Libanon, där jag träffade president Assad i Syrien, president Sleiman i Libanon, och andra centrala aktörer. Den aktuella konflikten har allvarligt skadat förhandlingarna inte bara om den palestinska utan också den syriska kursen. Vi diskuterade därför fredsprocessen ingående. Jag betonade EU:s mycket starka stöd för det arabiska fredsinitiativet, och uppmanade parterna att stå fast vid sitt åtagande om detta initiativ, eftersom det utgör en betydelsefull ram för regionala fredssamtal.

Jag betonade också det avgörande beslut som Syrien och Libanon fattat om att upprätta diplomatiska förbindelser, och betonade att alla steg i denna process måste slutföras. I båda länderna diskuterade vi hur EU praktiskt sett kan stödja reformprocessen. I Libanon upprepade jag vår villighet att sända ut en valobservatörsdelegation från EU, och jag har redan beslutat att en undersökningsdelegation omedelbart ska bege sig till landet.

Europeiska unionen som helhet har varit oerhört aktiv under de senaste veckorna på såväl den politiska som den praktiska fronten. På den politiska fronten har vi, sedan jag senast rapporterade till er i januari, alla fortsatt med vårt intensiva diplomatiska arbete. Vi har gått i täten för kraven på ett vapenstillestånd och vi har arbetat med Egypten och andra länder för att möjliggöra ett varaktigt vapenstillestånd.

Rådet angav i sina slutsatser i januari att EU utarbetar en "arbetsplan" för ett varaktigt vapenstillestånd. I detta dokument fastställs sex åtgärdsområden, däribland humanitära åtgärder, förebyggande av smuggling till Gaza, återöppnandet av gränsövergångarna i Gaza, återuppbyggnad, försoning mellan palestinierna och återupptagandet av fredsprocessen.

Ett omfattande och känsligt arbete pågår. För att bara ge en liten inblick i vilka åtgärder vi varit delaktiga i vill jag till exempel nämna att jag deltog i en arbetsmiddag för medordförandena för Parisklubben den 15 januari, vid toppmötena i Sharm el-Sheikh och Jerusalem den 18 januari och vid EU:s ministermöten med Israel den 21 januari och i en grupp bestående av Egypten, den palestinska myndigheten, Jordanien och Turkiet den 25 januari. Dessutom besökte kommissionsledamot Louis Michel, som ansvarar för humanitärt bistånd, Gaza den 24 och 25 januari.

Vi har regelbunden kontakt med våra kolleger i kvartetten. Vi har haft viktiga möten som trojka i Moskva. Jag har talat i telefon med Hillary Clinton, Javier Solana har besökt Washington och vi har enats om att fredsprocessen måste förnyas. Vi fullföljer vårt arbete med övervakningen av färdplanen, och vi bistår också med statsuppbyggnadsstöd, däribland på känsliga områden som rättssäkerhet och gränsförvaltning.

EU:s åtgärdsstrategi för Mellanöstern omfattar också EU-stöd i fråga om specifika frågor om slutlig status, till exempel för Jerusalem, flyktingar och säkerhetsarrangemang.

I praktiska termer har EU prioriterat genomförandet av humanitärt stöd till folket i Gaza. Kommissionen har redan avsatt 10 miljoner euro praktiskt taget över natten och ytterligare 32 miljoner euro har nu avsatts för den kommande perioden.

I början av mars anordnar den egyptiska regeringen en internationell konferens i Sharm el-Sheikh till stöd för den palestinska ekonomin för återuppbyggnaden av Gaza. Vi i kommissionen kommer att vara medsponsor till detta evenemang. Det gläder mig att ha fått möjlighet att diskutera det åtagande som kommissionen har för avsikt att ingå tillsammans med ordförandena för utskottet för utrikesfrågor och budgetutskottet i ett tidigt skede här i parlamentet den 2 februari. Tack återigen för ert stöd.

Problemet för tillfället är inte bara finansieringen, utan tillträdet, särskilt till Gaza. Vi har varit mycket tydliga, såväl offentligt som privat, i fråga om den oacceptabla stängningen av övergångarna i Gaza. Jag utgår från att parlamentet kommer att sälla sig till mig i dag och återigen kräva att gränsövergångarna ska öppnas helt och hållet.

(Applåder)

När tillträdet förbättras – vilket jag är säker på kommer att ske – kan vi tvingas se över vår finansiella prognos. Vid den tidpunkten kan det hända att jag återigen måste diskutera detta med er. Jag hoppas att jag återigen kommer att kunna räkna med ert stöd.

Ärade ledamöter! Ni kan räkna med kommissionens engagemang – och också med mitt personliga engagemang – när det gäller att göra allt vi kan för att se till att fred skapas så snart som möjligt i ett av världens mest oroliga områden. Vi kommer naturligtvis att fortsätta att bedriva ett mycket nära samarbete med parlamentet.

(Applåder)

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Vondra, herr Solana, kommissionsledamot Ferrero-Waldner, mina damer och herrar! Situationen i Gaza blir lite värre för varje dag. Befolkningen lider oerhört. Det råder brist på allting.

Det embargo som tvingats på Gaza innebär att varje leverans av humanitärt bistånd måste klara många hinder. Även när det levereras är det humanitära biståndet otillräckligt för att täcka de grundläggande behoven. Sjukhusen kan inte längre fungera ordentligt. Befolkningen kan inte längre ses efter. Det som händer i dag i Gaza är en storskalig humanitär katastrof.

Europeiska unionen spelar redan en viktig roll i regionen. Det ekonomiska stödet EU gett och fortsätter att ge till palestinierna är betydande. EU har gjort mycket för att förhindra den humanitära katastrof som vi bevittnar i dag. Trots alla hinder fortsätter Europeiska unionen att tillhandahålla humanitärt bistånd och stöd till befolkningen i Gaza. Alldeles nyss i dag beviljade Europeiska unionen 41 miljoner euro i bistånd till FN:s hjälporganisation för palestinska flyktingar. Detta är alltså inte en stund då vi ska vara tysta.

Jag anser att EU:s budskap måste vara tydligt. Vi kan inte acceptera att det humanitära biståndet tas som gisslan i denna konflikt. Det är nödvändigt att detta bistånd tillåts röra sig fritt, utan begränsningar, och att vägspärrarna hålls öppna.

Dessutom vill vi utfärda en varning till Hamas. Förra månadens incidenter, när Hamas konfiskerade och inte lämnade tillbaka det humanitära bistånd som FN:s hjälporganisation delade ut i regionen är skandalöst, oacceptabelt och får inte upprepas. Samtliga berörda parter måste påskynda återuppbyggnadsfasen och aktivt förbereda den genom att uppskatta skadorna på marken och förbereda en plan för ett finansiellt, ekonomiskt och socialt återställande av Gazaremsan, vilket utgör en väsentlig faktor för säkerheten i regionen. Det är målet med givarkonferensen som ska hållas i Sharm el-Sheikh den 2 mars 2009.

Låt oss dock vara tydliga. Ingen återuppbyggnad – ännu en – kan äga rum före ett långlivat eldupphör har utropats. Ett eldupphör och ett upphörande av militära operationer, även från Israels sida, är nödvändiga förutsättningar för återställandet av fred i regionen. Det börjar också, med hänvisning till Hamas – och jag säger detta i yttersta stränghet – med att sätta stopp för raketbeskjutningen in i Israel från Gaza.

Alla åtgärder måste vidtas för att förhindra smuggling och olaglig handel av vapen och ammunition genom de tunnlar som länkar Gaza med Egypten. Återupprättandet av dialogen mellan de olika sektorerna i det palestinska samhället och omstarten av den nuvarande förhandlingsprocessen är viktiga. Egypten, som har ett särskilt ansvar med tanke på sitt läge med gräns mot Gaza måste ta aktiv del i denna förhandlingsprocess. Alla våra framtida diplomatiska insatser måste ta Egyptens särskilda roll i beaktande.

Vi kan hoppas på att hitta en lösning på konflikten genom att hålla de diplomatiska kanalerna öppna. Jag uppmanar samtliga berörda parter, inklusive Mellanösternkvartetten, Arabförbundet och medlemsstaternas diplomater att stadigt och bestämt fortsätta engagera sig i förhandlingarna.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Budskapet från vår debatt kan endast bli ett: det finns ingen våldsam lösning i Mellanöstern. Det finns ingen militär lösning. Det finns ingen lösning med hjälp av terrorism.

Det kan vara så att en part vinner ett kortsiktigt militärt övertag. Det kan vara så att en terroristhandling orsakar mycket kaos. Ändå visar erfarenheten att varje våldshandling föder mer våld och driver på våldsspiralen ännu mer. Vad som är viktigt är därför dialog, och det är något som är extremt svårt att få till i Mellanöstern, särskilt i en så osäker och till viss del asynkron tid.

Ändå strålar det även ett visst hopp från Förenta staterna. President Barack Obama, Hillary Clinton och deras team erbjuder en samstämmighet och en dialogbaserad modell, någonting helt annat än den tidigare

administrationen som nu tack och lov har lämnat posten. Så det finns hopp i Washington. Hur är det då i Jerusalem? Det Benjamin Netanyahu hade att säga under valkampanjen utgjorde verkligen ett hot mot fredsprocessen. Avigor Lieberman är också ett hot mot fredsprocessen i Mellanöstern. Denna asynkronitet utgör en risk.

Vad sker då i Libanon? Vilken betydelse kommer Hizbollah att få i framtiden? I vilken utsträckning är de beredda att delta i en konstruktiv dialog, före och efter valet i Libanon? Hur är det med den vänsterorienterade majoriteten? Skulle den majoriteten vara beredd att reagera på en valseger genom att integrera Hizbollah? Är Hizbollah berett att låta sig bli integrerade? Detta beror till stor del på vem som styr i Teheran. Frågan om valresultatet i Iran är av central betydelse. Detta påverkar även Hamas attityd.

Frågan om vi kommer att få en radikal president som förvägrar Israels rätt att existera – som nuvarande president gör – eller om det kommer att bli en regering som är beredd att samtala och om denna villighet att tala kommer att sträcka sig från Teheran till Beirut och vidare till Rafah är en avgörande fråga för stabiliseringen av hela regionen. Vi är för en samlingsregering för palestinierna. Utan en samlingsregering för palestinierna är fredsprocessen ogörlig. Det är därför nu upp till Hamas att visa att de är villiga och kapabla att ansluta sig till en sådan regering.

Den nödvändiga förutsättningen för detta är dock att tala med Hamas och att de bland det palestinska folket som vill tala med Hamas stöds och att de inte tvingas till defensiven av en regering i Jerusalem som bara känner till de fortsatta bosättningspolitiken. Som en sidohänvisning, om det stämmer att 163 hektar nu har gjorts tillgängliga för bosättningar är det ett destabiliserande element och något vi måste vara helt öppna med i vår relation med våra vänner i Israel.

I Mellanöstern är allting sammanlänkat. Det går inte att enkelt plocka ut enskilda delar och tro att det går att lösa enskilda problem med militära medel. Därför är grunden för allting viljan att samtala. I Arabförbundets plan, Saudiarabiens fredsplan, förutses ett slut på våldet med ett samtidigt erkännande av Israels rätt att existera. Detta är en djärv och ambitiös plan, som behöver diskuteras. Det är ett framsteg bara det att det finns människor i Arabförbundet, i det arabiska lägret, som är villiga att diskutera. Det är något som måste stödjas. Att släppa bomber är inte ett sätt att stödja detta. På samma sätt, om jag får tillägga, är inte sättet att stödja EU:s arbete att förstöra det vi har byggt upp, oavsett militära anledningar. Av den anledningen kan vårt budskap endast bli att dialog är en nödvändig förutsättning.

Den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken Javier Solana sa att detta var första gången i år som han talade i denna kammare. Det är kanske även hans sista besök hos oss före valet i juni. Eftersom dialog väldigt mycket är en nödvändig förutsättning för framgång, vill jag säga till herr Solana, på min grupps vägnar att han representerar ett förkroppsligande av dialog. Hans arbete förtjänar mer än respekt. Det förtjänar beundran, framför allt för hans outhärliga försvar för dialog. För detta har ni, herr Solana, vår uppriktiga uppskattning.

(Applåder)

Talmannen. – Tack, herr Schulz. Vi hoppas självklart – och detta är någonting vi alla kan enas om – att Javier Solana kommer att hålla fler anföranden inför denna kammare före slutet på parlamentets valperiod.

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är med stor sorg som vi återigen diskuterar vad EU kan göra för att lindra lidandet i Mellanöstern.

När man ser på konflikten nyligen i Gaza passar alla de gamla bekanta fraserna in: beskyllningar på båda sidor, provokationer från Hamas och ett oproportionerligt bemötande av Israel. Men på grund av det återkommande våldet har vi använt dessa gamla uttjatade fraser så ofta att de tappat sin ursprungliga effekt. Vi kan inte fortsätta så här. Det är naturligtvis vår moraliska plikt att bistå i återuppbyggnaden av Gaza. Det är naturligtvis klokt att söka garantier från Israel. Det är illa nog att flygplatsen, skolor och avloppssystem bombats, men det är ännu värre att återuppbygga dem med EU-medel när vi vet att de antagligen kommer att förstöras igen.

Är det möjligt, är det trovärdigt att tänka sig att Israel kan försäkra oss om att detta inte kommer att ske? Hur som helst kommer återuppbyggnadsstöd och humanitär bistånd från EU inte att förhindra kommande konflikter. Vi behöver ett nytt och positivt tillvägagångssätt, tillsammans med USA om möjligt, eller annars utan dem.

Förra månadens våld och resultatet av den här månadens val har förändrat debattens villkor. Hamas är politiskt starkare, det är militärt intakt, det står på sig och vägrar erkänna Israel, och den förväntade koalitionen

i Israel kommer att bli hårdare än någonsin och i hög grad motvillig mot upprättandet av en separat palestinsk stat. Samtidigt blir klyftan mellan Västbanken och Gaza allt djupare, med risk för en permanent splittring.

Rådet och kommissionen har egentligen inte sagt hur de kommer att bemöta detta händelseförlopp, och det tjeckiska ordförandeskapet tycks vilja avföra frågan från dagordningen. Men vi har inte råd att vänta längre. Med tanke på denna föränderliga situation och med tanke på att Hamas och israelerna inte talar med varandra måste vi ställa upp genomförbara villkor som vi kan tala med båda parter om. Isoleringen har endast lett till förtvivlan.

Tiden är inne för diplomati, en känslig men bestämd sådan. I vilket forum? I kvartetten, herr Solana? Ja, kanske det, men låt oss först erkänna att de politiska bristerna, de krossade förhoppningarna och den allt större extremismen under de senaste sju åren har ägt rum inför kvartettens ögon. Dess sändebud Tony Blair har aldrig ens varit i Gaza. Om han reste dit skulle han kunna besöka industriområdet, som är ett av hans favoritprojekt, som var avsett att skapa sysselsättning, men som jämnades med marken förra månaden.

(Applåder)

Kvartetten måste öppna sitt sinne för en ny strategi och om våra partner i kvartetten inte kan ta ett sådant steg borde vi ta reda på hur de skulle kunna göra det

Till sist kan vi endast förbereda oss inför framtiden om vi ärligt erkänner vad som skett tidigare. En oberoende och rättvis internationell undersökning av de påstådda krigsförbrytelserna i Gazakonflikten borde genomföras. UNWRA och vårt eget parlamentsutskott har båda rapporterat oroande bevis för krigsförbrytelser, och anklagelserna är verkligen allvarliga. Om Israel anklagas felaktigt borde dess namn rentvås, men om landet har begått dessa brott måste det ta sitt ansvar. Vårt mål måste vara att nå en enighet om en fredlig och blomstrande framtid på båda sidor av skiljelinjen, där fiender återigen kan bli partner. Men misslyckandet för vår nuvarande strategi skrivs i det blod som spills på marken. Herr Solana! Vi måste öppna för en ny väg till fred, och Europeiska unionen måste om nödvändigt ta täten.

(Applåder)

Brian Crowley, för UEN-gruppen. – (GA) Herr talman, ärade höge representant och ärade kommissionsledamot Ferrero-Waldner! Jag välkomnar varmt dagens uppgörelse om att ge humanitärt bistånd till Gazaremsan. Det är ett steg i rätt riktning för Europaparlamentet.

Den nuvarande humanitära situationen i Gaza är oacceptabel och Europeiska unionen har en skyldighet att hjälpa till.

(EN) Mycket har sagts om behovet av fred, dialog, förståelse, måttfullhet – om man nu vill använda det ordet – i fråga om reaktionerna och motreaktionerna på olika händelser. Men tre saker utskiljer sig omedelbart när vi talar om Mellanöstern.

Till att börja med handlar det inte om en förhandling mellan jämlikar. Ena sidan är stark och andra sidan är svag och splittrad. För det andra har influenserna utifrån och medietäckningen utanför inte fördelats lika på båda sidor. Ena sidan får mer positivt skydd i de internationella medierna och länderna, och för den andra sidan används de nedsättande termerna "terrorism" eller "reaktionär".

För det tredje, och viktigast av allt, är det samma människor som fortsätter att drabbas dag ut och dag in, trots all politisk oenighet, geografisk oenighet och alla historiska dispyter: kvinnor, barn, oskyldiga civila, människor utan anknytning till politiska grupper, politiska organisationer eller paramilitära grupper eller terroristgrupper. Det är dessa stackars oskyldiga personer som hamnar mitt i raketelden, bombningarna och de – och jag skrattar när jag hör att dessa ord används – "riktade intelligenta bombningarna". Det finns inga "intelligenta" eller "säkra" bomber. När en bomb landar exploderar den och då dödas människor.

Vi har omfattande bevis för att inte bara Hamas-raketerna mot Israel har dödat oskyldiga, utan också för att de israeliska styrkornas bomber och kulor, hundratals fler gånger, dödat och skadat tusentals människor i Gaza och på de ockuperade territorierna. Vi har faktiskt fått bevis från en irländare, John King, som arbetar för UNWRA i Gaza, som visar att när UNWRA informerade de israeliska myndigheterna om att deras bomber landade nära en FN-förläggning i Gaza där bränsle och livsmedel förvarades och som också användes som tillflyktsort för barn vars skolor hade bombats tidigare under dagen, kom bomberna närmare, och när de tvingades ringa dem en andra gång landade bomberna på FN-förläggningens bränslelager.

Det kan bero på försumbarhet, felaktig information eller avsiktlig målinriktning, men hur som helst är det ett angrepp – kanske inte riktigt en krigsförbrytelse enligt vissa – men ett angrepp på värdegrunderna fred, mänsklighet och frihet. I krigstid finns det insatsregler, och vissa saker får inte ske.

Vi måste naturligtvis se till att det palestinska folket får bistånd och stöd för att återuppbygga sina områden och vi måste naturligtvis se till och insistera på att samtal äger rum och att fred kan blomstra, men då måste vi vidta djärva åtgärder också inom EU. Precis som Martin Schulz gratulerar jag Javier Solana till att han följer den långa ensamma väg som innebär att han talar med människor som inga andra vill tala med och öppnar dörrar för dialog, för i slutändan är det endast genom dialog mellan fiender som vi kan skapa fred, och endast genom fred kan vi bygga grunden för en stabil tvåstatslösning som kommer att garantera fred, rättfärdighet, säkerhet och rättvisa i Mellanöstern.

Jill Evans, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag var medlem i den Europaparlamentsdelegation som besökte Gaza förra veckan för att se ödeläggelsen, och parlamentets resolution i dag är inriktad på humanitära åtgärder, vilket verkligen behövs.

Detta är en verklig humanitär kris, och hur ska vi kunna ta itu med den omgående? Nittio procent av befolkningen i Gaza är beroende av FN-bistånd. Det har inget att göra med förhandlingar. Vi måste se till att detta bistånd kan genomföras och därför måste belägringen avbrytas och gränsövergångarna öppnas. Hur kan ett tätbefolkat område med 1,5 miljoner människor som har bombats i 22 dagar och där över tusen personer har dödats ens börja återhämta sig när endast femton kategorier av humanitära varor får föras in: livsmedel, vissa läkemedel och madrasser? Man kan inte bygga upp hem och kontor utan cement och glas, vilket är förbjudet. Man kan inte undervisa barnen i skolor som saknar papper, vilket är förbjudet. Man kan inte ge människor mat när inte tillräckligt med mat får föras in. Problemet är inte att det inte finns något bistånd i området, utan att det inte släpps in. Vi måste utöva påtryckningar på den israeliska regeringen för att de ska upphöra med blockaden och öppna gränsövergångarna.

I alla bedömningar av skadorna i Gaza måste man uppmärksamma den avsiktliga målsättningen att förstöra infrastrukturen och ekonomin. Vi har sett skolor, fabriker, hem och ett sjukhus avsiktligt angripas. Vi har återigen bevittnat hur Israel förstört EU-finansierade projekt och i stället för att vidta åtgärder mot detta talar vi om att stärka handelsförbindelserna, när villkoren för de mänskliga rättigheterna för närvarande kränks inom ramen för de nuvarande avtalen.

Javier Solana sa att vi kommer att hamna i samma utgångsläge om vi för samma politik. Jag håller med. Under 2006 vägrade EU att erkänna den palestinska samlingsregeringen som innefattade Hamasmedlemmar, och ändå är vi redo att erkänna en ny israelisk regering som kan innefatta medlemmar som förkastar en tvåstatslösning och som inte stöder en palestinsk stat.

Vad som är avgörande nu är att EU måste vara redo att arbeta med och erkänna en palestinsk nationell övergångs- och samlingsregering, vilket borde vara resultatet av samtalen i Kairo under de kommande veckorna, och vi måste sända tydliga signaler om våra avsikter till det internationella samfundet. Vi måste stödja försoningsprocessen i Palestina som en del av att nå en långsiktig lösning, och därmed måste vi se till att inte upprepa de misstag som gjorts tidigare.

(Applåder)

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Solana, ärade kommissionsledamot! När jag för nästan en månad sedan lyssnade till barnen i Gazas berättelser, bland ruinerna av sina hus, om hur de darrade då bomberna föll, eller till hur deras föräldrar beskrev det helvete under de 22 dagarna och nätterna som för evigt skulle prägla deras liv och minnet för framtida generationer, var jag inte stolt över Europa.

Jag tänkte på några av ledarna i våra medlemsstater, på alla dem som kommer att få stå till svars i framtiden för sin brist på politiskt mod, de missade möjligheterna, sin brist på visioner. Jag ställde mig själv denna fråga: till vilken extrem gräns måste de israeliska ledarna driva sin grymhet gentemot palestinierna och sitt förakt för lagen och de mest grundläggande värdena innan EU:s politiska ledare vågar lyfta ett finger och slutligen säga "nu får det vara nog"?

De som kallar sig för Israels vänner för att rättfärdiga den straffrihet och obegränsade anpassning som visas gentemot dess styrande klass bör fundera över följande citat från den store israeliske författaren David Grossman: "Mitt i den våg av nationalistiska överdrifter som nu sveper över nationen, skulle det inte skada att påminna om i den slutliga analysen, att denna senaste operation i Gaza bara är ännu en hållplats på den

långa vägen kantad av eld, våld och hat. En väg som ibland präglats av seger och ibland av nederlag men som ofrånkomligen leder oss mot undergången.”

Eller låta dem ställa följande fråga som den kände israeliske historikern Shlomo Sand ställde: ”Vi sådde ödeläggelse. Vi har bevisat att vi inte har några moraliska reservationer. Har vi starkt fredsläget för palestinierna?” Han fortsätter: ”Israel har drivit palestinierna till förtvivlan.”

Under 20 år erkände Yassir Arafat och den palestinska myndigheten Staten Israel utan att få någonting i gengäld. Israel avvisade erbjudandet från Arabförbundet 2002. Alla talar om Arabförbundet och dess fredsprojekt. Det har funnits i sju år. Vad har EU gjort för att ta vara på tillfället?

Därför vill jag ännu en gång citera Shlomo Sand: ”Israel vägrade ta emot erbjudandet från Arabförbundet 2002 om dess fullständiga erkännande av Israel inom de gränser som fanns före 1967.” Den israeliske historikern avslutar därmed med: ”Israel går endast med på fred om trycket blir så stort att de måste stå till svars för sin egen politik.”

Därför vill jag ställa en fråga, herr Solana, eftersom ni inte sa någonting om internationell rätt. Vilka påtryckningar är EU beredd att utöva på Israel när det gäller Gaza och Västbanken, inklusive Jerusalem, för att påminna dess nuvarande och framtida ledare om att medlemskap i det internationella samfundet i allmänhet, och det privilegierade partnerskapet med Europeiska unionen i synnerhet, inte är gratis, att det varken innefattar militär ockupation, krigsbrott eller en politik som varje dag driver på för en brytning mellan Europeiska unionen och den arab-muslimska världen?

Jag skulle önska, som europé, att jag inte behövde sätta mitt hopp för en förändring i politiken gentemot Mellanöstern endast till vem som tillfälligt sitter i Vita huset. Jag vill fortfarande hoppas på en helomvändning från Europeiska unionen.

(Applåder)

Kathy Sinnott, (IND/DEM). – (EN) Herr talman! I dag diskuterar vi en resolution om humanitärt bistånd. Innan jag lämnar mitt bidrag vill jag betona att jag inte talar för IND/DEM-gruppen, eftersom den inte har antagit någon ståndpunkt i denna fråga. Jag talar i stället som parlamentsledamot för mig själv och för mitt folk.

Den stora majoriteten av befolkningen i Gaza måste förlita sig till humanitärt bistånd för sin överlevnad – livsmedel, vatten, logi, kläder och framför allt läkemedel. Denna befolkning har varit belägrad mycket länge. Alla gränsövergångar har varit stängda i 18 månader och nu, i och med det förfärliga angreppet på folket i Gaza nyligen, är de ännu mer desperata. Eftersom belägringen ännu inte har lyfts och gränsövergångarna fortfarande är stängda är det mycket svårt att få in grundläggande förnödenheter till folket.

Jag noterar i skäl E i resolutionen att vi inom EU är mycket belåtna med våra humanitära biståndsinsatser. Kommissionsledamot Ferrero-Waldner, ni talade om vilka politiska insatser ni gör, men förtjänar vi dessa lovord? Handeln mellan Israel och EU är värd 27 miljarder euro årligen. Om vi verkligen ville att det skulle hända något i Gaza skulle vi använda den makt som denna handel ger oss genom att påföra ekonomiska sanktioner. Vår vägran att göra det, också efter bombningen i januari, visar att vi föredrar att bevara en situation med ”business as usual”, där vårt bidrag med humanitärt bistånd kanske lindrar vårt samvete. Vi är inte bara ovilliga att riskera att störa en god affärsmarknad för att sätta stopp för orättvisan i Gaza, utan vi har hittills också varit ovilliga att häva, eller till och med ens tills vidare avbryta avtalet mellan EU och Israel.

Jag hyser en djup kärlek till det judiska folket. På högskolan tog jag tillfället i akt att läsa flera kurser om judisk historia och litteratur under ledning av en rabbin. Vänskap innebär dock inte att man inte vill se, utan att det finns en vilja att vara ärlig. Av de demonstrationer som ägt rum i de stora städerna i Israel att döma finns det faktiskt många israeliska medborgare som offentligt motsätter sig sin regerings handlingar.

För att återgå till den brådskande frågan om det humanitära biståndet: att återuppbygga en fysisk infrastruktur är viktigt, men det är förstäeligt om byråerna tvekar att återuppbygga när det ser ut som om en ännu mer hotfull regim kommer att ta över i Israel. Att återuppbygga mänsklig infrastruktur kan dock inte vänta. Vi måste få in förnödenheter. Jag vill framför allt påpeka att de särskilt hemska vapen som användes i januari har gjort att många personer har förlorat lemmar och fått förfärliga brännskador. Jag vet själv hur det är att ha ett friskt barn som blir funktionshindrat.

Vi måste se till att åtgärder vidtas i fråga om läkemedel och utbildning för att hjälpa alla dessa tusentals människor, särskilt barn, som sedan nyåret har blivit funktionshindrade för alltid. När vi hjälper dem måste

vi notera deras berättelser, så att vi kan inleda processen med att samla bevis för riktade attacker och möjliga krigsförbrytelser.

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det är säkerligen inte Europeiska unionen, ännu mindre den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, Javier Solana, tidigare Natos generalsekreterare, som kan spela medlarens roll mellan Israel och Palestina. Som mest kan de tillkallas för att finansiera återuppbyggnaden av Gazaremsan, som de redan gör i dag i Kosovo, Libanon och Afghanistan.

Förenta staterna och Israel bombar medan Europeiska unionen finansierar återuppbyggnaden. Det är så uppgifterna är tilldelade bland de allierade. Det borde dock vara de som förstör som betalar. Egypten är i centrum för de fredssamtal som diskuterar en förlängning av vapenvilan med Hamas. Utmaningen är dock respektingivande eftersom den nya israeliska regeringen, under påtryckningar från den tredje mannen, Avigdor Lieberman, den extremhögerledare som är demokratiskt accepterad där, riskerar att se sin uppgift besynnerligt komplicerad under denna förhandling. Benjamin Netanyahu, som presenteras som den framtida premiärministern, har alltid motsatt sig en vapenvila med Hamas.

En ytterligare svårighet är att Mahmoud Abbas palestinska myndighet på Västbanken blivit ett sorts internationellt protektorat vars legitimitet i hög grad har försvagats bland befolkningen.

Den sista faktorn vi måste ta med i beräkningen är utvidgningen av de israeliska kolonierna, som inte har stoppats sedan 1967, som gör skapandet av en palestinsk stat på Västbanken synnerligen krånglig. I dag har den israeliska planhalvan bollen men kommer hökarna i båda lägren att acceptera denna Guds vapenvila som de båda sidorna kräver utan att själva tillgodose sig resurser?

Tillåt mig en tanke om Frankrikes återvändande till Natos integrerade militärstruktur, som kommer att debatteras inom ramen för Ari Vatanens betänkande. Detta återvändande kommer att leda till att Frankrike tar på sig tunga skyldigheter. Vi återvänder till Nato trots att det kalla kriget faktiskt varit slut sedan 1990. Nicolas Sarkozy verkar ha glömt bort Berlinmurens fall och att Ryssland åter blivit en fri nation. Finns det ett behov att förstärka blocktänkandet vid en tid då vi ser multipolaritet och den stigande makten hos nyblivna nationer, inklusive på en militär nivå?

Dessutom kommer Frankrikes medlemskap i den integrerade strukturen förpliktiga landet att förstärka sin kontingent i Afghanistan, trots att den redan har skickat 3 300 man dit. Vilka medel ska Frankrike använda för att finansiera denna operation när försvarsbudgeten är på väg att falla till under 2 procent av BNP och över 30 regementen ska läggas ned?

Paradoxalt nog ska vi öka vårt ekonomiska deltagande för att ansluta oss igen till Nato och samtidigt minska vår militära närvaro i Afrika. Det europeiska försvaret som president Sarkozy älskar så, kommer därför att bli Atlantpaktens europeiska pelare. Ni behöver bara läsa igenom Lissabonfördraget och dess tilläggsprotokoll för att övertyga er själva om det.

Oavsett om det blir i termer av utrikespolitik eller den gemensamma säkerheten är den europeiska vägen en återvändsgränd som endast kan leda till en allians med Förenta staterna och dess allierade. Det är denna återkallningslogik som vi förkastar i den nationella suveränitetens och oberoendets namn, som särskilt vilar på vårt oberoende med kärnvapen som avskräckningsmedel.

Talmannen. – Andra ledamöter har också dragit över tiden och vi måste behandla alla likadant.

Javier Solana, hög representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. – (ES) Herr talman! Jag hinner inte besvara alla som talat under denna debatt, eftersom tiden inte räcker till. Tillåt mig först att uttrycka mitt innerliga tack för vad ni har sagt om mig personligen och mitt arbete. Jag vill försäkra er om att jag kommer att fortsätta arbeta lika beslutsamt – till och med mer om det är möjligt – eftersom situationen blir allt svårare för var dag som går.

Jag anser att det finns fem frågor där ett samförstånd kan nås mellan samtliga tidigare talare här i dag.

För det första de humanitära frågorna. Det råder ingen tvekan om att den mest brådskande och viktiga frågan är den humanitära. Våldet de senaste dagarna och veckorna har starkt framhävt de enorma tomrum som behöver fyllas för att mildra befolkningens lidande, särskilt för Gazas befolkning. Därför kommer vi att göra allt som står i vår makt för att mildra de stora vedermödorna i vardagens Gaza. Kommissionen kommer att göra det – utan minsta tvekan – liksom medlemsstaterna i rådet. Hela det internationella samfundet kommer att göra det.

För det andra är öppnandet av gränsövergångarna mellan Gaza och Israel samt mellan Gaza och Egypten absolut nödvändigt. Dessutom måste de öppnas snart, utan försening. Från vårt perspektiv kommer allt bistånd att levereras till dit det behövs och när det gäller Rafah särskilt är vi redo att sätta in den så snart som möjligt. Det finns redan observatörer från Europeiska unionen tillgängliga där, så att så snart som gränsen öppnas vid Rafah kan vi börja sätta in hjälpen.

För det tredje gäller det frågan – en mycket viktig fråga – om palestinsk enighet. Jag anser att det är tydligt att ingen lösning kan nås för tillfället utan början av en försoning mellan palestinierna. Därför, vilket fastställs i resolutionen från det senaste mötet med rådet (allmänna frågor), stöder Europeiska unionen och kommer att fortsätta stödja de insatser som görs, antingen av president Mahmoud Abbas eller av president Mubarak, för en försoning mellan palestinier.

Många talare har nämnt de skyldigheter som vi kan komma att anta, beroende på om det blir en ny palestinsk samlingsregering. Personligen anser jag att om det finns en palestinsk samlingsregering, en regering vars mål är de två staterna, en regering vars mål är att bygga upp dessa två stater med fredliga medel, en regering som har ett återuppbyggnadsprogram för Gaza samt en regering som försöker skapa en valprocess 2009, är det en regering som Europeiska unionen ska stödja.

För det fjärde när det gäller den israeliska frågan finns det två viktiga frågor efter valet. För det första att regeringen som vunnit valet, eller som kommer att uppkomma ur den valda majoriteten, är förpliktad, så långt vi kan förstå, att fortsätta med fredsprocessen. Därför oavsett vilken regering som bildas efter valet kommer vi att fortsätta arbeta och göra allt i vår makt för att den fastställer och arbetar för och bidrar till att fortsätta fredsprocessen, genom att göra allt i sin makt för att genomföra den processen så långt som möjligt under 2009.

För det femte anser vi att frågan om bosättningarna är helt grundläggande. Jag anser att de senaste uppgifterna om bosättningarnas skick under 2008, som publicerats av den israeliska regeringen, borde få oss alla att känna oss ansvariga.

2001 arbetade jag tillsammans med den dåvarande senatoren Mitchell på den berömda rapporten som bär hans namn. Jag var en av fyra personer som arbetade på det programmet. Jag skulle vilja att ni alla läser om den rapporten, som publicerades 2001, där saker lyfts fram som tyvärr fortfarande kan sägas i dag, till exempel när det gäller just bosättningar. Om Europeiska unionen är oförmögen att försöka ändra det sätt på vilket bosättningarna etableras, finns det inte mycket hopp för trovärdigheten i något fredsinitiativ. Därför måste denna fråga tas på allvar. Vi måste på allvar tala med våra vänner i Israel för att se till att bosättningsfrågan behandlas på ett radikalt annorlunda sätt.

Till sist, Arabförbundet. Enhet mellan arabstaterna är centralt. Det är grundläggande att vi samarbetar med samtliga länder i Arabförbundet för att se till att fredsinitiativet som undertecknades av Arabförbundet fortsätter att gälla. Det är viktigt att denna fredsprocess slutar med en försoning mellan palestinier och israeler, men också mellan araber och Israel. Därför ger vi vårt fulla stöd till dem som arbetar för att förverkliga fredsinitiativet.

Vi ser djupa sprickor i Arabförbundet. Vi kommer att behöva göra allt vi kan diplomatiskt för att förhindra en fördjupning av dessa sprickor och i stället främja återuppbyggandet av en process i harmoni och samarbete i den stora arabiska familjen.

Som jag sa tidigare kommer 2009 att bli ett mycket viktigt år. Vi måste fortsätta att handskas med krisen, leverera humanitärt bistånd, göra allt i vår makt för att försäkra en vapenvila och se till att förhandlingar äger rum mellan Israel och Gaza samt mellan Egypten och Gaza. Men om vi inte ändrar vår mentalitet från en krishanteringsposition till en djupt rotad konfliktlösningssposition, kommer vi att befinna oss i samma situation som vi tyvärr återvänt till här i början av 2009.

Jag hoppas slutligen att om vi samarbetar kommer 2009 att bli ett år då vi faktiskt kan lösa denna enorma konflikt som tyvärr tyngt ned oss alldeles för länge.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill bara återigen säga att vi förra året tydligt sa att det inte är ett alternativ att misslyckas. Vi hoppades alla på Annapolis-processen och vi hoppades på fredsprocessen. Det militära angreppet på Gaza efter att raketer avfyrats från Gaza mot Israel har tyvärr förändrat ekvationen. Nu vet vi alla att det finns en rad faktorer som är absolut nödvändiga för att vi ska kunna återgå till fredsavtalen. Men hur som helst är en sak säker: en militär lösning är ingen lösning, och i det hänseendet håller jag med er alla. Därför kommer vi alla, oavsett kostnaden, att behöva arbeta för att skapa fred.

Det finns många aktörer: inom EU, i det internationella samfundet – om det så är USA, FN eller Ryssland – men det finns också många arabiska vänner och kolleger. Jag kan bara hoppas att dessa aktörer kommer att vilja samarbeta för att skapa fred när en ny israelisk regering är på plats. Vår logik är tydlig, men om känslorna sedan kommer att föra in oss på rätt väg får vi se. Var så säkra på att vi kommer att arbeta för detta.

(Applåder)

Talmannen. – Som avslutning på debatten har jag mottagit ett resolutionsförslag⁽²⁾, som ingetts i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Den humanitära situationen i Gaza är oacceptabel. 88 procent av befolkningen är beroende av livsmedelsbistånd, sjukhusen saknar nödvändig utrustning och tusentals ton av biståndet går till spillo, eftersom inte tillräckligt med lastbilar tillåts att köra in i Gaza.

Människor över hela världen var förfärade över den svaga internationella responsen när mer än 1 000 palestinier – inklusive mer än 300 barn – dödades under Israels senaste attack på Gaza.

En proaktiv, långsiktig strategi från Europeiska unionen och den amerikanska regeringens sida måste omfatta palestiniernas rätt till en hållbar stat – inom de gränser som fanns före 1967. Den måste sätta stopp för bosättningsverksamheten på de ockuperade områdena och den måste rasera apartheidmuren.

Israels säkerhet och en fri palestinsk stat måste uppnås, men situationen där Israel använder säkerhet som en ursäkt för att förstöra livet för oskyldiga palestinier måste upphöra. En sann förhandlingsprocess måste inledas.

EU måste upphäva associeringsavtalet mellan Europeiska unionen och Israel, eftersom Israel inte följer internationell humanitär rätt.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vad bör "Europeiska unionens roll i Mellanöstern" vara (eller inte vara)? Vilka principer bör den följa?

EU måste kräva ett slut på aggressionen och den omänskliga blockaden av det palestinska folket på Gazaremsan och den måste garantera att de får humanitärt bistånd.

EU måste fördöma de brutala angrepp, brott, kränkningar av de mest grundläggande mänskliga rättigheter och statlig terror som begås av Israel gentemot det palestinska folket, som ingenting kan rättfärdiga.

EU måste ofelbart lyfta fram att det i Palestina finns kolonisatörer och koloniserade, angripare och offer, förtryckare och förtryckta samt exploatörer och exploaterade.

EU måste upphäva associeringsavtalet och allt stärkande av de bilaterala relationerna med Israel, som till exempel dem som förfäktades av rådets (allmänna frågor och yttre förbindelser) den 8 och 9 december.

EU måste kräva att Israel följer internationell rätt och FN:s resolutioner, och upphör med ockupationen, bosättningarna, säkerhetsstängslen, morderna, häktningarna och de oräkneliga förödmjukelserna som det palestinska folket utsätts för.

EU måste kräva och kämpa för respekten av det palestinska folket oavhängig rätt till en oberoende och suverän stat, inom de gränser som fanns före 1967 och en huvudstad i östra Jerusalem.

I huvudsak måste den sluta vara delaktig i straffriheten för den israeliska kolonialismen.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det senaste valet i Israel och den nya administrationen i Förenta staterna erbjuder en ny början till fredsprocessen i Mellanöstern. Jag anser att EU måste förmedla ett tydligt budskap om stöd till det nya kabinettet i Tel Aviv samtidigt som EU tydligt uttrycker vad som förväntas av dess israeliska partner i fråga om att vidta åtgärder som främjar en bestående fred, som inkluderar

(2) Se protokollet.

att lägga ned bosättningarna på Västbanken och erbjuda ett starkt stöd för en tvåstatslösning. Dessutom hjälpa till att undvika militära excesser och de allvarliga humanitära återverkningar som de innebär.

EU:s strategi i Mellanöstern måste grundas på flera starka principer. Den första principen är ett nära samarbete med Förenta staterna, utan vars hjälp vi inte kan uppnå en långsiktig lösning i regionen. Den andra är att vår strategi måste inrikta sig på att undvika våld, så långt det går, från båda sidor, genom att fördöma palestinsk extremism och orimliga åtgärder som vidtas av Israel, liksom att stödja måttfulla maktlösningar från båda sidor som kan underlätta fredsprocessen.

Jag vill uttrycka mitt stöd för Europaparlamentets resolution som vi röstar om i dag, som bekräftar EU:s åtagande gentemot återuppbyggnadsprocessen i Gaza och tillhandahåller grunden för samtalen som kommer att hållas i Kairo i mars vid den internationella givarkonferensen.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Demokrati, fred och respekt för de mänskliga rättigheterna är grundläggande värden för Europeiska unionen, vars roll och skyldighet är att försvara och främja dem, både inom EU men även i dess relationer med andra stater.

Situationen som Gazas befolkning befinner sig i är tragisk och måste lösas snabbt. Den uppenbara kränkningen av de mänskliga rättigheterna och friheterna i denna region är ett bekymmer för Europeiska unionen, sett utifrån både dess relationer till Israel samt säkerheten och stabiliteten i Mellanöstern.

Europeiska unionen måste vidta akuta åtgärder för att tillhandahålla humanitärt bistånd till befolkningen i Gazaområdet, samtidigt som EU även beaktar åtgärder på medellång och lång sikt utformade för att främja fred, säkerhet och stabilitet i området.

Med detta i åtanke måste Europeiska unionen gradvis öka sina diplomatiska försök att lösa konflikterna och främja dialog och försoning i regionen. Samtidigt måste EU utan tvekan införa stränga påföljder mot all antidemokratisk inställning eller kränkning av de mänskliga rättigheterna och friheterna.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) För att kunna uppnå ett avtal mellan EU och Mellanöstern bör försöket att återupprätta stabiliteten, och bistå i förverkligandet av fredsprogrammet på Gazaremsan för tillfället fortsätta att prioriteras.

Europeiska unionen måste göra allt i sin makt för att få ett slut på konflikten där oskyldiga medborgare förlorar sina liv. Dessutom bör vi koncentrera oss på att hjälpa människorna och se till att deras mest grundläggande mänskliga behov tillfredsställs. Gazaremsans befolkning har endast 60 procent av sitt dagliga livsmedelsbehov täckt, vilket innebär att de löper ännu större risk att drabbas av sjukdomar och att de är utsatta för svåra villkor. Bristen på dricksvatten innebär inte ett mindre hot än matbristen. Jag behöver kanske inte nämna bristen på sjukvård och förstörandet av skolor och offentliga institutioner, som betydligt hindrar upprättandet av ordning och en återgång till normalitet.

Vi bör komma ihåg att endast när de grundläggande problemen i vardagen har lösts kan vi koncentrera oss på den ekonomiska utvecklingen i Mellanöstern och på nära kommersiellt samarbete med regionen. Europeiska unionen har en möjlighet att hjälpa/bistå den arabiska världen, och alla länder i Mellanöstern, att bli en region där välståndet brer ut sig, vilket i sin tur skapar en ram för närmare samarbete mellan Mellanöstern och EU.

15. Omröstning

15.1. Europeiska unionens roll i Mellanöstern (omröstning)

- Före omröstningen om punkt 5:

Pasqualina Napolitano (PSE). – (IT) Herr talman! I början av punkt 5, efter frasen "Europaparlamentet anser", bör följande fras läggas till:

(EN) "bland annat med tanke på den internationella konferens till stöd för den palestinska ekonomin i syfte att återuppbygga Gaza som ska hållas i Sharm el-Sheikh den 2 mars 2009".

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

- Före omröstningen om skäl F:

Pasqualina Napoletano (PSE). – (IT) Herr talman! Ändringsförslaget är detsamma. Det hänvisar till den internationella givarkonferens för den palestinska ekonomin, som ska hållas i Sharm el-Sheikh den 2 mars 2009, och skulle läggas till skälet.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

16. Välkomsthälsning

Talmannen. – Jag vill välkomna en delegation från regionen Piemonte till åhörarläktaren. Normalt sett välkomnar vi endast delegationer från nationsstater men eftersom vi vill stödja regionerna gör jag ett undantag och välkomnar varmt delegationen från Piemonte.

17. Röstförklaringar

Skriftliga röstförklaringar

- Resolutionsförslag B6-0100/2009 (Europeiska unionens roll i Mellanöstern)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om Europeiska unionens roll i Mellanöstern, eftersom jag anser att vi måste stödja återuppbyggnadsplanerna för Gazaremsan.

Denna resolution vill omedelbart bevilja snabbt och obegränsat humanitärt bistånd, en åtgärd som är en moralisk skyldighet. Detta bistånd måste ges utan villkor eller begränsningar. De israeliska myndigheterna har tillfrågats om att tillåta fortlöpande och lämpliga leveranser av humanitärt bistånd som motsvarar befolkningens behov, inklusive allt nödvändigt material för att UNRWA (FN:s hjälporganisation för palestinska flyktingar) och andra FN-organ och internationella organ ska kunna utföra sina uppdrag.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Med Europaparlamentets resolution om humanitärt bistånd till Gazaremsan försöker EU, driven av principen om att behandla de slaktande israelerna på lika villkor som palestinerna som gör motstånd, att dölja sitt enorma ansvar för slakten på det palestinska folket under den mordiska israeliska invasionen av Gazaremsan, som slutade med över 1 300 döda, varav majoriteten var barn, kvinnor och äldre, och över 5 000 skadade. Den totala förstörelsen av tusentals hem och varje social infrastruktur, i samverkan med den fullständiga ekonomiska isoleringen från Israels sida, har lett till att den palestinska befolkningen lever under tragiska och omänskliga förhållanden.

Undvikandet av varje form av hänvisning till och fördömlse av Israel och orsakerna till den tragiska situationen för det palestinska folket bekräftar, återigen, EU:s stöd till de kriminella handlingarna från Israels sida, i dess försök att uppgradera sin roll i den upptrappade maktkampen mellan imperialisterna i Mellanöstern.

Vad det heroiska palestinska folket behöver mer än någonting annat är inte välgörenhet från imperialisterna. Utan det är grundandet av en oberoende och suverän palestinsk stat med dess huvudstad i östra Jerusalem, vilket stämmer överens med FN:s resolutioner från 1967 om gränserna, och en odelad solidaritet från andra folk med deras kamp.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Situationen på Gazaremsan är mycket allvarlig, eftersom den civila befolkningen saknar livsmedel, mediciner och bränsle till följd av den konflikt som pågår. Läget är så pass allvarligt att det krävs omedelbar och extern hjälp. Därför har vi röstat ja till resolutionen.

Vi tycker emellertid att det är mycket beklagligt - men dessvärre inte särskilt förvånande - att Europaparlamentet på nytt använder en katastrof för att sakta men säkert flytta fram sina positioner.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Efter en omänsklig blockad som varat i mer än 18 månader har de 22 dagarna av brutalt israeliskt angrepp på den palestinska befolkningen i Gazaremsan lett till att minst 1 324 människor har dött och över 5 000 har skadats, de flesta barn. Över 100 000 människor har omflyttats och mer än 15 000 hem har förstörts. Grundläggande infrastruktur och centrala allmänna tjänster har förstörts eller raserats, vilket hotar de mest grundläggande behoven för den palestinska befolkningen.

Konfronterade med detta chockerande brott har Europaparlamentet inte ett enda fördömande ord till övers för Israel.

Det råder ingen tvekan om att den palestinska befolkningen akut behöver bistånd. Det råder ingen tvekan om att vi måste erkänna den palestinska befolkningens lidande. Det är dock av största vikt att vi fördömer

angriparna och håller dem ansvariga. I stället hålls det i resolutionen fast vid att rentvå det israeliska angreppet mot Gazaremsan, genom att dölja det bakom begreppet "konflikt". Detta angrepp är en del av strategin för att besegra det rättmätiga motståndet från den palestinska befolkningen mot ockupationen och att undergräva villkoren som krävs för att bygga en palestinsk stat.

EU, som alltid är så snabb med att åberopa de mänskliga rättigheterna, "glömmer" dem i förhållande till Israel, som i mer än 40 år har koloniserat de palestinska territorierna på Västbanken, Gazaremsan och östra Jerusalem.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution av den 18 februari 2009 om humanitärt bistånd till Gazaremsan (B6-0100/2009), eftersom civilbefolkningen är i stort behov av bistånd på grund av den situation som skapats i detta område.

Jag anser att en bedömning måste genomföras av de behov som Gazas befolkning har samt att återuppbyggnadsplanerna måste påbörjas.

18. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

19. Årlig rapport (2007) om de viktigaste aspekterna och de grundläggande vägvalen när det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) - EU:s säkerhetsstrategi och den europeiska säkerhets- och försvarspolitik (ESFP) - Natos roll i EU:s säkerhetsuppbyggnad (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Jacek Saryusz-Wolski, för utskottet för utrikesfrågor, om rådets årliga rapport till Europaparlamentet om de viktigaste aspekterna och de grundläggande vägvalen när det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) – 2007, som läggs fram för parlamentet i enlighet med punkt G.43 i det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 (2008/2241(INI)) (A6-0019/2009),

- betänkandet av Karl von Wogau, för utskottet för utrikesfrågor, om EU:s säkerhetsstrategi och den europeiska säkerhets- och försvarspolitik (ESFP) (2008/2202(INI)) (A6-0032/2009), och

- betänkandet av Ari Vatanen, för utskottet för utrikesfrågor, om Natos roll i EU:s säkerhetsuppbyggnad (2008/2197(INI)) (A6-0033/2009).

Mina damer och herrar! Om ni inte är intresserade av att delta i våra debatter ber våra föredraganden, helt korrekt, och för vårt arbetes värdighet, om ni kan lämna kammaren under tystnad.

Jacek Saryusz-Wolski, föredragande. – (FR) Tack, herr talman! Jag anser verkligen att EU:s utrikespolitik är värd att uppmärksammas.

(EN) Herr talman! Vi har en speciell debatt i dag om tre viktiga betänkanden om utrikespolitik, om säkerhet och försvar, och om förbindelserna mellan EU och Nato.

Vår årliga rapport om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP) har blivit ett centralt verktyg för parlamentet när det gäller att framföra sin strategiska syn på EU:s utrikespolitik. I årets rapport har vi beslutat att inrikta oss på beslutsfattande och på utformningen av politiken. Vi har betonat behovet av att inrätta en verklig dialog med rådet om de viktigaste målen för EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Vi har insett att detta håller på att ske, nämligen genom att rådet för första gången någonsin i sin rapport systematiskt hänvisar till de resolutioner som Europaparlamentet antagit. Vi är tacksamma: detta är en verklig bedrift. Vi har dock också beklagat att rådet inte engagerar sig i en konkret dialog om de åsikter som parlamentet framfört, eller hänvisar till parlamentets resolutioner i operativa dokument som gemensamma åtgärder eller gemensamma ståndpunkter.

Vi förväntar oss att rådets årliga rapport ska göra det möjligt att upprätta en dialog med parlamentet i syfte att utveckla ett mer strategiskt förhållningssätt till GUSP. Vi har åter betonat de viktigaste principer i vårt betänkande som bör ligga till grund för vår utrikespolitik. Enligt vår åsikt måste GUSP bygga på och vägledas

av de värderingar som EU och dess medlemsstater omhuldar, framför allt demokrati, rättssäkerhet, respekt för den mänskliga värdigheten, för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, och främjandet av fred och en effektiv multilateralism.

Vi anser att EU kan påverka, men endast om vi talar med en röst och om vi är utrustade med lämpliga instrument som de som härrör från Lissabonfördraget och en mer generös budget. Vi kan endast vidta effektiva åtgärder om de rättfärdigas av både Europaparlamentet och de nationella parlamenten på deras respektive nivåer och i enlighet med deras egna mandat.

För att vara trovärdiga och kunna bemöta EU-medborgarnas förväntningar – och detta säger jag med tanke på det nya parlamentsvalet som snart äger rum – måste GUSP tilldelas resurser som motsvarar målsättningarna och de specifika målen. Vi beklagar därför att GUSP-budgeten liksom under tidigare år är allvarligt underfinansierad.

Vi tar itu med övergripande och geografiska frågor i vårt betänkande. Angående de övergripande frågorna vill jag bara nämna de viktigaste frågor som vi tar upp: till att börja med upprätthållandet av de mänskliga rättigheterna och främjandet av fred och säkerhet i EU:s grannskap och globalt. För det andra stöd för effektiv multilateralism och respekt för internationell rätt. För det tredje kampen mot terrorismen, för det fjärde icke-spridning av massförstörelsevapen och nedrustning och för det femte klimatförändringar, energitrygghet och frågor som IT-säkerhet.

Vi är medvetet selektiva i betänkandet. Vi inriktar oss följaktligen på vissa strategiskt och geografiskt prioriterade områden som exempelvis Västra Balkan, Mellanöstern och det större Mellanösternområdet, Sydkaukasus, Afrika och Asien och naturligtvis förbindelserna med vår strategiska partner USA, samt förbindelserna med Ryssland.

Betänkandet bör betraktas i samband med och som ett komplement till parlamentets mer detaljerade betänkanden. Det är inte avsett att duplicera dem.

Jag vill tacka mina kolleger i parlamentet från de olika politiska grupperna för deras förståelse och utmärkta samarbete. Vi har försökt att ta itu med merparten av frågorna, och jag hoppas att betänkandet kommer att få stöd av en stor majoritet i parlamentet.

Slutligen vill jag säga till våra partner från rådet och kommissionen att vi hoppas att detta tillfälle kan hjälpa oss att utveckla en djupare strategisk dialog mellan parlamentet, rådet och kommissionen, som kommer att ge ert hårda arbete större demokratisk legitimitet, Javier Solana och Benita Ferrero-Waldner, så att vi kan fördjupa samarbetet mellan våra tre institutioner.

Jag hoppas att ni ska se detta som ett tillfälle att utveckla en ökad synergi, som en möjlighet att stärka vår gemensamma röst – alla tre aktörers röst – och skapa större demokratisk och parlamentarisk legitimitet för vårt gemensamma mål: utrikespolitik, en röst, Europeiska unionen.

Karl von Wogau, föredragande. – (DE) Herr talman, ärade höge representant, ärade kommissionsledamot! Detta betänkande bör ge oss en möjlighet att beakta hur långt vi har kommit med Europeiska unionens säkerhets- och försvarspolitik, var vi befinner oss nu och vilken roll Europaparlamentet spelar i allt detta.

När vi gör det måste vi iakttä 22 insatser genomförts inom ramen för ESFP sedan denna kommit till och att 16 av dessa varit av civil karaktär och sex av militär karaktär. Detta innebär att tonvikten har lagts på det civila inslaget. Självklart innehåller det civila inslaget funktionell demokratisk kontroll eftersom civila ESFP-uppdrag finansieras från Europeiska gemenskapernas allmänna budget och granskas därför av Europaparlamentet. Det finns andra delar som är finansierade av Europeiska gemenskapernas allmänna budget och som är direkt kopplade till säkerhetspolitiken. Till exempel säkerhetsforskning – 1,3 miljarder euro under sju år till Galileo, som vi menar innehåller säkerhetsaspekter – 3,4 miljarder euro och GMES/Kopernikus, ett projekt där ytterligare 1 miljard euro finns att få. Vi har nu även, och detta är en ny utveckling, i Europaparlamentet lagstiftning om säkerhet och försvar. Vi har antagit Europaparlamentets och rådets direktiv om överföringar av försvarsutrustning EU-länder emellan och om kontraktstilldelningar inom säkerhets- och försvarsområdet. Detta är ett viktigt första steg i rätt riktning.

Av särskild vikt är dock informationen till Europaparlamentet. I detta avseende är vår särskilda kommitté, som även har tillgång till hemlig information, av särskild vikt, liksom de regelbundna diskussioner vi har i denna kommitté tillsammans med den särskilde representanten i dessa frågor. Jag vill ta tillfället i akt och tacka den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och hans kolleger för deras inleda konstruktiva samarbete.

Jag vill nu inrikta mig på enskilda punkter i betänkandet. I detta betänkande uppmanas Europeiska unionen att mycket tydligare definiera sina egna säkerhetsintressen. Vi talar alltid om enskilda länders säkerhetsintressen, när vi faktiskt har gemensamma säkerhetsintressen. De omfattar medborgares säkerhet och dess intressen såväl inom som utanför EU, säkerheten i grannskapet liksom skyddet av unionens yttre gränser och kritiska infrastruktur, energiförsörjning, säkerheten för våra handelsvägar, säkerheten för våra tillgångar på en global nivå och flera andra saker representerar i verkligheten EU:s individuella och gemensamma säkerhetsintressen.

Vi måste även beakta vilka EU:s säkerhets- och försvarsrelaterade ambitioner verkligen är. I förslaget till betänkande konstateras mycket tydligt att EU inte bör försöka bli en supermakt som Förenta staterna. Det tydliggörs även att vi måste koncentrera oss på Europeiska unionens geografiska omgivningar. Våra prioriteringar är Balkan – Europeiska unionens huvuduppdrag – Nordafrika, de frusna konflikterna i öst och vårt bidrag till att lösa Palestinakonflikten. Vi måste tydligt fastställa vår inriktning på dessa områden.

Jag känner mig tvingad att nämna att i slutet av det franska ordförandeskapet upprättade rådet väldigt ambitiösa mål, nämligen att få möjligheten att utföra vissa operationer parallellt. Om det är vad vi vill behöver vi medlen för att genomföra det. Detta skulle inkludera upprättandet av ett oberoende och permanent högkvarter i Bryssel. Detta är ett första och mycket tydligt krav från Europaparlamentet. En bred majoritet var för detta förslag i utskottet. För det andra måste vi komma ihåg att de 27 EU-medlemsstaterna har två miljoner soldater till sitt förfogande. Tre procent av dessa soldater bör alltid stå till EU:s förfogande. Det motsvarar 60 000 soldater. Därför krävs det även i betänkandet att Eurocorps alltid ska stå till EU:s förfogande. Detta krav riktar sig till de sex medlemsstater som utgör Eurocorps.

Sedan beskriver vi tydligt de förmågor som vi behöver utveckla. EU:s 27 medlemsstater spenderar 200 miljarder euro årligen på försvar, och dessa 200 miljarder euro måste användas bättre än vad de tidigare har gjort. Vi har inte råd att uppfinna hjulet 27 gånger och därför uppmanar vi er i dag att se till att, i framtiden, när EU:s och skattebetalarnas pengar ska spenderas på försvar att de spenderas bättre än vad som skett tidigare. Tack.

Ari Vatanen, föredragande. – (EN) Herr talman! För 70 år sedan återvände Chamberlain från München med en papperslapp i handen och sa "fred i vår tid". I dag vet vi hur fel han hade, och vi vet också att önsketänkande är ett dödligt substitut för realism. I dag måste vi vara brutalt ärliga i denna fråga. EU har varit oerhört framgångsrikt när det har gällt att skapa fred. Händelserna under andra världskriget ledde till bildandet av EU.

Det gläder mig verkligen att Javier Solana är här i dag, eftersom vi slutligen har fått ett telefonnummer för EU. Javier Solana har fått detta nummer, vilket Kissinger bad om för länge sedan.

Men vilka verktyg ger vi, Javier Solana, medlemsstaterna och politikerna? Det är frågan.

Vi har nu en finansiell kris som inte uppstod ur tomma intet. Den är i mycket hög grad självförvållad. Vi talar om bankernas giftiga tillgångar och om hur vi måste täcka dem. Nu kanske också tiden är inne att fråga sig: vilka är de giftiga tillgångarna och vilka är hindren för vårt fredsskapande, vår *raison d'être*?

Vi måste gå vidare – EU måste gå vidare med sitt fredsskapande. Världen förändras så snabbt omkring oss. Det största hindret är att vi helt enkelt inte har någon vision. Vi är kortsiktiga dag för dag-politiker. Vårt stora problem är att vi är orörliga. Världen förändras omkring oss, snabbare än vi hinner reagera. Vad leder ineffektiv och bristande säkerhetspolitik till? Mänskligt lidande, döda kroppar, stympade personer och ohyggligheter. Även om dessa personer inte röstar för oss måste vi bry oss om dem, eftersom de är våra bröder och systrar i den mänskliga familjen.

Den 2 april 1917 sa president Wilson att ett orubbligt samförstånd om fred aldrig kan upprätthållas annat än genom ett partnerskap mellan demokratiska nationer. President Wilson fick Nobelpriset – vilket han förtjänade mer än Al Gore.

Vi inom EU inser inte vilka verktyg vi besitter i vår mosaiklika komposition med 27 länder. Denna komposition ger oss ett unikt verktyg för att skapa fred. Vissa människor kanske inte tycker om fransmän, andra tycker inte om tyskar, och vissa andra kanske inte tycker om finländare till och med – även om jag tror att alla tycker om finländare! – men när vi alla 27 länder samlas kan ingen säga att de hatar EU. Därför gör denna unika förmåga att vi kan bege oss till alla krisplatser och agera som läkare eller domare. Men utan den militära kapaciteten och trovärdigheten lovar vi runt men håller tunt. Vi har idealismen, men förser oss inte med verktygen för att nå dessa mål.

Nu är tiden inne att smida medan järnet är varmt: *Il faut battre le fer tant qu'il est chaud*, som fransmännen säger. Barack Obama är nu USA:s nya president och han värdesätter Europa – han säger att vi är viktiga allierade. Vad måste vi göra? Vi måste organisera oss.

94 procent av Europas invånare är redan Nato-medlemmar och endast 6 procent är det inte. Varför använder vi oss inte av det på ett mer effektivt sätt? Vi är skyldiga människor det, eftersom det är vår plikt att lindra mänskligt lidande. Det är vår moraliska plikt och det ligger i vårt långsiktiga intresse. Endast genom att följa våra förfäder kan vi vara trogna EU:s arv och göra det oundvikliga ofattbart – och det är vad fredsskapande innebär.

Javier Solana, *hög representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken*. – (EN) Herr talman! Tack för att ni åter bjudit in mig för att delta i denna viktiga debatt om GUSP. Jag tror att det håller på att bli en tradition att en gång om året hålla denna debatt och jag är mycket glad över att få delta. Jag vill tacka de tre föredragandena Jacek Saryusz-Wolski, Karl von Wogau och Ari Vatanen för deras betänkanden. Jag tyckte att de innehöll många saker som är i linje med vad vi tänker och gör. Jag har noterat mycket av vad som sägs i betänkandena och hoppas verkligen att de kommer att spela en roll när det gäller att förnya vårt tänkande, med ert samarbete.

När jag i dag, i början av 2009, talar i Europaparlamentet påminns jag om var vi befann oss för tio år sedan, 1999. Det var då vi verkligen började arbeta med den europeiska säkerhets- och försvarspolitik (ESFP). Och när jag tittar på var vi befinner oss i dag och jämför det med var vi befann oss den dag då vi påbörjade vårt arbete med ESFP har vi verkligen gjort stora framsteg. Ingen kan undgå att se vad som uppnåtts.

Såsom har nämnts har över 20 civila och militära operationer satts in eller håller just nu på att sättas in på alla kontinenter, från Europa till Asien, från Mellanöstern till Afrika. Tusentals europeiska män och kvinnor är delaktiga i dessa operationer, från militären till polisen, från gränsvakter till övervakare, från domare till åklagare – en stor mängd personer som gör en god insats för världens stabilitet.

Detta är enligt min åsikt det europeiska sättet att göra saker och ting. En allsidig syn på krisförebyggande och krishantering, en stor och varierad uppsättning åtgärder som vi kan använda, en snabbinsatsförmåga, att försöka vara vad vi förtjänar att vara, en global aktör, vilket tredjeländerna ber oss att vara. Om Lissabonfördraget skulle ratificeras, och det hoppas jag, skulle vi naturligtvis tveklöst bli mycket mer effektiva.

Jag vill tacka parlamentet för dess stöd under de senaste åren, för det goda samarbete som jag alltid haft med er, EU-medborgarnas företrädare. Utan engagemanget, förståelsen och stödet, inte bara hos ledamöterna här i Europaparlamentet, utan också hos EU-medborgarna genom andra mekanismer – deras egna parlament – vore det svårt att spela den roll som vi försöker spela genom det antal operationer som vi har och med det antal EU-medborgare som deltar i dem.

GUSP är mer än ett instrument. Det handlar om våra värderingar, era värderingar och vårt folks värderingar. Jag känner mig verkligen engagerad i de värderingar som finns representerade i hjärtat av alla EU:s 27 medlemsstater: mänskliga rättigheter, rättssäkerhet, internationell rätt och effektiv multilateralism, eftersom alla dessa ord och begrepp förmodligen är en konstruktiv representation av vad vi är. Men GUSP bidrar också till att forma vårt interna samarbete bland EU:s medlemsstater. Genom att arbeta tillsammans och agera tillsammans definierar vi vilka vi är. Och därför är GUSP också ett sätt för EU att varje dag fortsätta att definiera sig själv.

Jag tror att ordföranden för utrikesutskottet kommer att instämma i vad jag sagt. Detta är verkligen vad vi gör och vad vi är: värderingar och åtgärder och dessutom byggandet av Europeiska unionen. Vi agerar på grund av vilka vi är och vilka vi är visat av våra handlingar. Jag tror att det är viktigt att komma ihåg.

Säkerhetsstrategin från 2003 var ett grundläggande dokument som gjorde att vi kunde staka ut vägen framåt. De tre betänkandena hänvisar till detta dokument. Som ni vet har vi uppdaterat dokumentet i samarbete med kommissionen och parlamentet under 2008. Detta dokument ersätter inte 2003 års dokument, men stärker det förvisso och uppdaterar det genom att införliva de hot och utmaningar som vi står inför i dagens värld, från klimatförändringar till terrorism, från energitrygghet till sjöröveri.

Låt mig säga något om sjöröveri, eftersom det rör vår senaste operation, Atalanta. Jag vill betona att detta är första gången som ESFP har tillämpats för en operation till havs. Det är ett verkligt steg framåt, ett verkligt steg i rätt riktning att vi har denna typ av operation. Denna operation till havs mot sjöröveri utförs från ett operativt EU-högkvarter i Storbritannien, och omfattar ett avsevärt antal länder, och ett stort antal tredjeländer vill ansluta sig. Jag åt lunch i dag med Schweiz utrikesminister och man vill delta i denna operation eftersom man delar vår oro angående sjöröveri. Det är mycket viktigt. Ni anser förmodligen, och jag håller med er, att

denna operation till havs är mycket viktig, men att problemen på land måste lösas likaväl som problemen till havs.

Låt mig säga något om strukturer – interna strukturer i sammanhanget med ESFP. Som ni vet arbetade vi under det franska ordförandeskapets sista månad med ett dokument för att omorganisera och starta något som ligger mig mycket varmt om hjärtat. Jag försökte med detta från första början och vi har nu stödet att göra det, nämligen att inrätta en strategisk planeringskapacitet som är både civil och militär. Detta är den moderna synen på krishantering. Jag tror att dessa åtgärder är relativt nya för oss och därför kan vi bli ännu mer effektiva, mer flexibla och ha större möjlighet att anpassa oss till nya verkligheter än andra. Jag tror därför att vad vi gör, genom att ha ett militärt och civilt samarbete på den strategiska planeringsnivån, är mycket viktigt.

Jag måste säga, och jag hoppas att ni håller med, att enbart militära åtgärder inte kan lösa dagens konflikter. Civila åtgärder är inte möjliga utan en säker omgivning. Det är den balans vi måste nå och det är detta vi ser överallt – i Mellanöstern, i Afghanistan, ja, vart man än ser. Det är ett mycket viktigt begrepp med symbios mellan politiska, civila och säkerhetsmässiga aspekter av våra liv.

Såsom de tre föredragandena mycket värtaligt sagt, behöver vi kapaciteter. Utan det har vi endast dokument och vi kan inte lösa konflikter med enbart dokument.

Detta betonades mycket tydligt vid Europeiska rådets möte i december, och jag vill tacka de tre föredragandena för att de tydligt påpekat detta. Vi har ibland problem med styrkebidrag och det är något som det är mycket viktigt att ni känner till. Utan ett snabbare styrkebidrag, om det så rör sig om poliser, åklagare eller militärer, blir det mycket svårt att agera i den takt och den hastighet som krävs för krishantering.

Låt mig säga något om förbindelserna mellan EU och Nato, eftersom de berörs i Ari Vatanens betänkande. Som ni vet har vi samarbetsramar som vi kallar Berlin Plus. Men inte alla operationer som vi utför på EU:s vägnar faller under dessa ramar för samarbetet med Atlantpakten. Vi har fortfarande problem som ni vet, eftersom vi inom ramen för dessa förbindelser inte har lyckats övervinna vissa av de svårigheter som vi har med att verkligen samarbeta inom ramen för operationer med Nato som faller utanför Berlin Plus-ramen. Vi har problem i Kosovo som fortfarande är olösta och vi har problem i Afghanistan. Jag hoppas verkligen att vi inför Nato-toppmötet lyckas lösa dessa problem.

Låt mig säga några ord om Afghanistan. Detta kommer utan tvekan att bli en av de viktigaste frågor som vi kommer att ställas inför under 2009. Ni har sett president Obamas ståndpunkt om detta insatsområde – Afghanistan/Pakistan – och att han utnämnt en särskild representant. Vi måste leverera och göra det på ett förnuftigt sätt. Vi kommer att tvingas engagera oss mer. Det innebär inte nödvändigtvis militärt engagemang, utan vi måste engagera oss på ett mer effektivt och samordnat sätt inom EU och med andra – USA, det internationella samfundet i stort, och FN. Jag har redan haft möjlighet att träffa Richard Holbrooke ett par gånger och general Petraeus. Vi ska ompröva detta koncept under de kommande veckorna och det vore mycket bra om vi då vore redo att på ett konstruktivt sätt ta itu med ett mycket viktigt problem som vi är engagerade i, som Europeiska unionen är engagerad i och som medlemsstaterna är engagerade i, och jag anser att vi borde bevara detta engagemang.

Vi kan prata i timmar om många andra frågor – energi, icke-spridning, ja, vad ni vill, men jag tror att det viktiga är att vi har denna grundläggande överenskommelse i de tre betänkanden som har lagts fram i dag om vad vi har gjort under den senaste tiden. Jag vill avsluta med att tacka så mycket för ert samarbete. Jag vill tacka de som arbetat mer intensivt med mig i vissa av de särskilda ärenden vi är engagerade i. Jag tror som sagt att hur vi agerar på den internationella arenan på EU:s vägnar också visar vilka vi är. I detta skede är det mycket viktigt att vi gör bättre ifrån oss eftersom vi vill bli bättre.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag uppskattar denna möjlighet att åter få delta i denna uttömmande debatt om utrikes- och säkerhetspolitiska frågor.

Jag vill tacka författarna till de tre betänkanden som ligger till grund för dagens debatt. Jag vill säga att Javier Solanas och mina egna tjänsteavdelningar har bedrivit ett mycket bra samarbete i fråga om betänkandet om den europeiska säkerhetsstrategin (ESS) och jag anser att detta avspeglas i resultatet. I betänkandet återspeglas tydligt de nya säkerhetsutmaningar som EU står inför och ger en bred definition av säkerhet.

Låt mig först säga ett par ord om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP). I samtliga de betänkanden som vi diskuterar i dag samt i den europeiska säkerhetsstrategin dras slutsatsen att EU kan påverka om alla arbetar tillsammans för att se till att vi får en helt och hållet samstämmig politik, som omfattar

GUSP, gemenskapsdimensionen och naturligtvis medlemsstaternas åtgärder. Vi behöver inte bara tala med en röst, utan vi måste också agera tillsammans på ett konsekvent och samordnat sätt.

Detta gör att vi måste sammanföra den bästa blandningen av EU:s politiska instrument, från ESFP-operationer till konfliktförebyggande och krishanteringsåtgärder genom instrumentet för stabilitet, utvecklingsstöd, humanitärt bistånd, eller demokrati- och människorättsverktyg. Låt mig ge ett par exempel: Afghanistan, Georgien, Kosovo och Tchad visar hur vi gör detta i praktiken.

I Afghanistan har vi gett reformen av säkerhetssektorn och styrelseformer en framträdande plats inom vår övergripande stödstrategi. Sedan 2007 har kommissionen inlett ett nytt program om reform av den juridiska sektorn. Angående polisstyrkor står rådets EUPOL-delegation för mentorskap och utbildning på plats, medan kommissionen stöder det afghanska nationella polisväsendet genom förvaltningsfonden för lag och ordning i Afghanistan (Lotfa). Kommissionen är också den största betalaren för de löpande kostnaderna för den afghanska polisen med över 200 miljoner euro hittills sedan 2002.

I Georgien ger EU ytterligare finansiellt stöd efter konflikten. Hittills har totalt 120 miljoner euro – av ett paket på 500 miljoner euro från 2008 till 2010 – lämnats till regeringen. Detta exceptionella EU-stöd har bidragit till att förhindra en stor humanitär kris.

I Kosovo har kommissionen spelat sin roll genom att se till att Eulex Kosovo-delegation fått personal och utrustning i tid. Utöver det pågående stödet kommer vi i år att genomföra en studie som ska fastställa hur Kosovos politiska och socioekonomiska utveckling kan föras framåt, och hur dess framsteg mot en integration med EU kan stärkas.

I Tchad har vi avsatt totalt 311 miljoner euro under den tionde europeiska utvecklingsfonden. Där är vårt mål att bidra till fattigdomsminskning och att underlätta den ekonomiska utvecklingen. Våra prioriteringar är goda styrelseformer, bland annat inom domstolar och polisväsendet, infrastruktur och landsbygdsutveckling. Dessutom stöder vi utbildningen av 850 poliser i Tchad genom FN:s Minurcat-uppdrag genom stabilitetsinstrumentet med 10 miljoner euro. Vi underlättar också det frivilliga återvändandet av internförflyttade personer och flyktingar från Tchad och avsätter 30 miljoner euro i humanitärt bistånd.

Jag tror att detta är rätt strategi, och den måste fullföljas systematiskt varje gång EU ställs inför en ny kris.

Denna flexibilitet i vår policymix betonas i betänkandet om den europeiska säkerhetsstrategin från december förra året och nämns i alla de tre betänkanden vi har framför oss. I betänkandet om den europeiska säkerhetsstrategin sägs med rätta att sambanden mellan intern och extern EU-politik har blivit tydligare, vilket naturligtvis är grundläggande när vi diskuterar frågor som energitrygghet och klimatförändringar, eller betoningen på sambandet mellan säkerhet och utveckling och erkännandet av vikten av långsiktig fattigdomsminskning som verktyg för att minska säkerhetshoten.

I betänkandet erkänns behovet av en bättre kommunikation med våra medborgare om alla säkerhetsaspekter som är av särskild vikt för dem, så att vi kan bevara stödet för vårt globala engagemang, och man betonar att alla EU:s insatser på säkerhetsområdet bygger på våra värderingar och principer och har varit kopplade till FN:s mål. Vi måste fortsätta att föra ut detta budskap till människor, också i frågor som terrorism, och vi måste säga att det har en stark förankring i respekten för de mänskliga rättigheterna och den internationella rätten.

Vi erkänner också den roll som det civila samhället och icke-statliga organisationer och kvinnor spelar när det gäller att skapa fred, vilket verkligen återspeglar en europeisk strategi.

Det glädde mig att kunna konstatera att parlamentet i sitt betänkande om den europeiska säkerhetsstrategin betonade behovet av att fortsätta att tillämpa resolutionerna 1325 och 1820 från FN:s säkerhetsråd om kvinnor och konflikter.

Om vi övergår till energifrågan saknade effekterna av den gaskris som drabbade EU i år motstycke. I fråga om energitrygghet är det tydligt att vi har lärdomar att dra. Behovet av en fungerande intern EU-marknad för energi, av samtrafik och infrastrukturprojekt, av utveckling av mekanismer för att hantera försörjningskriser och av att EU har en stark extern energipolitik är nu tydligt, och vi stöder detta breda tillvägagångssätt.

I betänkandet kräver man att EU ska få en större roll i sitt grannskap, men det ska jag inte tala om nu.

Våra förbindelser med Ryssland, som på senaste tiden har prövats, spelar en viktig roll och har en stor säkerhetsmässig inverkan.

Den transatlantiska förbindelsen förblir grundläggande för vår gemensamma säkerhet, och på det området kommer vi snart att arbeta med president Obama om frågor av hög prioritet.

Låt mig avsluta med ett par ord om en särskild aspekt av kommissionens bidrag till EU:s krishantering, nämligen stabilitetsinstrumentet. De två första åren för det nya instrumentet har varit framgångsrika, både i fråga om budgetgenomförande, operativ kvalitet och politisk samordning med rådet och parlamentet. Hittills har 220 miljoner euro avsatts för 59 åtgärder över hela världen under 2007 och 2008, med det största beloppet i Afrika, följt av Asien och Mellanöstern, plus Kosovo och Georgien. Våra prioriteringar för 2009 kommer, liksom Javier Solana redan sagt, naturligtvis att omfatta Afghanistan, Pakistan och Mellanöstern.

Låt mig säga att vi genom stabilitetsinstrumentet och i nära samarbete med rådets sekretariat är engagerade i ett antal verksamheter och spelar en allt viktigare roll när det gäller utbildning för uppdragens personal om offentliga upphandlingar och finansiell administration och om ESFP-relaterad utbildning för civila insatsgrupper. Vi har utbildat 600 polisexperter i civil krishantering i enlighet med FN:s utbildningsstandarder, så att stabiliteten, flexibiliteten och interoperabiliteten hos EU:s polisstyrkor har förbättrats.

Jag vill lägga till – och detta är en mycket viktig fråga, särskilt för Afghanistan – att vi också måste se till att villkoren och bestämmelserna för tjänstgöring för utstationerad personal från medlemsstaterna och kontraktsanställd personal är tillräckligt attraktiva för att locka tillräckligt många kvalificerade kandidater för att bemanna våra uppdrag. Jag tror att vi måste arbeta i den riktningen. Det innebär att vårt deltagande i krishantering efterfrågas allt mer, och att förväntningarna på vad EU kan bidra med är höga. Men vi ska försöka leva upp till dessa förväntningar.

Valdis Dombrovskis, föredragande för yttrandet från budgetutskottet. – (LV) Herr talman, mina damer och herrar! När det gäller den årliga rapporten (2007) om de viktigaste aspekterna och de grundläggande vägvalen när det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken vill jag understryka några av de viktigaste frågorna ur budgetutskottets yttrande. För det första vill jag nämna insynen i budgetutgifterna för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Den praxis som Europeiska kommissionen haft om överföring av outnyttjade anslag som avser Gusp-kapitlet, som av kommissionen betraktas som inkomster avsatta för särskilda ändamål, är oroväckande. Budgetutskottet har uppmanat kommissionen att förse Europaparlamentet med all relevant information om i synnerhet denna finansiella praxis och föreslår att denna fråga utreds närmare vid ordinarie samrådsmöten inom ramen för Gusp. För det andra vill jag diskutera överföringen av anslag mellan artiklar inom budgetkapitlet för Gusp. Självklart måste det garanteras en viss flexibilitet här för att underlätta snabba insatser vid krissituationer i tredjeländer. Kommissionen skulle kunna öka insynen och därigenom den demokratiska kontrollen av Gusp genom att informera parlamentet i rimlig tid om interna överföringar, särskilt som de flesta av dessa Gusp-uppdrag, för att inte nämna övervakningsuppdraget EUMM Georgien eller Eulex Kosovo, är politiskt känsliga. För det tredje i samband med de regelbundna samråd om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken som hålls i enlighet med det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning anser budgetutskottet att dessa samråd kunde utnyttjas mycket mera effektivt genom att bedöma avsedda åtgärder på området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och om EU:s medel- och långsiktiga strategier i tredjeländer samt även förbereda budgetmyndighetens ståndpunkt före samråden. Tack för er uppmärksamhet.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill tacka Europaparlamentets tre föredraganden – Jacek Saryusz-Wolski, Karl von Wogau och Ari Vatanen – för deras betänkanden och understryka, som Benita Ferrero-Waldner och Javier Solana gjorde, att det är ett viktigt bidrag från Europaparlamentet för att utveckla en stark, synlig och effektiv säkerhets- och försvarspolitik. Denna politik måste garantera försvaret av våra intressen i världen och skydda och främja säkerheten för våra medborgare. Den måste bidra till att Europeiska unionen spelar sin roll i ett effektivt multilateralt system och framför allt måste den hjälpa till att garantera att de mänskliga rättigheterna och demokratiska värdena råder i alla delar av världen.

Jag anser att vi kan se utifrån Lissabonfördraget och nyheterna som når oss i dag från Irland – där opinionsundersökningar visar att 60 procent är för fördraget – och Tjeckien – med det tjeckiska parlamentets ratificering av fördraget – om att Europeiska unionens utrikes- och försvarspolitik håller på att mogna. Framför allt måste detta även bidra till att våra regeringar har ett mer europeiskt synsätt när kriser uppstår framöver.

Jag anser att Europeiska unionen måste utveckla sina egna strategiska mål – detta är självklart och omfattas av den nya säkerhetsstrategin – men utan att glömma av att den transatlantiska länken finns inskriven i

Europeiska unionens genetiska kod. Förenta staterna har, genom Nato, varit en garant för Europas säkerhet och för tillfället finns det fortfarande inget alternativ till denna länk.

Dessutom anser jag att det endast är möjligt för Europeiska unionen att etablera sig som en "maktfaktor" om den gör det genom att hävda sig själv och i stället för att hävda sig mot Förenta staterna, ställa sig bredvid Förenta staterna, som två partner som delar samma världsvision och har en ömsesidig respekt för varandra. Självklart innebär inte detta att Europeiska unionen ska ge Förenta staterna ett *carte blanche*. Vi måste försvara våra intressen och våra värderingar varhelst vi anser det passande. Förenta staterna måste också lära sig att respektera EU:s ståndpunkter, eftersom, i likhet med vad Benita Ferrero-Waldner och Javier Solana antar i sitt arbete, är vi en institution som kan respekteras internationellt och som har betydande potential i egenskap av interlokutör i varje region i världen.

Helmut Kuhne, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Det stämmer inte in på rådet, men Europaparlamentet, och som ett resultat av detta även kommissionen, är inne på upploppet för denna mandatperiod. Därför anser jag att det verkar logiskt att vi inte bara agerar som revisorer som kontrollerar balansräkningen för den gemensamma säkerhets- och försvarspolitikens framsteg, utan agerar i en mer grundläggande kapacitet.

Jag måste erkänna att jag slits helt mellan två synsätt på saken. Jag vill slita mitt hår när vi måste ta itu med de dagliga behoven, när ett uppdrag riskerar att misslyckas på grund av att det fattas sex helikoptrar, när det inte finns någon politisk vilja i de olika huvudstäderna eller när det uppstår splittringar i tekniska projekt.

När jag ser sakerna ur ett historiskt perspektiv ser det dock annorlunda ut och Javier Solana förtjänar faktiskt en hel del beröm för detta. Den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik har endast funnits i cirka tio år, vi måste komma ihåg det, och dokumentet om säkerhetsstrategin skrevs inte förrän 2003. Sett ur den synvinkeln är framstegen som gjorts ganska stora, sett ur ett historiskt perspektiv. Som historisk optimist väljer jag det senare perspektivet när jag tvivlar.

Den andra punkten jag i egenskap av socialdemokrat vill ta upp handlar om någonting som varken Europeiska unionen eller Nato är ansvariga för men som påverkar alla oss européer. Det handlar om utvecklingarna i samband med missilförsvarssystemet i Polen och Tjeckien. Vi socialdemokrater gläder oss över att aspekter som vi har presenterat nu genomförs i samband med förändringarna i Förenta staterna.

Vi har hela tiden sagt att det inte är klokt att forcera beslutet om placeringen av utrustning, eftersom det just nu inte finns något hot från till exempel Iran. Hillary Clinton sa i förra veckan att ytterligare beslut från Förenta staternas sida kommer att fattas utifrån vad som händer i Iran. Joe Biden har sagt att det beror på tekniska möjligheter och ekonomiska överväganden. Detta välkomnar vi. Vi kommer i alla fall inte att vara den sista dödsdömda brigaden som fortfarande vajar flaggan för detta missilförsvarssystem.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (NL) Dagens debatt som utgår från de tre betänkandena visar att, tvärtemot vad många EU-pessimister och EU-skeptiker hävdar håller en gemensam europeisk försvars- och säkerhetspolitik och en gemensam europeisk utrikespolitik på att ta form och visar alltfler tecken på överensstämmelse. Detta har rikligen bevisats av talarna före mig.

Jag vill börja med att tacka de tre föredragandena för hur de har beaktat yttrandena från de liberala skuggföredragandena när de har skrivit sina betänkanden. Vi gläder oss över att flera av våra åsikter återspeglas i dessa betänkanden. Det är något olyckligt anser jag att i fallet med Ari Vatanens Nato-betänkande, som ansträngt sig så för att beakta så många åsikter och strategier som möjligt, las ändringsförslag fram i allra sista minuten av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater samt Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, som om dessa två grupper ville sätta sin egen prägel på betänkandet.

Vi kommer att stödja det ändå, eftersom vi anser – och detta med hänvisning till betänkandet – att det betonar de rätta aspekterna och att det även visar en tillräcklig realism. Till exempel medges det, om än på ett elegant sätt, att det definitivt förekommer konkurrens mellan Europeiska unionen och Nato. Detta är saker som vanligtvis ignoreras helt, trots att det är precis så det är.

Dessutom har ändringsförslaget som jag och Andrew Duff presenterade, där vi tydligt fastställer svårigheterna orsakade av respektive attityder från Turkiet, Grekland och Cypern i Nato och Europeiska unionen, antagits. Vanligtvis kommer vi inte mycket längre än till eleganta hänsyftningar.

Till sist finns det en vädjan om komplementaritet mellan EU:s och Natos strategier i förhållande till försvar och säkerhet som är absolut central.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Det liberala historieslutet som förespåkades på 90-talet har visat sig vara en fantasi. Vi har rätt att känna oss alltmer isolerade. Därför finns det inget alternativ till samarbete mellan Europeiska unionen och Nato. Det finns inget alternativ till ett större engagemang från EU:s och Förenta staternas sida i internationella säkerhetsfrågor. Annars kommer världsordningens principer att i själva verket dikteras av Nordkorea, Iran eller terroristerna i Hamas.

Energiförsörjningen, råmaterial, piratverksamhet och Internetsäkerhet kräver särskild uppmärksamhet. Nyligen lärde vi oss i Polen att en bättre samordning av räddningen av gisslan är också ett stort problem. Men bara för att beslut fattas gemensamt är de ingen garant för att vara goda beslut. Därför vill jag inte överskatta Lissabonfördragets roll. Begränsningarna för vår effektivitet kan vi hitta i de europeiska huvudstäderna. Det är där vi måste leta efter den politiska viljan att driva en gemensam världspolitik och inte i förfaranden.

Angelika Beer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Under de senaste åren har den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken utvecklats snabbt. Vi måste dock se till att det förekommer en lika snabb utveckling och förändring i samband med hot och kriser av oavsett typ.

Min grupp är emot att förgylla vårt eget arbete. Av den anledningen är jag heller inte beredd att tala om betänkandena som vi har framför oss i dag. Jacek Saryusz-Wolski har framställt ett välgrundat betänkande och vi kommer att stödja det. Men det strategiska dilemma är väldigt tydligt. Javier Solana, ni har alldeles rätt. Ni har precis sagt att det europeiska samarbetet måste stärkas på strategisk nivå. Det viktigaste som vi måste sträva efter, och vad vi måste utforma, är en gemensam europeisk strategi för utrikes- och säkerhetspolitiken – något som vi fortfarande inte har.

Jag säger detta eftersom vi befinner oss vid ett historiskt vägskäl. Dessa betänkanden, särskilt Ari Vatanens betänkande om Nato, haltar fram i skuggan av den nya amerikanska regeringen. Ari Vatanen avböjde att ta itu med frågan om kärnvapennedrustningen – som vi kommer att rösta om ännu en gång i morgon – i sitt betänkande. Så vad talar vi egentligen om då?

Jag vill nu ta upp Karl von Wogaus betänkande. I detta betänkande diskuteras ett nytt koncept: SAFE. Detta är en fin ordlek – Synchronised Armed Forces Europe – men detta koncept existerar helt enkelt inte. Vi förstår dessutom inte varför vi skulle stödja detta när detta koncept helt enkelt inte ligger på bordet. Karl von Wogau har försummat att diskutera människors säkerhet i sitt betänkande. Min grupp insisterar på att Europeiska unionen måste tydligt fastställa detta mål i sin internationella politik. Han har struntat i att se till att vi talar om det fredsbyggande partnerskapet eller utveckling av en civil fredsstyrka. Av dessa anledningar känner jag mig tvingad att säga att detta betänkande är fullständigt otillräckligt om vi anser att Europeiska unionen ska agera nu, under de kommande månaderna, från och med i dag – och det är någonting som blev tydligt vid säkerhetskonferensen i München.

Det finns nu ett gyllene tillfälle efter valet i Förenta staterna. Jag vet inte hur länge detta tillfälle kommer att finnas. I egenskap av européer måste vi nu formulera våra strategiska intressen och införliva dem i alliansen – Nato – och vi måste också nu fastställa våra definitioner av säkerhet, som Benita Ferrero-Waldner påpekade, med hänsyn till Ryssland. Annars, vad som kommer att ske om några månader är att den amerikanska administrationen kommer att vara mer framåtblickande än Europeiska unionen och kommer att fatta beslut, i bilaterala samtal med Ryssland, om centrala säkerhetsstrategiska positioner utan att EU kommer att ha någon makt – politisk makt, konfliktförebyggande makt – att påverka omstabiliseringen av transatlantisk säkerhetspolitik.

Av den anledningen uppmanar jag oss alla att lämna bakom oss de gamla tänkesätten från det kalla kriget och välja ett synsätt, hålla fast vid det och gå vidare. Europeiska unionen är skyldig sina medborgare att skapa ett säkerhetspartnerskap nu som skapar fred, i stället för motsatsen.

Tobias Pflüger, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Betänkandena från Karl von Wogau och Ari Vatanen är explicita, tydliga och driver på militariseringen av Europeiska unionen ännu mer. I betänkandena uppmanas faktiskt till en omvandling av EU till en militär makt. Karl von Wogaus betänkande om EU:s säkerhetsstrategi kräver en "integrerad europeisk försvarsstyrka". Vi håller inte med om att detta är vägen framåt. Dessutom förespråkas det bland annat i betänkandet om att upprätta ett operativt EU-högkvarter och en gemensam marknad för försvarsutrustning.

Karl von Wogaus betänkande stöder även retrospektivt det alldeles för dyra programmet Eurofighter. I betänkandet fastställs att Lissabonfördraget, som "kommer att innebära stora innovationer inom den

europiska säkerhets- och försvarspolitiken", är av central betydelse. Detta är en av anledningarna till vårt motstånd mot Lissabonfördraget.

I Ari Vatanens betänkande krävs permanenta samarbetsstrukturer mellan EU och Nato. Vi anser att detta är fel. Varje nytt militärt EU-uppdrag är problematiskt. Nato är inte en allians för fred – den är en krigsåklagare, i Jugoslavien och nu i Afghanistan. Vilka krig kommer sedan? Nato representerar krigspolitiken. I betänkandet betecknas Nato som "kärnan i europeisk säkerhet". Nej! Nato står för osäkerhet! Att blanda ihop Nato och EU skulle vara mycket problematiskt, särskilt när det gäller de två strategierna.

Vi i gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster står för ett civilt EU och motsätter oss Nato. Vad som behövs är upplösningen av Nato. Nato vill fira sitt sextioårsjubileum i Strasbourg, Baden-Baden och Kehl. Jag vill här uppmana Europaparlamentet att protestera mot detta Nato-toppmöte! Sextio år med Nato är sextio år för mycket.

Som grupp har vi lämnat in minoritetsbetänkanden som svar på betänkandena av Karl von Wogau och Ari Vatanen och mina kolleger kommer att utveckla närmare de särskilda problemen i förhållande till Ryssland. Liksom tidigare är vi emot missilförsvarssystemet och vi är emot formuleringarna i detta betänkande som hänvisar till Cypern. Därför kommer vi att rösta emot dessa två betänkanden.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) När jag tillsammans med en delegation från Europaparlamentet för nästan ett år sedan fick reda på Europeiska unionens polisuppdrag på Västbanken kände jag en strimma hopp om en palestinsk myndighet som faktiskt kunde hävda sin auktoritet med hjälp av ett effektivt polisarbete och säkerhetssystem. I punkt 25 i Jacek Saryusz-Wolskis betänkande välkomnas därför en förlängning av EU:s polisuppsatser mandat på de palestinska territorierna.

Under tiden har jag nyligen sett en del väldigt ogynnsamma rapporter om allmänhetens säkerhet på Västbanken, inklusive utpressningsverksamhet från medlemmar i det palestinska säkerhetssystemet, som fungerar som maffialedare under nätterna, eller till och med medlemmar från terroristgrupper som står på den palestinska myndighetens avlöningslista.

Jag vill fråga rådet och kommissionen om dessa rapporter stämmer. Är de påhittade? Kort sagt, vilka är de senaste nyheterna om EU:s polisuppdrag i de palestinska territorierna? Detta är trots allt centralt. Om de vill ha en livskraftig palestinsk stat måste först lag och ordning återställas på Västbanken.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill hävda att Atlantpakten är ett omodernt försvarsinstrument och att det i vissa fall inte har hjälpt i relationerna med till exempel Ryssland. Jag anser att vi bör upprätthålla våra relationer med Ryssland och använda dem för att bana vägen för ett privilegierat partnerskap.

Jag håller med Benita Ferrero-Waldner om att en gemensam säkerhetspolitik inte bör förbise det faktum att under senare tid har Nato inte visat sig vara det lämpligaste instrumentet för avrådan eller fredsstiftan.

Jag anser att Europeiska unionen nu är moget och har det politiska behovet att ta fram dess egna oberoende säkerhetsstrategi. Detta innebär inte att anta en motliggande position. Vi kan stå jämsides med – vilket andra ledamöter har sagt – utan att fortsätta vara föremål för vad som oftast är icke-europeiska intressen. Av den anledningen kan jag inte stödja betänkandena som lagts fram.

Javier Solana, hög representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. – (ES) Herr talman! Jag vill så kortfattat som möjligt och med tanke på föregående talares anföranden i allmänna termer ta upp tre eller fyra frågor som uppkommit efter att jag har hört anförandena här i dag.

Till att börja med gäller det resurser och medel. Föredragandena för de olika betänkandena har sagt att det stämmer att vi har haft problem med resurser och medel och att en bättre användning av nationella resurser skulle kunna vara en bra väg att gå. Jag vill dock även nämna att vi har vissa möjligheter som vi inte använder på bästa sätt och jag vill betona dem här för er.

Jag anser att det var en god idé att upprätta Europeiska försvarsbyrån genom avtal i Europeiska rådet, utan att behöva tillämpa eller anta Lissabonfördraget. Jag anser att Europeiska försvarsbyrån kan utföra ett stort arbete när det gäller att samordna nationella politiska åtgärder, för att öka mervärdet för samtliga politiska åtgärder som fastställs.

Någon nämnde helikoptrar. Helikoptrar behövs för alla slags uppdrag: civila uppdrag, militära uppdrag, alla typer av uppdrag, för transport. Helikoptern har i dag blivit ett oundgängligt krishanteringsverktyg.

Bättre samordning av våra resurser, både i fråga om hårdvara och bättre användning av mjukvaran för helikoptrar, skulle tillåta oss en förbättrad användning av dem och faktiskt ge oss mer i vår dagliga användning.

Jag skulle också vilja säga att under de senaste veckorna, har vårt strategiska förhållande med Förenta staterna och med den Ryssland gjort stora framsteg.

Angelika Beer talade om säkerhetskonferensen i München. Jag anser att den var en viktig händelse, där framsteg gjordes i spontana samtal eftersom det inte var något politiskt forum för beslutsfattande, utan ett extremt viktigt forum för reflektion. Jag anser att frågan som kommer att diskuteras under de kommande åren och månaderna kommer att bli våra relationer till både Förenta staterna, ur strategisk synvinkel under de kommande åren, och Ryssland. Så var det i München, liksom senare när Benita Ferrero-Waldner och jag var i Moskva och diskuterade det grundläggande temat för nya idéer om europeisk säkerhet med de ryska ledarna.

Europeiska unionen vill inte vara någon militärmakt. Jag anser att Europa – Europeiska unionen – är en civil makt med militära medel, vilket inte är detsamma som en militärmakt, och detta bör fortsätta att vara så. Allt arbete och alla dokument som vi producerar, och som både Europaparlamentet och kommissionen – eller jag själv – producerar arbetar mot det målet.

Några få ord om polisen i de palestinska territorierna, som vi diskuterade under föregående session. Europeiska unionens polisuppdrag är en av de viktigaste tillgångarna vi har när det gäller trovärdighet och arbetet i säkerhetsfältet med palestinierna och i de ockuperade territorierna, och det kommer att fortsätta vara en viktig tillgång för Europeiska unionen, som kommer att vinna erkännande från samtliga parter, palestinierna, israelerna och de kringliggande länderna. Därför kan ni vara säkra på att vi kommer att fortsätta arbeta mot detta mål.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman, ärade kommissionsledamot, herr Solana! Jag vill tacka de tre föredragandena och vill endast kommentera några aspekter. Jag vill dock understryka att 60 år av Nato har inneburit 60 år av fred och frihet för min generation. Detta bör beaktas.

Om vi nu lyckas med att stärka EU:s utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik vid en tidpunkt då multilateralismen ökar igen – som den höge representanten Javier Solana sa tidigare – det vill säga om vi lyckas införliva vår vision av förebyggande åtgärder och mjuk makt i en gemensam transatlantisk strategi i en större omfattning vid denna tid av multilateralism kommer vi att ha en ljus framtid framför oss.

Samtidigt stärker Frankrikes återgång till militär integration EU:s position. Säkerhetskonferensen i München var talande. Efter förklaringar från premiärminister Tusk, förbundskansler Angela Merkel och president Sarkozy – i närvaro av Joe Biden, Förenta staternas vicepresident – gick en europeisk styrka inom Nato praktiskt taget igenom oemotsagd. I mina ögon åtminstone var det en sensationell upptäckt att det inte förekom några protester från amerikanerna. I de transatlantiska relationerna kan vi också gradvis utveckla de gemensamma positionerna inom det militära området, så att de sedan kan ses som trovärdiga inom ramen för Nato. Därför bör vi använda vår vision om militära möjligheter med en betoning på mjuk makt och förebyggande för att ta itu med en ny agenda, en som redan existerade men som blev tydlig i München. President Obamas politik gör det möjligt för oss att träda in i en ny era av nedrustningsförhandlingar. Vi européer kan spela en roll i detta med START, med fördraget om icke-spridning av kärnvapen, som behöver omförhandlas och särskilt CFE-fördraget, som är särskilt viktigt för Europeiska unionen då vi har vissa problem med Ryssland.

Om allt detta införlivas, inklusive missilskölden, kommer det att ge oss nya – bättre – möjligheter att föra en gemensam transatlantisk politik, med Förenta staterna som vår allierade och Ryssland som vår strategiska partner. En politik för Europeiska unionens intresse för fred. Vi kan endast ta detta tillfälle i akt om vi själva blir starkare och mer inflytelserika. Därför är denna politik ett steg i rätt riktning.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Herr talman! Betänkandet om Natos roll för EU:s säkerhetsstruktur återspeglar olika åsikter i Europaparlamentet och omfattar å ena sidan de som fortsätter att betrakta Nato som den organisation som erbjuder sina medlemmar den största säkerhetsgarantin och å andra sidan de som tvärtom anser att Nato behövs allt mindre i en värld som uppenbarligen saknar stora hot – åtminstone jämfört med det tidigare hotet från Sovjetunionen.

Fram till nu har dock ingen medlem i båda organisationerna varit villig att avstå från Natos säkerhetsgaranti, även om EU satsar på sin försvars- och säkerhetsinsats och har infört sin motsvarighet till artikel 5 i Washingtonfördraget: solidaritetsklausulen i Lissabonfördraget.

Enligt min åsikt borde förbindelsen mellan Nato och EU – den viktigaste beståndsdel i den större transatlantiska förbindelsen – vara naturligt komplementär och ömsesidigt fördelaktig för två partner som måste arbeta tillsammans för att bemöta dagens allt fler och allt mer komplexa utmaningar. I detta syfte kan de befintliga mekanismerna – till exempel Berlin Plus-avtalen – förbättras, och nya mekanismer – till exempel förslaget till ett operativt EU-högkvarter – bör övervägas. Hinder – till exempel den negativa inverkan av Cypern-problemen – bör övervinnas och främst av allt bör parternas uppfattningar om varandra definitivt förbättras. Å ena sidan bör vi alltså sluta att betrakta Nato som en motståndare och å andra sidan EU som ett bihang till Nato.

Såsom har nämnts är sanningen att dessa två partner i praktiken kan samarbeta mycket väl med varandra och ömsesidigt komplettera varandra. I det syftet har betänkandet ändrats och förhoppningsvis kommer slutresultatet att bli godtagbart för många av oss.

Andrew Duff (ALDE). - (EN) Herr talman! Flera talare håller god min i elakt spel här i eftermiddag. Faktum är att inte alla ESFP-uppdrag har visat sig vara framgångsrika: flera uppdrag har misslyckats med att ha ett tydligt syfte, flera är dåligt finansierade och det är möjligt att vi fortfarande kommer att misslyckas i den afghanska insatsen. Så det är bra att parlamentet beslutsamt bidrar när det gäller att definiera gemensam säkerhet, och vi måste nu fastställa mycket tydligare kriterier för ESFP-uppdragen.

Angående integrationen av våra styrkor går framstegen långsamt och jag kan inte tänka mig att kolliderande franska och brittiska ubåtar är riktigt vad vi hade förväntat oss!

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) Herr talman! När det finns för många presidenter finns det i själva verket inga alls. När vi talar om säkerhetsfrågan bör vi tala mycket tydligt och exakt om någonting som är mycket brådskande och viktigt. Det som hände förra året i Kaukasus, i Europeiska unionens omedelbara närhet, visar att vi verkligen måste lägga vikt vid östpolitiken och behandla den som en särskild investering för Europas och EU:s säkerhet. Detta är också anledningen till att jag anser att partnerskap med länderna öster om Europeiska unionen är absolut grundläggande och även om jag gläder mig över att detta partnerskap existerar så är jag även oroad, eftersom den tilldelade budgeten för det östliga partnerskapet har minskat nästan trefaldigt. Jag anser att detta är en absolut grundläggande fråga och jag anser att det kommer att vara en särskild paroll för Europeiska unionen, inte bara för dess närmsta grannar utan även för länder som ligger långt bortom Vitryssland, Ukraina eller Georgien.

Satu Hassi (Verts/ALE). - (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka de tre föredragandena. Tyvärr måste jag säga att jag inte delar den okritiska syn på Nato som i synnerhet framhålls i Ari Vatanens betänkande.

Självklart är inte Nato detsamma som det var under det kalla kriget, liksom inte Europeiska unionen är och ett samarbete mellan Nato och EU är utmärkt. Jag delar dock inte uppfattningen om att det är ett problem om inte samtliga EU:s medlemsstater är medlemmar i Nato.

Vi måste erkänna att vissa länder har kunnat ge ett givande bidrag till fredsbyggandet just därför att de har stannat kvar utanför militära allianser, vilket är fallet med mitt land Finland. Eftersom Finland inte tillhör någon militär allians uppfattas det nästan aldrig som fientligt eller som en talesman för fienden. Detta har gjort att många finländare har kunnat agera som fredsbyggare. Till exempel vår tidigare premiärminister Holkeri i Nordirland, vår tidigare president Ahtisaari i Namibia, Indonesien, Aceh och Kosovo, och vår tidigare minister Pekka Haavisto i Sudan.

Även om de flesta EU-medborgare bor i ett land som är medlem i Nato måste vi ändå erkänna att förekomsten av alliansfria länder är en värdefull resurs för fredsbyggande. Det kan inte avfärdas för att vi har ett mål om att samordna militärpolitiken inom Europeiska unionen.

Vladimír Remek (GUE/NGL). - (CS) Ursprungligen ville jag tala om farorna med en militarisering av rymden eftersom jag, i egenskap av tidigare astronaut, anser att jag besitter en särskild kunskap om detta. I de dokument som lagts fram betonas dock bland annat behovet av att använda säkerhetspolitiken för att gagna EU:s medborgare. Samtidigt ignorerar vi till exempel fullständigt medborgarnas åsikter om det planerade byggandet av nya utländska baser på EU:s territorium. Särskilt i Polen och Tjeckien fortsätter förberedelserna för installeringen av komponenter för det amerikanska missilförsvarssystemet. Särskilt i mitt eget land Tjeckien ignoreras allmänhetens åsikter och intressen fullständigt. Inte en enda officiell röst har hörts från Europeiska unionen som stöder medborgarnas intressen, som i detta fall anser att EU inte existerar för dem i detta avseende. Samtidigt ogillar två tredjedelar av den tjeckiska befolkningen genomgående den utländska basen, trots en informations- och reklamkampanj som har pågått i mer än två år. Jag anser att det är något fel med

Europeiska unionen när medborgarnas intressen inte återspeglas i våra dokument och när människors åsikter ignoreras i så kallade demokratiska intressen. Det är inte så konstigt då att människor vänder sig bort från EU:s politik, ser den som någonting som inte angår dem eller förkastar den helt och hållet.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). - (EN) Herr talman! EU-medborgarna behöver en stark union med en konkurrenskraftig utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik. Detta kommer inte att ske om EU står stilla på samma plats. Kina och Indien växer inte bara med avseende på ekonomisk makt utan också gällande militär styrka.

Europas konkurrensfördel bör bygga på kunskap och innovation. Det bör vi alla bidra till och stödja. I en effektiv säkerhetsstrategi bör våra europeiska styrkor ha tillgång till utrustning och resurser av högsta kvalitet. Medan USA spenderar miljarder dollar på säkerhet är vi i Europa långsamma eller slöa med att utveckla vår egen strategi. I kristider stänger vi vapenfabriker, som fabriken i Radom i Polen. Vi borde i stället investera i avancerad teknik, som exempelvis den rekylfria teknik som utvecklas i Polen just nu. Innovation skapar nya företag och arbetstillfällen. Vi kan inte uppnå europeisk kapacitet genom att stänga våra fabriker.

Roberto Fiore (NI). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I princip är jag för idén om en europeisk styrka men vi måste definiera vilken typ av styrka det skulle vara och vilka begränsningar den skulle ha.

Det är faktiskt helt orimligt att vi har två beväpnade styrkor mot varandra – den turkiska och den grekiska armén – som är med i samma allians. Jag är säker på att rådet har besökt norra Cypern och har kunnat bedöma de skador som de turkiska soldaterna och den turkiska ockupationen åsamkat en ö som väl är europeisk.

Det måste även sägas att alliansen med Förenta staterna tydligt är en allians som väldigt ofta medför stora problem. Förenta staterna har dragit in oss i flera krig, i flera konflikter – jag tänker på Serbien, Irak och Afghanistan – i vars centrum låg intressen som säkerligen inte var europeiska.

I stället bör vi alliera oss med Ryssland och Vitryssland som faktiskt historiskt, religiöst, militärt och geopolitiskt är europeiska. Detta är framtiden för den europeiska styrkan. En styrka som därmed förvisso inte är i krig med Förenta staterna utan håller en respektfull distans. En styrka utan Turkiet, eftersom så länge vi inte får bevis för motsatsen så är Turkiet en del av Asien och i Medelhavsområdet befinner sig tyvärr landet i konflikt med en EU-medlemsstat och med en armé som är allierad och nära knuten till Ryssland och Vitryssland.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Ni blir säkert inte förvånad om jag säger att jag bekymrar mig över huvudbudskapet i betänkandena om ESFP, och särskilt i Karl von Wogaus betänkande, som är fullt av felaktiga antaganden om Europeiska unionen och om strävan att skapa en europeisk armé under EU-kontroll. I betänkandet betraktas, och jag citerar "Synchronised Armed Forces Europe" (SAFE) som ett steg på väg mot 'en integrerad europeisk försvarsstyrka'. Alltså en europeisk armé med andra ord. Som vi alla vet ger ESFP inget militärt mervärde. Det är ett politiskt verktyg som ska främja ett integrerat Europa. Det bör tas för vad det är.

Jag har länge hävdat att Europeiska unionen kan spela en värdefull roll när det gäller att tillhandahålla civila instrument för krishantering och återuppbyggnad efter konflikter. Detta skulle faktiskt vara till hjälp. Förresten anser inga militärer som jag känner att konflikter som den i Afghanistan kan hanteras endast genom militära medel. Det är inget nytt med vad som nu populärt kallas den övergripande strategin. Vi brukade kalla det "hearts and minds". Så det är helt fel – ett bedrägeri helt enkelt – EU försöker berättiga sitt deltagande i militära frågor genom att på något sätt göra anspråk på den övergripande strategin för egen del – ett slags EU-unikt säljargument. För EU vore den ärliga och förnuftiga strategin att utesluta försvarsambitionen från ESFP och koncentrera sig på det civila bidraget. Då kanske Europa och dess allierade skulle kunna inrikta sina militära bidrag på Nato och vitalisera den transatlantiska förbindelsen under de svåra år vi har framför oss, utan att distraheras av EU:s överlappande agenda.

Det omedelbara problemet är att EU:s ambitioner nu börjar smitta av sig på Nato och jag är allvarligt oroad över att detta ska påverka 60-årsfirandet. I Storbritannien förnekar regeringens ministrar samtidigt att något av detta sker.

Martí Grau i Segú (PSE). - (ES) Ärade kommissionsledamot, herr Solana, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka de tre föredragandena för deras arbete. I egenskap av skuggföredragande för betänkandet om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) kommer jag att hänvisa särskilt till det dokumentet. Först vill jag gratulera Jacek Saryusz-Wolski till resultaten av hans arbete och hans samarbete med andra grupper för att uppnå ett samförstånd.

På samma sätt som Europaparlamentet har krävt så många gånger att Europeiska unionen ska få de nödvändiga verktygen för att kunna ge det en gemensam röst i världen, kan även denna kammare ställa upp med en enad front vid utvärdering och driva på de stora prioriteringarna med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentets arbete har haft ett dubbelt mål. För det första att införa eller förstärka de stora frågorna som vi anser vara kraftigt bidragande till över alla utrikespolitikens områden, som till exempel kampen mot klimatförändringarna, främjandet av fred över hela världen eller ett åtagande om mänsklig utveckling. För det andra föreslå sätt att återställa balansen mellan den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitikens geografiska prioriteringar och den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitikens geografiska prioriteringar som de ursprungligen föreföll i texten, om de överhuvudtaget förekom, eller införa dem som ett nytt inslag om de fattades.

Därför har vi kämpat för att till exempel förtydliga åtgärderna mellan de institutionella och samverkande ramarna inblandade i den nyligen definierade östliga dimensionen. Vi har argumenterat för större spridning och betoning av relationerna med Afrika, en kontinent som vi ofta endast uppmärksammar när särskilt våldsamma krig bryter ut och väldigt ofta inte ens då.

När det gäller Latinamerika ville vi att de nuvarande förhandlingsprocesserna för associeringsavtal – de första biregionala samtalen av detta slag som EU är i färd med att slutföra – ska beaktas.

När det gäller Medelhavsområdet har vi vänt oss mot en förenklad tillnärmning som endast tar upp säkerhet. Vi vill i stället införliva det rika politiska, ekonomiska och sociokulturella arvet som omfattas av Barcelonaprocessen.

När det gäller ändringsförslag till Europaparlamentet har vår grupp inte lagt fram några eftersom vi på så sätt vill förstärka den balans som till viss del uppnåtts med kompromissen. Därför kommer vi att rösta mot majoriteten av ändringsförslagen just för att inte skada den kompromiss som nåtts i utskottet för utrikesfrågor.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Herr talman! Liksom Tony Blair en gång sa borde EU inte vara en superstat, men dock en supermakt. Vi skulle kunna lägga till att unionen inte bara borde vara en ekonomisk supermakt, för det är den redan, utan också en viktig aktör på världsarenan, eftersom det krävs för att tillgodose alla medlemsstaters intressen, däribland de ekonomiska.

Henry Kissinger ska en gång ha begärt ett telefonnummer för att få veta Europeiska unionens ståndpunkt i viktiga internationella politiska frågor. Detta nummer går i dag till den höge representanten. Problemet är dock att när telefonen ringer måste Javier Solana veta vad han ska säga. Det är därför av avgörande vikt att vi utarbetar en gemensam utrikespolitik som omfattar en säkerhets- och energipolitik, och därför också en gemensam politik för Ryssland.

Jag vill återkomma till det ständigt upprepade förslaget att alla EU-länder ska tala med en röst i sin dialog med Ryssland. Om det ska kunna ske måste en väldefinierad politik för Ryssland utvecklas snarast möjligt, en politik som förs gemensamt och som bygger på solidaritet. Detta skulle leda till en tydlig ram inte bara för samtalen mellan EU och Ryssland, utan också för bilaterala samtal mellan enskilda medlemsstater. Vid utformningen av denna politik bör Europaparlamentet ges en mycket viktig roll, med tanke på det mandat som parlamentet erhållit genom demokratiska val, vilket det kan vara stolt över.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Betänkandet om Natos roll i Europeiska unionen har använts som en ursäkt för att slippa besvara frågan om Cyperns anslutning till partnerskapet för fred och Nato. Republiken Cyperns ståndpunkt måste respekteras. Att ingripa i en suverän medlemsstats inrikespolitik för att få till stånd en integration som inte föreskrivs i något fördrag är inte legitimt.

Vid en tidpunkt då Republiken Cypern befinner sig mitt i förhandlingarna för att lösa Cypernfrågan, uppstår nya fronter som påverkar processen mycket negativt. Att fullständigt demilitarisera ett hemland som ockuperas av Turkiet och att garantera hållbarheten hos en framtida lösning måste vara allas enda mål. Dessutom intar Europaparlamentet denna ståndpunkt i andra betänkanden.

Vi uppmanar er att stödja ändringsförslagen 22, 23 och 24 och att rösta emot de punkter som innebär ett ingripande i en suverän stats interna angelägenheter. Vi uppmanar er att bekräfta att principen med respekt för medlemsstaternas suveräna rättigheter är okränkbar, oavsett er allmänna åsikt om partnerskapet eller Nato. Vårt val är demilitarisering och respekt för de internationella rättsprinciperna.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Herr talman! I enlighet med internationell rätt innebär begreppet "jag har en stat" att man kontrollerar vissa territorier där man inrättar en regering som för en försvars- och utrikespolitik. Jag vill nu diskutera "staten Europa" som många predikar om och jag undrar: var går dess gränser, vilka är dessa särskilda territorier och var finns dess försvar, när dess försvar ligger i händerna på en stor armé, som tyvärr är amerikansk. Var finns dess utrikespolitik när vi har ett Mellanöstern som står i lågor och utgör ett slags terrorismens växthus som exporterar terrorism, vars flyktingar och offer inte är på väg till Alabama, Arizona eller Kentucky utan tyvärr kommer till Grekland, Cypern, Tyskland och Spanien?

Därför måste jag säga att jag börjat tvivla på möjligheten att stödja idéerna i dessa förslag från de personer som lagt fram sina betänkanden i parlamentet och att jag funderar på att rösta emot dem i morgon.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! De som påstår att en EU-superstat inte byggs framför våra ögon har mycket att förklara när det gäller innehållet i dessa imperiebyggande betänkanden.

Påståenden som att en gemensam försvarspolitik – vilket nu tas för givet – och vad som kallas EU:s strategiska autonomi kräver en integrerad europeisk väpnad styrka, och kraven på ett autonomt och permanent operativt EU-högkvarter – tillsammans med krav på likvärdighet med Nato – lämnar ingen i tvivel om att de som inom ramen för vår gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik stöttar det europeiska projektet inte bara kräver politisk makt utan också militär makt, vilket bara kan nås genom minskad makt, färre rättigheter och minskad självständighet för medlemsstaterna. Jag förkastar en sådan superstat och en centraliserad armé för EU, på samma sätt som jag förkastar Lissabonfördraget, som skulle göra allt detta möjligt.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Budskapet från våra föredragande i dag kan vara att ett livfullt partnerskap mellan EU och USA är den bästa garantin för den europeiska säkerheten och stabiliteten.

Jag stöder verkligen antagandet av en ny transatlantisk agenda och införandet av en ny uppsättning euro-atlantiska institutioner, vilket i slutändan ska leda till en omfattande transatlantisk gemensam marknad.

Ari Vatanen har krävt att alla EU- och Nato-medlemmar ska delta i ett närmare samarbete, oavsett vilken organisation de tillhör. Jag anser att det är en mycket praktisk idé, liksom hans idé om ett permanent operativt EU-högkvarter som skulle komplettera – och naturligtvis inte konkurrera med – Natos ledningsstrukturer.

Ytterligare en mycket viktig punkt är att vi utgår från samma reserv med nationella resurser. Jacek Saryusz-Wolski har sagt att GUSP är allvarligt underfinansierad, så det är avgörande att undvika duplicering och att öka effektiviteten. Frågan för medlemsstaterna är: Vad erbjuder de Javier Solana för att genomföra vår gemensamma försvarspolitik?

För det tredje är det nu dags att ta itu med de nya utmaningarna för vår säkerhet. Framtida konflikter kommer faktiskt att utkämpas och kanske avgöras i cyberrymden, där alla stater måste reagera och försvara sig själva, ibland inom en tidsram under en sekund. Europaparlamentet måste också ta ett initiativ för att bidra till denna dramatiska förändring av det nya århundradet, en utmaning som bygger på demokratisering av den moderna tekniken.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Fru talman! Nationalisterna och de trångsynta ledamöterna här i parlamentet tror säkert att riskerna och problemen i världen kan hanteras enbart av enskilda nationer.

Jim Allister är ett typiskt exempel. Tror han verkligen att världens terrorism kan bekämpas enbart genom hans lands nationella försvar? Tror han verkligen att problemen med energitrygghet kan lösas om alla tar itu med dem på egen hand? Den synen är förlegad. Lissabonfördraget, som så ofta kritiserats, skulle naturligtvis medföra den stora fördelen att det skulle göra det möjligt för oss att samarbeta lite mer, till exempel i fråga om energipolitiken och den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, i syfte att effektivt ta itu med farorna och riskerna i världen.

Den nya amerikanska regeringen under ledning av president Obama är glad över denna gemensamma europeiska politik, eftersom det innebär att USA har en partner när det gäller att hantera vissa av dessa problem. Dessutom har nu också Ryssland – vilket klagörs av de ryska företrädare som ofta närvarar här i parlamentet – insett att den gamla modellen med att bara tala med enskilda länder och sedan spela ut dem mot varandra helt enkelt inte fungerar längre. Ryssland har insett att de måste tala med Europeiska unionen om vi ska nå gemensamma lösningar till exempel i fråga om energitrygghet.

Detta nämns naturligtvis också flera gånger i Saryusz-Wolski-betänkandet. Hur kan vi försöka lösa dessa problem gemensamt: problemet med energitryggheten till exempel? Det gläder mig att den höge representanten och en person från hans tjänsteavdelning ytterligare ska fördjupa sina insatser för detta i framtiden, eftersom det kommer att göra det möjligt för oss att visa för våra medborgare på vilket sätt den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken väger in deras specifika intressen, och hur vi har tänkt förhindra att européerna ska behöva oroas igen i framtiden. Det är vad detta handlar om, och det är därför vi förespråkar en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik i stället för en nationalistisk utrikespolitik.

Philippe Morillon (ALDE). – (FR) Fru talman! Jag gratulerar de tre föredragandena till denna tämligen anmärkningsvärda sammanfattning av det aktuella tillståndet för vår gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik.

Herr Solana! Ni vet bättre än någon annan att EU förväntas spela sin roll på den internationella arenan, vilket påbjuds genom dess ekonomiska och demografiska inflytande och dess många demokratiska och humanistiska värderingar.

Det måste sägas att trots viljan hos över två tredjedelar av EU-medborgarna, som ni sa, har vissa framsteg gjorts under de senaste tio åren, det kan jag hålla med om, men det måste också sägas att detta EU fortfarande inte existerar.

EU:s motvilja mot att lösa den nya tragedin i Mellanöstern kan vara ett aktuellt exempel på att ett sådant EU behövs. Det fanns och finns fortfarande ett behov av en närvaro i Gaza av ett EU som spelar en aktiv roll, som hjälper befolkningen att överleva och återuppbygga landet och som bidrar till kampen mot vapensmuggling, som har gjort att detta territorium omvandlats till en bas för avfyrning av raketer av alla storlekar.

Trots diskussionerna i Sharm el-Sheikh och Jerusalem har inget ännu gjorts i detta hänseende. Jag vill återigen ställa en fråga som redan ställdes vid tidpunkten för krisen i Libanon: Herr Solana, när kan vi förvänta oss att en EU-flotta, liknande den som ni placerat ut för att ta itu med sjöröveri, kommer att placeras ut i Medelhavet? Vi har resurserna. Kommer vi också en dag att ha viljan?

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Fru talman! Europeiska unionen måste agera till förmån för medborgarnas säkerhet i alla medlemsstater. EU bör framför allt ta på sig en del av ansvaret för kriget mot terrorismen och reagera beslutsamt på alla uttryck för terrorism.

Mordet på en polsk ingenjör som hållits gisslan i Pakistan av lokala talibaner har nyligen fått långtgående konsekvenser. Den så kallade EU-diplomatin deltog inte i de föregående samtalen i syfte att garantera ett frigivande. Denna chockerande incident, som är en del av det större säkerhetsproblemet, borde vara föremål för en separat parlamentsdebatt och borde leda till att specifika åtgärder vidtas, och det vädjar jag om. Nu måste prioriteringen vara att forsla hem den mördade polska ingenjörens kropp och att hjälpa hans familj. Dessa grundläggande men kortsiktiga åtgärder kan dock inte ersätta en omfattande strategi för terrorism och för att öka de diplomatiska påtryckningarna på länder som Pakistan.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) I sina internationella förbindelser följer Portugal principerna om nationellt oberoende, respekt för de mänskliga rättigheterna och folkrättigheterna, jämlikhet mellan stater, fredlig lösning av internationella konflikter, icke-ingripande i andra staters interna angelägenheter och samarbete med alla andra folk för att möjliggöra mänsklighetens frigörande och framsteg.

Portugal förespråkar avskaffandet av imperialism, kolonialism och andra former av angrepp, kontroll och exploatering i förbindelserna mellan olika folk, och också en omfattande, samtidig och kontrollerad nedrustning, upplösning av politiska och militära block och inrättande av ett gemensamt säkerhetssystem för att skapa en internationell ordning som kan garantera fred och rättvisa i förbindelserna mellan olika folk.

Jag vill hänvisa till texten i artikel 7 i Republiken Portugals konstitution för att visa hur långt EU befinner sig från dessa principer. Genom att åta sig rollen som Natos europeiska pelare, i partnerskap med USA, och genom att allt mer främja en militarisering av de internationella förbindelserna, kapprustning, ingrepp och angrepp för att se till att de stora makterna kontrollerar och delar marknaden och naturresurserna, agerar EU helt i strid mot dessa principer.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Fru talman! Dessa betänkanden är initiativbetänkanden och därför kan de avfärdas som tomt prat. Men vi vet att initiativbetänkanden ibland används som ett sätt att införa politiska ambitioner för EU.

Karl von Wogau var en gång i tiden ordförande för utskottet för ekonomi och valutafrågor och bidrog till att införa den europeiska gemensamma valutan. Han är nu ordförande för underutskottet för säkerhet och försvar och när han skriver ett betänkande om att EU behöver sina egna väpnade styrkor kan vi vara säkra på att det är exakt vad EU har för avsikt att införa i sinom tid.

I dessa betänkanden kräver man att EU ska utveckla sina egna väpnade styrkor genom en gemensam offentlig vapenupphandling, ett gemensamt kommunikationssystem och en autonom gemensam lednings- och kontrollstruktur. Karl von Wogau förespråkar en ständig EU-armé med 60 000 soldater som när som helst kan utplaceras. EU vill ha sina egna soldater, vapen, stridsvagnar, flygplan och bomber för att kunna "påta sig sitt globala ansvar".

Exakt vilka skyldigheter rör det sig om? För att ta reda på det måste man vänta och se om Lissabonfördraget ratificeras fullt ut och medför "en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik som leder till ett gemensamt försvar". Ingen kan säga att de inte varnades för EU:s militära ambitioner.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru talman! Hur stor vänskap vi än känner för föredragandena, Ari Vatanen och Karl von Wogau, kan vi inte godkänna deras betänkanden.

Till att börja med för att Nato inrättades 1949 som svar på kommunismens fruktansvärda hot mot Västeuropa. Nato spelade en användbar och till och med avgörande roll. I dag har dock detta förfärliga kommunistssystem kollapsat och Warszawapakten har upplösts.

Nato utvidgas dock konstant. Dess verksamhet sträcker sig bortom dess geografiska ramar. Afghanistan har såvitt jag vet ingen nordatlantisk kustlinje. Det har inte heller Kosovo, där Nato bidragit till etnisk rensning av serber i ett orättvist krig som inte löst någonting. Nato överträder därmed FN-stadgan.

Mina damer och herrar! Ni är fullständigt inkonsekventa. Ni vill skapa ett starkt och oberoende EU och ni införlivar det europeiska försvaret i ett USA-dominerat ledningssystem. Hur kan Ryssland och andra nationer undgå att se något annat än en aggressiv attityd i allt detta?

Nato har gjort att EU har underkuvats av USA:s politik. Vi är deras vänner, men vi vill inte vara deras vasaller och ännu mindre deras lakejer. Vi måste sätta stopp för detta och ta oss ur situationen. Nato har haft sin tid.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr Solana! Som vi alla vet förändras riskscenarion ständigt. Fördraget förändras också, och med det möjligheterna för den europeiska säkerhets- och försvarspolitik. Det som dock aldrig kommer att förändras är människors önskan om säkerhet och stabilitet, en stark union och nedrustning, särskilt kärnvapennedrustning.

I och med de tre betänkanden som diskuteras i dag ger Europaparlamentet en mycket stark indikation om hur det avser att nå dessa mål och garantera säkerheten. Till att börja med har vi betänkandet om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, som är inriktat på säkerhet i Balkan, stabilitet i Afrika och fred på de palestinska territorierna. För det andra har vi betänkandet om samarbetet med Nato, med dess tydliga betoning på ett närmare samarbete mellan EU och Nato och på bättre samordning. Till grund för det tredje betänkandet ligger en vidare utveckling av den europeiska säkerhets- och försvarspolitik, i syfte att nå större effektivitet och bättre samordning i fråga om försvarskostnaderna, och att nå en strategisk autonomi för hela unionen och därmed också lätta bördan på våra medlemsstater.

Med alla dessa mål i åtanke måste vi stödja kraven i dessa betänkanden, till exempel kraven på gemensam forskning och utveckling och på utarbetande av gemensamma normer och gemensamma upphandlingssystem, som alla syftar till interoperabilitet. Detta kommer även att innebära ett optimalt samarbete mellan militären i medlemsstaterna, samarbete mellan polisväsendet och militären, och också ett inrättande av permanenta militära strukturer och av ett operativt högkvarter och/eller ett ministerråd för försvar.

Jag är övertygad om att detta ger oss ett mycket viktigt tillfälle att omvandla vår union till en politisk union och att utveckla en säkerhetsunion som ger allmänheten vad den förväntar sig av unionen: varaktig säkerhet, stabilitet och fred.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Fram till nu har talarna respekterat sin talartid. Vi har verkligen ont om tid. Jag vill därför be er att respektera era talartider.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (EN) Fru talman! GUSP har blivit nästan allting, så man kan säga nästan vad som helst i en sådan här debatt. Tidigare diskuterade vi endast säkerhetsfrågor och nu diskuterar vi till och

med klimatförändringarna och energifrågor osv. Därför måste jag vara selektiv och säga något om förbindelserna mellan EU och USA och om nedrustningsagendan, som jag tror att vi kan föra framåt i år.

Den nya amerikanska regeringen har fått en mycket positiv start, också symboliskt sett genom tillkännagivandet att stänga Guantánamo. Jag anser att vi borde arbeta med denna fråga och försöka samarbeta för att lösa några av de problem som USA står inför.

Den andra grundläggande debatten i år kommer att handla om ekonomisk säkerhet: kan USA och EU tillsammans göra något åt krisen eller kommer de att försöka göra det på egen hand, vilket skulle innebära att protektionistiska åtgärder snabbt kommer att vidtas?

Afghanistan är också en viktig fråga. Kommer vi att kunna matcha amerikanernas ökade insatser eller inte, och under vilka villkor? Det positiva tecknet i detta hänseende är att USA har sagt att de är medvetna om att det borde finnas en politisk lösning eftersom detta inte kan lösas militärt. Det för omedelbart in EU i ekvationen.

I fråga om nedrustningsagendan höll ni, Javier Solana, ett mycket bra anförande här i parlamentet i december förra året om er uppfattning och om rådets och unionens uppfattning om att främja en agenda som är positiv, genom att börja stödja USA och Ryssland när det gäller att omförhandla START-fördraget och arbeta med USA i fråga om ratificeringen av det omfattande provstoppsavtalet. Vi kommer också att förespråka ett avskaffande av de kvarvarande tekniska kärnvapnen i Europa och det vore bra när det gäller att stödja idéer om hur man kan få bränslecykeln under internationell kontroll för att se till att de länder som vill utveckla kärnenergi har fredlig tillgång till detta, men inte kan missbruka det militärt.

Vi vill att EU ska stödja denna typ av agenda, eftersom vi vet att president Obama har sådana ambitioner. I sitt invigningstal nämnde han i sammanhanget med utrikesfrågor först Irak och Afghanistan, men sedan sina ambitioner att göra något åt kärnvapennedrustningen.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Fru talman! Jag ska tala om Ari Vatanens betänkande och jag vill börja med att tacka honom för hans öppna sätt att utarbeta det.

Jag anser dock att parlamentet sänder en farlig signal om det fortsätter att insistera på en förstärkning av dess militära organisation och att betona vikten av en militär makt som är beroende av Nato på det sätt som föreslås i betänkandet. Samarbete och partnerskap, demokrati och mänskliga rättigheter som en garanti för fred och stabilitet är en livskraftig europeisk modell som borde användas i alla världens oroshärdar där kriser råder. Vi står dessutom inför en allt djupare ekonomisk kris, miljöproblem och utmaningarna med klimatförändringarna, varav inga kan lösas med militär styrka.

Enligt min åsikt vore det viktigare att betona betydelsen av EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik och att koncentrera sig på att förebygga konflikter och avskaffa orsakerna till kriser genom att till exempel utrota fattigdom och främja demokrati, mänskliga rättigheter och det civila samhället.

Slutligen vill jag påminna alla om att det inom unionen finns medlemsstater som inte är Nato-medlemmar och som har sina egna skäl till det. Dessa länder måste tillåtas att själva besluta om sina säkerhetspolitiska lösningar, utan påtryckningar utifrån. Finland har till exempel hanterat sina egna försvarsfrågor väl och har varit delaktigt i fredsbevarande operationer i olika delar av världen i årtionden. Det har gjorts många ändringsförslag som förbättrar betänkandet, men de ändrar inte dess grundläggande tonfall.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Har EU sin egen geopolitik? Jag tycker inte att det verkar så! Om Karl Haushofer hade levt hade han lärt detta aningen ryggradslösa EU att det behöver en havsstrategi för Atlanten, Stilla havet och Indiska oceanen och för länderna i norr, där Norra ishavet har enorma och oerhört värdefulla energiresurser. Det är supermakterna USA och Ryssland som är aktiva på dessa områden, och inte EU!

Kampen mot terrorism innebär också att vi måste bekämpa dem som sprider terroristinstrument, dvs. människor som kan utnyttjas av terrorister. När vi talar står Lampedusa i lågor eftersom någon har tänt eld på interneringscentren för olagliga flyktingar. EU måste stödja den italienska regeringen, som försöker förhindra invasionen av olagliga flyktingar som kan användas av maffian och terrorister. Men jag ser inga bevis för den beslutsamma och konkreta inställning som behövs. EU måste försvara sig mot detta hot, inte med ord utan med handling, liksom Marco Maroni och den italienska regeringen gör.

Rihards Pīks (PPE-DE). – (LV) Fru talman, fru Ferrero-Waldner, herr Solana! Alla tre betänkandena från våra kolleger i parlamentet är mycket yrkesmässiga och välavvägda och har framför allt utarbetats vid rätt

tidpunkt. Utan att gå in på det stora antalet precisa fakta, bedömningar och förslag i betänkandena, vill jag betona två punkter. Det är till att börja med viktigt att se över Europas säkerhetsstrategi vart femte år, eftersom vi ser att sådana säkerhetsfrågor som energisäkerhet, it-säkerhet och klimatsäkerhet under senare år har blivit mycket aktuella, och också att de möjliga konfliktområdena har rört sig från en region till en annan. För det andra måste Europeiska unionen avsevärt öka sina insatser för konfliktförebyggande. Jag tror att detta också hade varit möjligt i Sydkaukasus, men enligt min åsikt var Europeiska unionens ståndpunkt före den väpnade konflikten alltför begränsad. Europeiska unionen har en rättighet och en skyldighet att genomföra förebyggande verksamhet och medlingsuppdrag, eftersom EU är ett projekt avsett att skapa fred, vilket är en uppgift som unionen utfört under de senaste 50 åren. För att kunna möta utmaningarna och vidta preventiva åtgärder behöver vi först och främst den politiska viljan och vi måste för det andra kunna skapa och förbättra en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik tillsammans med de europeiska säkerhets- och försvarspolitiska institutionella instrumenten. Ett av dessa instrument är det östliga partnerskap som nämndes i betänkandet från Jacek Saryusz-Wolski, däribland inrättandet av den gemensamma parlamentariska församlingen Euronest. Detta skulle förbättra förståelsen och också utvecklingen av demokrati bortom våra östliga gränser. Slutligen vill jag säga hur nöjd jag är med införlivandet av punkt 33 i betänkandet från Karl von Wogau, eftersom händelserna i Kaukasus och den allt större nationalismen i vår grannstat ger upphov till allvarlig oro i vårt land. Vi har ett klokt gammalt talesätt i mitt land: "Hoppas alltid på det bästa, men förbered dig för det värsta, och Gud hjälper den som hjälper sig själv!" Tack.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Jag vill tacka föredragandena Ari Vatanen och Karl von Wogau för deras arbete och insatser för att nå en enighet, framför allt i den viktiga frågan om kärnvapenpolitik, som omgående måste ses över av EU och Nato vid en tidpunkt då president Obama förnyar målet med att befria världen från kärnvapen och då två europeiska kärnvapenubåtar nästan orsakat en katastrof.

I Vatanen- och von Wogau-betänkandena betonas behovet av ett politiskt, strategiskt och operativt oberoende EU, genom en ambitiös europeisk säkerhets- och försvarspolitik (ESFP). Vi behöver institutionella, finansiella och operativa instrument för att nå dessa mål. Vi behöver därför ett nära samarbete mellan Nato och EU som bygger på respekt för dessa komplementära organisationers politiska oberoende. Vi kräver därför att ett permanent operativt EU-högkvarter ska inrättas i Bryssel, med kapacitet att oberoende planera och utföra militära operationer inom ramen för ESFP. Vi uppmanar därför EU:s medlemsstater att öka arbetet med att spendera sina nationella försvarsbudgetar på ett klokare, mer effektivt och mer europeiskt sätt, vilket de inte kan göra ordentligt var för sig.

Budskapet från parlamentet är otvetydigt och tjänar som en varning. Utan ett försvarets EU kommer försvaret inom EU att hotas. Våra försvarsindustrier kan komma att hotas. De befogenheter som EU behöver för att uppfylla sitt ansvar för att skydda civilbefolkningen och förhindra massakrer och folkmord kan komma att hotas. EU:s roll som en global aktör inom krishantering kan komma att hotas. Utvidgningen av den europeiska politiska integrationen till att omfatta säkerhet och försvar, vilket föreskrivs i Lissabonfördraget, är brådskande och måste påskyndas. Detta ligger inte bara i EU:s intresse, utan också i Natos intresse, eftersom båda organisationerna kommer att dra nytta av ett EU som är bättre rustat att hantera de allt större utmaningarna för den europeiska säkerheten och den globala säkerheten.

Andrzej Tomasz Zapłowski (UEN). – (PL) Fru talman! Nato har visat sig användbart som en internationell säkerhetsorganisation i en tid då fred råder på de flesta håll i Europa. Den känsla av säkerhet som Nato ger oss begränsas naturligtvis avsevärt av den takt i vilken beslut fattas i de organ som leder alliansen och också av besluten själva. Trots detta har Nato en stabiliserande effekt på världens säkerhet. Försöken att "mjuka upp" Nato – att försvaga dess position genom att utöka EU:s militära strukturer – är ett misstag. Europeiska unionen har i dag problem med att enas om svåra politiska beslut, för att inte tala om militära beslut.

EU bör koncentrera sig på att stärka den interna säkerheten och öka sina medlemmars försvarsförmågor, särskilt de medlemsstater som gränsar till länder där extrema nationalistideologier är populära, och också de medlemsstater som har ådragit sig terroristgruppers intresse. EU får inte bli alltför involverat i åtgärder som syftar till att skapa stora expeditionsstyrkor för operationer utanför EU.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, Javier Solana, har med rätta påmint oss om var vi befann oss 1990. Det vore ännu mer intressant att fråga sig vilken typ av gemensam politik vi förde i början av 1990-talet.

Vid den tidpunkten var Europeiska gemenskapen maktlös. Vi har följaktligen sett önskemål ersättas av visioner, strategier, politisk vilja och möjligheter, vilket också fått oss att agera, inte bara på EU-nivå utan

också globalt. Under dessa år, och framför allt efter den historiska utvidgningen 2004, har sammanhanget och ambitionerna för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) förändrats i hög grad.

För tio år sedan var vi fortfarande till stor del upptagna av våra egna frågor. I dag kan vi dock se tillbaka på de framgångar som vi nått och det är omöjligt att tänka sig en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik eller en europeisk säkerhets- och försvarspolitik (ESFP) utan en global dimension. Med tanke på detta är jag inte förvånad över att samtliga tre betänkanden och många av mina kolleger i parlamentet har uppmärksammat oss på den nya situationen, på behovet av förändrade strategier, större enighet och ett mer omfattande interinstitutionellt samarbete.

Allt detta har åtföljts av konkreta förslag om förbättring av våra operativa strukturer och vår politiska beslutsprocess som jag uppriktigt stöder. Jag håller med om att vi nått ett nytt skede för vår gemensamma politik och vill i detta sammanhang lyfta fram två frågor.

För det första måste vi titta i detalj på hur den finansiella eller ekonomiska krisen kan påverka förutsättningarna för vår gemensamma politik. Jag tror bestämt att vi noga måste uppmärksamma de möjliga politiska konsekvenserna av denna kris, framför allt de som kan uppstå om vi ställs inför en ännu djupare valutakris.

För det andra har jag under ett antal år förvånats över att många av våra partner vill att EU ska ha en enhetlig utrikespolitik och försvarsidentitet som är mer väldefinierad och starkare. Med andra ord är ett EU som global aktör den önskade lösningen. I den andan anser jag att det är viktigt att vi betraktar våra bilaterala partnerskap ur ett mer globalt perspektiv än hittills och att vi också bör utveckla innovativa strategier för multilaterala partnerskap, som inte bara beaktar bilaterala intressen, utan också tjänar till att stabilisera större regioner.

Maria Eleni Koppa (PSE). – (EL) Fru talman! Det internationella systemet befinner sig i en övergångsfas och vi står alla inför enorma utmaningar. Vi måste därför ompröva och förbättra förbindelserna mellan Europeiska unionen och Nato för att ta itu med gemensamma hot, såsom terrorism, spridning av massförstörelsevapen, det ökade internationella sjöröveriet och de nya problemen orsakade av klimatförändringarna.

Samtidigt anser jag dock att tiden är inne för oss att bekräfta rollen för FN:s säkerhetsråd som grundläggande garant för internationell fred och säkerhet. Det finns nu ett brådskande behov av att reformera organisationen och vi har åtagit oss att föra denna reform framåt, så att FN kan bemöta denna viktiga uppgift mer effektivt.

Det är också viktigt att vi betonar att alla stater och internationella organisationer, däribland Nato, bör avstå från hot om och användning av alla typer av våld, vilket inte är förenligt med målen och principerna i FN-stadgan. Nato och EU har gemensamma intressen och deras förbindelser bör inte präglas av konkurrens. Vi behöver ett mer balanserat partnerskap med bättre samordnade åtgärder och ett starkare samarbete. Båda sidor bör dock respektera den andra sidans oberoende i fråga om beslutsfattande och se till att det finns en ömsesidig förståelse när de militära bedömningarna skiljer sig åt.

Slutligen vill jag betona behovet av att respektera staternas rätt till neutralitet och i detta skede begära att kravet på att Republiken Cypern ska ansluta sig till partnerskapet för fred ska tas bort. Detta beslut är varje stats suveräna rätt att fatta och Cypern är en oberoende och suverän stat som kan fatta beslut om sin egen framtid.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Låt oss fira Natos sextioårsdag. Omfattande toppmöten kommer snart att hållas mellan USA, EU och Nato. Frankrikes återgång till Natos militära strukturer, tillsammans med den kraft som avsatts för den europeiska säkerhets- och försvarspolitik, utgör ett utmärkt tillfälle för harmonisering av EU:s säkerhetsstrategier och för potentiella nya Nato-strategier. Dagens ratificering av Lissabonfördraget i Tjeckiens parlament utgör en stegvis förändring för EU:s försvar och säkerhet. Låt oss skapa ett gemensamt europeiskt ledarskap. Låt oss rationalisera EU:s försvarsmarknad. Låt oss avsätta resurser för vetenskap och forskning, för Europeiska försvarsbyrå, låt oss skapa en lag för europeiska soldater, förhindra mångdubblning och låt oss bokstavligen komma över det turkiska syndromet. Låt oss ta den chans som den nya amerikanska regeringen erbjuder till verkligt samarbete i Afghanistan och till ett missilförsvar i Europa. Vi har en enorm möjlighet framför oss att göra den europeiska säkerhets- och försvarspolitik till motorn för en djupare integration och större säkerhet i Europa. Låt oss inte släsa bort denna möjlighet.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Jag vill säga ett par ord om förbindelserna mellan EU och Ryssland. Enligt min åsikt kan skapandet av en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik inte nås utan en dialog med Ryssland.

Den europeiska säkerhetsbyrån, som för samman USA, Nato och OSSE och internationella nedrustningsavtal, bör också innefatta en dialog med Ryssland.

Jag vill därför uppmana såväl rådet som kommissionen att inta ett öppet och konstruktivt förhållningssätt till möjliga förhandlingar mellan EU, USA och Ryssland om förnyandet av den transatlantiska dialogen om säkerhetsfrågor med utgångspunkt i Helsingforsprocessen.

Enligt min åsikt borde dessa förhandlingar också omfatta diskussioner om missilförsvar. EU borde spela en mycket viktigare roll i denna fråga än vad den hittills gjort. Enligt min åsikt får detta avtal inte lämnas till enbart USA och Ryssland. Den europeiska allmänheten förväntar sig detta av oss.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Fru talman! Parlamentet är enigt om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken för Europeiska unionen. Det finns en enighet om detta bland de stora politiska krafterna. Problemet, det verkliga politiska problemet, är hur det grundläggande syftet ska kunna nås.

Till att börja med måste Lissabonfördraget ratificeras snarast möjligt. De politiska ledare som fördröjer ratificeringsprocessen för fördraget försvagar utvecklingen av EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Det är svårt att på allvar tala om en gemensam säkerhetspolitik för EU utan Lissabonfördraget.

För det andra vill jag betona frågan med mänskliga rättigheter i samband med utvecklingen av EU:s utrikespolitik. Politiken bör stödja internationell rätt – internationell humanitär rätt, liberal demokrati och rättssäkerhet.

För det tredje kräver politiken en verklig utveckling av en europeisk försvarspolitik, en utveckling av militära EU-strukturer och en utveckling av den europeiska försvarsindustrin.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Fru talman! Jag vill göra två påpekanden. Det första handlar om värderingar. Europeiska unionen är en union med värderingar. Dessa värderingar utgör kriterier för anslutning. De vägleder oss i vårt agerande. De är ett sätt att skapa interoperabilitet med våra externa partner. Men vi borde inte anpassa räckvidden för vår externa politik genom att exportera våra värderingar. Tvärtom måste vi lära oss att agera i en diversifierad värld och också respektera andras rätt att ha fel.

För det andra, institutioner. Dagens internationella institutioner och internationella rätt utformades och skapades i en helt annan värld. Varje dag inser vi att de inte är anpassade till de nya utmaningarna, de nya möjligheterna och de nya hoten i dagens värld. Jag anser därför att EU borde stödja idén med en ny konferens om säkerhet och samarbete i Europa i ett större Europa – från Vancouver till Shanghai, och inte bara till Vladivostok – för att skapa ett nytt område för säkerhet, frihet och samarbete. Jag anser att detta borde vara en av våra främsta prioriteringar, och vi borde inte vara rädda för att andras åsikter ibland ska avvika från våra i detta hänseende.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Fru talman! Jag vill till att börja med framföra mitt allmänna stöd för de tre betänkanden vi diskuterar.

För det andra vill jag gratulera framför allt Benita Ferrero-Waldner till vad hon sagt om det nära samarbetet mellan hennes team och Javier Solana. För det tredje vill jag gratulera Javier Solana, för utan hans egenskaper och kreativitet skulle den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken förmodligen inte vara vad den är i dag: den rättsliga och dokumentariska grunden, också i och med framläggandet av 2003 års strategidokument, skulle inte ha varit tillräcklig för att göra så stora framsteg med denna gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik som under de senaste åren. För det fjärde vill jag säga att Lissabonfördraget om vilket vi, liksom sagts i dag, har hört goda nyheter som säger att det snart kan ratificeras, utan tvekan kommer att bli ett mycket viktigare och bättre verktyg för Javier Solana och för EU för att omvandla unionen till vad den borde vara: en global aktör, i ordets fullständiga bemärkelse.

Jag vill avsluta med den idé som Solana själv framförde: EU måste vara en civil aktör och en makt med militära medel, och inte en militär makt.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru talman! Efter att i helgen ha återvänt från ett besök i Gaza tänker jag ägna mina 60 sekunder åt att tala om vad jag anser är ett allvarligt problem där. Vår princip med mänsklig säkerhet är en princip som tvingar oss att bemöta den humanitära krisen, men också att bemöta och tala om för Israel att det räcker, och att EU inte längre kan blunda för missbruket av den palestinska rätten till självbestämmande.

Det tydligaste missbruket av den rätten är Israels obehagliga och avsiktliga kolonisering av Västbanken och Östra Jerusalem. 500 000 bosättare ockuperar nu ett territorium som är tänkt att utgöra det huvudsakliga territoriet för den föreslagna självständiga palestinska staten. Det är allt svårare att tro att Israel verkligen förespråkar en självständig palestinsk stat, samtidigt som det fortsätter att annektera allt mer palestinskt territorium, vilket det fortfarande gör.

Uttalandena om att EU och USA har förbundit sig för en tvåstatslösning, vilket innefattar en suverän och livskraftig palestinsk stat, är egentligen inte värda papperet de skrivits på om vi inte säger "stopp" till Israel när det gäller bosättningarna. De måste stoppas nu och slutligen rivas, annars kommer vi aldrig att få en varaktig fred i Mellanöstern, Javier Solana.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Jag vill framföra min uppskattning av de tre föredragandena. Natos roll för EU:s säkerhetsstruktur har visat sig grundläggande, inte bara fram till nu, utan medför också verkliga möjligheter för resten av 2000-talet. Jag anser att EU och Nato måste samarbeta med varandra, och undvika eventuell rivalitet.

Mäktiga och produktiva transatlantiska förbindelser kan utgöra den bästa garantin för fred, säkerhet och stabilitet i Europa, tillsammans med respekten för principerna med demokrati, mänskliga rättigheter, rättssäkerhet och goda styrelseformer. Vi befinner oss vid en historisk knutpunkt då det transatlantiska samarbetet har blivit mycket viktigt när det gäller att gemensamt utarbeta en ny säkerhetsstrategi för Europeiska unionen och ett nytt strategiskt koncept för Nato.

Vid det Nato-toppmöte som ägde rum i Bukarest i april 2008 välkomnade de allierade den politiska roll som EU kan spela om den utvecklar en handlingskraft på området för säkerhet och försvar. Det partnerskap för fred som Nato och det östliga partnerskapsprojekt som främjas av Europeiska unionen är av avgörande vikt för utvecklingen av demokrati och rättssäkerhet, samt för övergången till en effektiv marknadsekonomi i vissa länder i Svartahavsregionen.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Herr Solana! Jag har varit här sedan kl. 15 bara för att tala till er om sjöröveri till havs och få gratulera er till inledandet av en europeisk sjöfartsoperation mot sjöröveri till havs i Indiska oceanen. Ni vet att mitt lands regering deltar fullt ut i detta uppdrag. Jag vill påminna er om att fiskesäsongen börjar i april och om att våra fiskare är oroliga för hur styrkorna i Indiska oceanen för närvarande är fördelade geografiskt. De vill att skyddet flyttas närmare det område där de kommer att fiska, alltså längre söderut. Jag skulle vilja höra era kommentarer om detta.

Jag vill också tala om för er att jag vill att denna operation ska fortsätta efter den fastställda tidsperioden. Jag anser att det vore synd om så mycket gemensamma insatser inom samtliga tre pelare på en och samma gång skulle avbrytas abrupt i slutet av ett år, särskilt med tanke på att det inte verkar troligt att situationen i Somalia och i regionen kommer att förändras eller förbättras på kort eller medellång sikt.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Fru talman! Nato är grundstommen i det europeiska försvaret, och vi förlitar oss till Natos styrkor för vår unions säkerhet. Men Natos styrkor i Cypern – de turkiska Nato-styrkorna – är inte en frihetsstyrka, utan en ockupationsstyrka för ockupation av EU:s territorium. Dessa turkiska styrkor orsakade inte bara död och förstörelse på ön vid Turkiets invasion 1974, utan de fortsätter än i dag att hålla en EU-medlemsstat splittrad, och orsakar rädsla och förtryck hos både grek- och turkcyprioter och hindrar de nuvarande förhandlingarna mellan de två gemenskapsledarna på ön.

Så när vi diskuterar Natos viktiga roll för det europeiska försvaret är det inte mer än rätt att komma ihåg att EU ännu inte har utövat de nödvändiga påtryckningarna på Turkiet för att få dess Nato-invasionsarmé ut ur Cypern villkorslöst och omedelbart. Håller ni inte med mig, Javier Solana? Han kanske inte lyssnar. Håller ni inte med mig om att den turkiska armén bör lämna Cypern omedelbart, Javier Solana?

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Fru talman Jag vill ta upp exemplet med Georgien för att visa hur långt vi befinner oss från vår angivna ambition för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, trots vår höge representants och kommissionsledamot Ferrero-Waldners arbete.

Herr Solana, ni begär nu naturligtvis mer resurser och mer stöd. Jag för min del vill ställa följande fråga till er: kan Europeiska unionen för närvarande uppfylla sina åtaganden, i synnerhet beträffande avtalet om vapenstillstånd som vi har föreslagit med Ryssland?

Jag förstår naturligtvis, herr kommissionsledamot. Vi vet i vilken utsträckning Europeiska unionen har varit närvarande och att den har agerat snabbt, men i dag måste vi också vara medvetna om att georgierna konfronteras av den ryska armén som är baserad i Abkhazien och Sydossetien. Jag ifrågasätter inte alls det

anmärkningsvärda arbete som det civila observatörsuppdraget utfört på plats. Men vad kan våra observatörer göra för att försvara civilbefolkningen mot det dagliga våldet? Inte mycket, förutom att agera som vittnen.

Dessutom kommer ambitionen med Gusp, i det här fallet i Georgien, att dömas utifrån vårt mod att slutligen sända fredsbevarande styrkor för att stabilisera en region som vi har inkluderat i vår grannskapspolitik.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) I de tre betänkanden som vi diskuterat i dag har jag stött på vissa relevanta, användbara punkter som kan definiera EU:s framtida politik som global aktör.

Jag vill göra tre påpekanden. Till att börja med vill jag betona vikten av den transatlantiska aspekten av EU:s utrikespolitik. Vi måste dra nytta av det nuvarande klimatet för förbindelserna med USA för att inleda ett nytt kapitel på detta område för att öka vårt globala inflytande.

För det andra måste EU:s säkerhetsdimension harmoniseras med Natos för att förhindra eventuell mångdubbling av insatser och resursbrist.

För det tredje tror jag att EU måste använda den europeiska säkerhets- och samarbetspolitiken för att stärka stabiliteten på Västra Balkan, efter klargörandet av Kosovos status. Kosovo befinner sig nu i en fas med "övervakad självständighet", enligt EU:s särskilda sändebud Peter Faith. Även om Peter Faith vid en utfrågning nyligen i Europaparlamentet förkastade användningen av termen "EU-protektorat" för Kosovo, medgav han att vägen till fullständig självständighet är lång och komplicerad. Han säger att "det vore ett mirakel om vi skulle kunna slutföra vårt uppdrag inom två år".

Jag anser dock att vi måste utvärdera en tydlig tidsram för EU:s engagemang i Kosovo. Därför välkomnar jag kommissionens initiativ att genomföra en studie om Kosovo, så länge som den bidrar till EULEX-uppdragets framgång.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Låt mig bara göra ett par kommentarer, och särskilt en: Jag anser att denna debatt har visat att det finns en allt större acceptans för EU:s strategi för krishantering och konfliktförebyggande. Vid Münchenkonferensen om säkerhet bekräftades den övergripande strategin, eftersom säkerhet och utveckling går hand i hand – de är båda nödvändiga. Jag anser att denna europeiska strategi är ett grundläggande inslag i vår strategi för att främja fred och säkerhet i vårt grannskap, men också därutöver.

Det fungerar, men det måste få tillräckliga resurser, så vi måste arbeta med att bygga upp våra kapaciteter och våra förmågor på både det civila och militära området, och vi ska försöka att åtminstone spela vår roll i så hög grad som möjligt.

Men jag vill också besvara era frågor, i synnerhet den från Jacek Saryusz-Wolski, ordföranden för utskottet för utrikesfrågor, om underfinansieringen av GUSP-budgeten. Det är sant att budgeten har minskats i år, men vi hoppas att det inte borde vara ett hinder för våra politiska ambitioner i den civila europeiska säkerhets- och försvarspolitik, under förutsättning att det inte blir fler stora uppdrag i år. Det är viktigt att komma ihåg att endast vissa kostnader täcks av GUSP-budgeten – utrustningskostnader, kontraktsanställda, särskilda bidrag, till exempel för EU:s särskilda representanter – men medlemsstaterna betalar också kostnaden för sin utstationerade personal. Budgeten kommer att utökas till 400 miljoner euro som ni vet, inte i år men 2013.

Angående överföringarna mellan budgetartiklarna, vilket Valdis Dombrovskis nämnde, inför kommissionen information om överföringarna inom GUSP-budgeten i sina kvartalsrapporter till budgetmyndigheten, och under senare år har åtagandebemyndiganden gjorts för hela GUSP-budgeten.

Låt mig kommentera två specifika frågor: till att börja med om människors säkerhet. Människors säkerhet är något som jag personligen känner mycket starkt för, eftersom den måste främjas: att människor ska slippa lida nöd och vara rädda till följd av utrikes- och säkerhetspolitiken. Detta medges också i vårt betänkande från 2008 om den europeiska säkerhetsstrategin (ESS), som vi båda nämnt tidigare. I ESS-betänkandet medges dessutom att utan utveckling och fattigdomsutrotning kan vi inte få någon varaktig fred. Därför är detta mycket viktigt och främjandet av de mänskliga rättigheterna ingår också i denna ekvation.

Låt mig slutligen säga något om tidiga varningar och konfliktförebyggande, vilket Rihards Pīks nämnde. Jag håller i allmänhet med om att vi inom EU måste arbeta mer med de tidiga skedena av konfliktcykeln, vilket innebär tidiga varningar, konfliktförebyggande och förebyggande diplomati. Från kommissionens sida tar vi ett initiativ på detta område för att stärka förbindelserna med icke-statliga organisationer som en del av

ett fredsskapande partnerskap, och också för att förbättra vår användning av öppna informationskällor. Men vi kommer att försöka stärka det tidiga förebyggandet i framtiden. Vi vet att detta är en mycket viktig del.

Javier Solana, *hög representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken*. – (EN) Fru talman! Jag ska fatta mig mycket kort. Jag vill tacka de parlamentsledamöter som talat och säga att jag har noterat deras kommentarer och frågor. Jag kommer naturligtvis att kontakta er för att svara dem som måste få ordentliga svar.

Jag vill säga att detta är andra gången vi haft en debatt av detta slag i Europaparlamentet, dvs. en nästan tre timmar lång diskussion om europeisk säkerhet. Jag anser att detta är mycket viktigt, och jag hoppas verkligen att denna idé kommer att bevaras i framtiden. Till de tre föredragandena vill jag säga tack så mycket för ert arbete. Ni kan vara säkra på att vi kommer att fortsätta vårt samarbete med er i framtiden.

Jacek Saryusz-Wolski, *föredragande*. – (EN) Fru talman! Detta är en mycket bred och för mig tillfredsställande debatt om framgång, brister och pågående åtgärder. Jag skulle grovt räknat säga att det rör sig om idén om det halvtomma/halvfulla glaset, beroende på vems perspektiv man ser det ur.

Vissa frågor besvarades åtminstone av majoriteten av dem som talade. Sker framsteg på detta område? Ja. Är de tillräckliga? Nej. Är konvergensen mellan institutioner som parlamentet, rådet, kommissionen och medlemsstaterna större? Ja, det har skett större framsteg, även om detta breda utrikespolitiska synsätt inom EU inte är tillräckligt stort, och då hänvisar jag till vad ni sa om pengar, kommissionsledamot Ferrero-Waldner. Om vi hade mer pengar, eller åtminstone så mycket som kommissionen föreslagit för bredband i landsbygdsområden – 1,5 miljarder euro – kanske medlemsstaterna utan att behöva betala skulle vara mer villiga att delta i GUSP-åtgärderna. Ni vet mycket väl att parlamentet vädjar om att unionsbudgeten ska täcka detta.

Värderar medborgarna denna utrikespolitik? Svaret är återigen ja. Använder vi utrikespolitiken i tillräcklig utsträckning för att legitimera unionen? Svaret är nej. Angående förmågor: i termens bredare betydelse, det vill säga allt som rör hantering av krisförebyggande och snabba insatser, har vi vad vi kan få – och ännu mer – och jag förmodar att Javier Solana kommer att instämma i det. Jag har redan nämnt finanser. I fråga om de rättsliga och institutionella instrumenten – Lissabonfördraget – håller alla med om att vi behöver fler och bättre utrustade instrument i enlighet med fördragsbestämmelserna.

Denna konvergens utarbetas på ett diskret sätt, och jag vill hylla den höga representantens diskreta åtgärder och diplomati, inte bara externt utan även internt. Hur skapas denna samstämmighet i tanken? När ni kan tala för hela unionen, Javier Solana, måste det på förhand vidtas åtgärder för att övertala alla och få dem med på noterna.

Frågan om värderingar togs upp. Är vi eniga om värderingar? Ja, det är vi, men vi har olika praxis och dessa värderingar vägs mot intressen, och det bästa exemplet på hur man genomför detta är i Centralasien: det nämndes i debatten om strategin för Centralasien.

Avslutningsvis vill jag säga att jag berördes av vad Javier Solana sa om att EU identifierar sig själv genom utrikespolitiken. EU:s identitet blir starkare. Vad vi lägger till i vår strategi i parlamentet är att det ger ökad legitimitet, vilket innebär mer inflytande. Av det skälet kan utrikespolitiken vara en ingående del i den europeiska integrationen. Den dominerande debatten har visat att man vill ha mer Europa inom utrikespolitiken och att vi måste sammanföra politiskt och materiellt kapital.

Talmannen. – Vi har gett föredragandena lite mer tid, men nu har vi tidsbrist och kan inte fortsätta att göra det.

Karl von Wogau, *föredragande*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill kommentera ett antal punkter.

Jag vill till att börja med förklara varför jag inte införlivat principerna med "människors säkerhet" och "ansvar att skydda" i mitt betänkande. Detta har varit mycket kontroversiellt. Enligt min personliga åsikt lämpar sig dessa begrepp som vi har utformat inte för en säkerhetspolitik, trots att de är mycket viktiga, eftersom de kan missbrukas för att berättiga militärt ingripande världen över. Det är en mycket verklig risk som jag kan förutse. Därför stöder jag dessa två begrepp, men inte för säkerhetspolitiken.

Det har också sagts att jag håller på att skapa en europeisk armé och att jag kräver detta i mitt betänkande. Jag vill be er att läsa hela betänkandet en gång till – ni hittar garanterat inte orden "europeisk armé" i texten.

Vad som står i betänkandet är att skattebetalarnas pengar bör användas bättre på detta område än vad som hittills varit fallet.

Sedan har vi den europeiska säkerhetsstrategin, som nu har allas stöd. Det arbete som behövde göras beträffande detta tog flera år och var mycket framgångsrikt. Enligt min åsikt måste nästa steg vara att utarbeta ett dokument om tillämpningen av säkerhetspolitiken, en vitbok om säkerhetspolitik. Det är en uppgift som får utföras under nästa parlamentsmandatperiod.

Sist men inte minst tror jag att frågan om EUBAM Rafah måste tas upp i nästa samtal som vi håller om detta ämne: hur kan detta uppdrag förnyas och eventuellt utökas?

Ari Vatanen, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag vill bara upprepa vad president Wilson sa 1917 och vad till exempel vår kollega Hannes Swoboda sa för en halvtimme sedan: nationerna kan inte ensamma lösa problem. Parlamentet och EU är bevis för det. Vi måste lära oss av våra misstag. Oavsett vilken livssituation vi har måste vi samarbeta: man kan inte välja ut godbitarna, och i den verkliga världen kan man inte åka snålskjuts på andra. Vi kan inte låta bördan bäras av enbart vissa: vi måste dela den, eftersom vi är demokratiska nationer. Det är en ädel sak.

Ibland har jag problem med att förstå varför somliga så fort ordet "Nato" nämns, på grund av sin antiamerikanska inställning eller sina antimilitaristiska tendenser, är emot Nato. Ja, vi är pacifister. Vem är inte det? Alla som är vid sina sinnens fulla bruk är pacifister. Vem vill ha lidande eller krig? Men vi måste ha verktygen för att kunna förhindra det. Vi måste förebygga. Krig kommer och går om man har denna inställning, men vi måste bygga fred aktivt.

Jag vill verkligen berömma merparten av ledamöterna i Europaparlamentet som i kväll återigen visat att konstruktivt, ansvarstagande sunt förnuft kommer att råda, och att det är det som parlamentet är menat att vara: ett parlament som ser framåt, eftersom freden kommer att offras om vi inte arbetar tillsammans.

Låt mig göra en sista kommentar. Michel Platini – en fotbollens maestro – talar just nu i en annan sal. Jag befann mig i Frankrike när massakern i Rwanda ägde rum – och detta är inte riktat mot Frankrike, utan det är en kommentar om hur medierna rapporterar information – och det faktum att fotbollsstjärnan Zinedine Zidane hade en vårta på knäet fick bokstavligen talat mer uppmärksamhet än massakern i Rwanda. Nej, vi kan inte vara tysta: vi måste arbeta förebyggande, för annars överser vi med denna typ av handlingar i världen.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 19 februari 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alexandra Dobolyi (PSE), skriftlig. – (HU) Hur borde EU reagera på att Shanghai Cooperation Organisation (SCO), en regional organisation som består av flera tillväxtsupermakter och stater som är rika på energiresurser, blir allt starkare vid dess östliga gränser? Genom Ryssland gränsar SCO till EU, och därför måste EU noggrant uppmärksamma denna organisation. Genom att analysera medlemmarna och observatörerna i SCO kan vi utan tvekan dra slutsatsen att dessa länder äger en betydande andel av världens olje- och gasreserver.

Mot bakgrund av detta är det oundvikligt att ta itu med frågan om en ny strategi för Ryssland och Centralasien, som också måste omfatta en politisk riskbedömning för varje land.

Låt mig också påpeka att EU:s nuvarande sårbarhet och avsevärda energiberoende, liksom framgick av gasdispyten mellan Ryssland och Ukraina, undergräver utvecklingen av en verklig, effektiv och konsekvent gemensam utrikes- och säkerhetspolitik.

Dessutom reagerar länder olika på grund av sina historiska erfarenheter och finansiella intressen. Det är nu mer än någonsin tidigare särskilt viktigt att vidta enhetliga politiska åtgärder och harmonisera avvikande nationella intressen och ståndpunkter.

Det är oundvikligt för EU att öka effektiviteten och samstämmigheten hos sina åtgärder på den internationella arenan. Ratificeringen av Lissabonfördraget och de utrikespolitiska verktyg som anges där kan i hög grad bidra till detta mål.

EU:s allt större behov av att agera effektivare och snabbare, och händelseförlopp som kräver allt snabbare intellektuella svar, kräver en översyn av de organisatoriska och beslutsrelaterade mekanismerna för vår utrikespolitik, och för utarbetandet av lämpliga strukturella svar.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag gratulerar Ari Vatanen till hans betänkande som jag stöder. Jag stöder framför allt tanken med inrättandet av ett operativt EU-högkvarter. Nato måste naturligtvis vara och är vår främsta instans vid hot mot säkerheten. Ändå sa George Bush i debatterna med Al Gore för lite över tio år sedan att om han hade varit president skulle han inte ha ingripit i Kosovo.

Trots min antipati för Bush-regeringens utrikespolitik tycker jag ändå att det är en helt rimlig ståndpunkt för Bush att inta mot bakgrund av USA:s egenintresse. Men ändå är det inte en ståndpunkt som EU hade kunnat följa eller borde ha följt. Bortsett från det starka moraliska argumentet att vi hade en skyldighet att skydda de som riskerade att utsättas för serbernas folkmord, hade vi också konsekvenserna med tiotusentals och hundratusentals flyktingar att beakta. Vi måste, i vårt eget och deras intressen, ha kapaciteten att engagera oss utan USA. För att kunna göra det betalar vi ett mycket lågt pris för att ha ett permanent operativt EU-högkvarter redo för en sådan eventualitet.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Fru talman! Finland behöver inte skämmas över sina säkerhetspolitiska lösningar. Finland står utanför Nato i gott sällskap med Sverige, Österrike och Schweiz. Det är lätt att identifiera sig med dem. Alliansfrihet i fråga om Nato är det moderna alternativet för en mogen stat.

Vi har börjat prata om ett mjukare Nato, eftersom den "stridslystna" presidenten bytts ut mot en "fredlig" president i USA. Man kan förvänta sig att de extatiska talen om ett mjukt Nato under Obama och utrikesminister Hillary Clinton kommer att förekomma allt oftare. Låt oss dock låta lite tid passera så att vi får se exakt hur Nato utvecklas.

Min egen åsikt är att Natos grundläggande karaktär inte har förändrats alls sedan det bipolära säkerhetssystemets misslyckande. Å andra sidan har propagandan om ett mjukt Nato varit en framgång.

Att bara blicka mot Ryssland (Ryssland, Ryssland, Ryssland) eller att vänta på ett nytt kallt krig kommer inte att leda någonstans. Inte heller är Nato det rätta svaret på de större problem som Finland står inför inom den närmsta framtiden, som främst är ekonomiska till sin natur.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Utvärderingen av Nato/EU-alliansens roll måste inledas med erkännandet att det politiska landskapet i såväl EU som USA har förändrats i grunden på senaste tiden, eftersom EU nu har en legitim roll att spela i fråga om den globala säkerheten.

Denna situation gör att alliansen åter måste "politiserar" så att den blir ett forum för öppen dialog där man diskuterar de stora frågor som alliansen oundvikligen kommer att bli involverad i. En uppriktig transatlantisk dialog om till exempel vilken strategi som krävs för att till exempel bekämpa terrorism är ett absolut måste, just för att de allierade har olika uppfattning om hur de bör reagera när de ställs inför denna gemensamma utmaning.

I den aktuella situationen där medlemsstaterna står inför allt fler utmaningar för den globala säkerheten, som omfattar allt från interetniska konflikter i det allierade territoriets omedelbara närhet till globala terroristnätverk och spridning av massförstörelsevapen, måste de fästa särskild vikt vid processen med reflexion och dialog om denna fråga och stödja alliansens reformprocesser. Jag tänker särskilt på säkerhetsproblemen i de omedelbart intilliggande områdena, där alliansen kan spela en central roll för skapandet av demokratiska försvars- och säkerhetsinstitutioner på Balkan och i den större Svartahavsregionen.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Vi behöver en gemensam, sammanhängande och uppdaterad europeisk säkerhetspolitik som kan bidra till att stärka vår europeiska identitet och göra det möjligt för EU att tala med en enda trovärdig röst på den internationella arenan.

Den aktuella verklighet som vi står inför, som är fylld av viktiga utmaningar som t.ex. den ekonomiska krisen, energitrygghet, klimatförändringar och migrationshantering, kräver att medlemsstaterna samarbetar och tar ansvar för att skydda sina gemensamma intressen och främja fred, säkerhet och respekt för den territoriella integrationen.

EU kan endast påverka om den talar med en enda röst och har de nödvändiga instrumenten till hands och använder dem på ett effektivt sätt så att de bidrar till att stärka samarbetet med grannstaterna.

Vi måste tänka strategiskt, bli aktivt delaktiga och agera konsekvent på global nivå. Vi behöver också en regional säkerhet och nära band med de berörda regionala aktörerna.

Strategiska partnerskap med grannländerna öster om EU är en nödvändighet, och vi måste investera i förbindelserna med Ryssland och tillämpa en sammanhängande strategi med gemensamma och ömsesidigt fördelaktiga åtaganden.

Vi måste investera i grannländerna, särskilt de öster om EU, och ge dem de nödvändiga incitamenten för att fortsätta med sina reformer och kunna stärka EU:s närvaro på området. Vi har nya instrument till vårt förfogande, såsom det östliga partnerskapet, som kommer att hjälpa oss att inrätta en ny konsoliderad strategi på högre nivå med våra partner i regionen.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. (PL) Den internationella säkerheten är en av de viktigaste normerna i alla frågor som rör internationella förbindelser. Nuförtiden bevitnar vi en omdefiniering av detta koncept och en förflyttning av tyngdpunkten till icke-militära faktorer som hotar stabiliteten och den internationella säkerheten. Exempel på sådana hot är organiserad brottslighet, Internetterrorerism, sjöröveri (vilket vi ser utanför Somalias kust), klimatförändringar och hoten i form av den världsekonomiska krisen. Samtidigt som Europeiska unionen fäster sin uppmärksamhet på inrättandet av gemensamma militära instrument, som t.ex. Europakåren, den europeiska flygtransportflottan och det permanenta operativa EU-högkvarteret, får unionen dock inte glömma de andra hoten som inte är mindre viktiga. Mer uppmärksamhet borde ägnas åt att skapa organ och institutioner som kan tillåta oss att övervinna den finansiella situation som orsakats av den världsekonomiska krisen och skydda den naturliga miljön och den biologiska mångfalden. De interna hoten, som narkotika, fattigdomen i samhället och Internetbrottslighet, får heller inte glömmas bort.

Alla dessa faktorer är viktiga och påverkar den internationella säkerheten, EU:s säkerhet och alla nationers säkerhet. Utan en lösning på dessa grundläggande frågor är det omöjligt att skapa en stabil europeisk säkerhetsstrategi.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den gemensamma säkerhetspolitiken är ett ämne som diskuterats många gånger och som det har skrivits mycket om. Europeiska unionen är en allt viktigare möjliggörare på regional och global nivå. Det är av exakt det skälet som jag anser att Europeiska unionen måste vara mer påtagligt aktiv inom sina gränser och proaktiv i alla områden i världen.

Efter att ha granskat dagens tre betänkanden: den årliga rapporten för 2007 om de viktigaste aspekterna och de grundläggande vägvalen när det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp), EU:s säkerhetsstrategi och ESFP samt Natos roll i EU:s säkerhetsuppbyggnad, anser jag att vi kan dra tre slutsatser:

1. Europeiska unionen måste föra en gemensam säkerhetspolitik som kan stödja demokratierna inom dess gränser och partnerskapen med sina grannländer.
2. Bilden av EU måste vara en bild av en enad helhet och EU behöver en snabbinsatsstyrka som kan ingripa när som helst för att stödja fred, demokrati och mänskliga rättigheter.
3. EU måste befästa sin position globalt och fortsätta agera som en möjliggörare för stabilitet och balans mellan världens stormakter.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Fru talman! Jag vill tacka min kollega Ari Vatanen för hans utmärkta betänkande om synergier mellan EU och Nato. Den allomfattande intensifieringen av samarbete och partnerskap, den förnuftiga användningen av resurser och undvikandet av mångdubbling, uppropet till såväl EU:s som Natos medlemmar att vara mer flexibla, målinriktade och pragmatiska – detta betänkande innehåller allt som vi inom EU, och också Europaparlamentet, alltid har betonat i våra ståndpunkter.

Bland andra inslag i betänkandena finns rekommendationen att de kandidatländer till EU-anslutning som också är Nato-medlemmar bör beviljas ett slags tillfälligt status i Europeiska försvarsbyrån. Detta skulle definitivt innebära en lösning av Turkietfrågan ur Natos synvinkel.

Betänkandet om ESFP och ESS från vår kollega Karl von Wogau träffar allmänt sett rätt. ESS-betänkandet, som antogs av rådet i december, besvarade de flesta frågor som tagits upp. De nya aspekter som läggs fram i betänkandet och ståndpunkterna för EU:s säkerhetsrelaterade verksamhet kommer att hjälpa EU att stå upp för sina säkerhetsintressen på ett mer effektivt sätt, vilket rekommenderas i von Wogau-betänkandet. Betänkandets inriktning på att EU ska söka samarbete med andra partner är lovvärt.

Tack!

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag vill framföra mitt stöd för Jacek Saryusz-Wolskis betänkande där det med rätta betonas att uppgiften att garantera en energitrygghet för EU-medborgarna måste bli en viktig prioritering inom EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik.

Jag vill säga högt och tydligt att säkerheten hos vår energiförsörjning, och i synnerhet diversifieringen av gasförsörjningskällorna, inte kommer att bli något annat än en vacker dröm om vi inte bygger Nabucco-ledningen.

Nabucco-projektet måste antas som ett strategiskt mål för hela EU. Projektet kräver både stora finansiella investeringar och i synnerhet en effektiv europeisk utrikes- och säkerhetspolitik. En effektiv politik lämnar garantier för regional stabilitet i det område genom vilket denna gasledning ska dras. Med detta mål i åtanke måste vi göra allt vi kan för att förse vår gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik med den sammanhängande och effektiva struktur som den så väl behöver för att nå konkreta resultat.

Jag tror till exempel att EU behöver en hög tjänsteman för energipolitikens externa aspekter som kan få starkt politiskt stöd och till sitt förfogande ha de nödvändiga instrument som krävs för att agera.

Jag inser att EU måste avsätta tillräckliga finansiella och mänskliga resurser för sin gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik för att nå de konkreta resultat som EU-medborgarna förväntar sig av oss.

Daniel Stroj (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Jag förkastar i grunden betänkandet om EU:s säkerhetsstrategi och om en europeisk säkerhets- och försvarspolitik i dess nuvarande utformning (A6-0032/2009). Detta betänkande är ett typiskt exempel på militariseringen av EU och bevisar att inom EU:s säkerhetssfär måste militära resurser och åtgärder ersätta och till och med tränga ut de nödvändiga politiska åtgärderna. Många av slutsatserna och rekommendationerna i betänkandet står i direkt konflikt med det faktum att EU ska utvecklas som ett projekt för fred. Det är inte att undra på att EU-medborgarna, närhelst de får en chans att framföra sin åsikt, tar ställning mot Lissabonfördraget bland annat på grund av dess sätt att ge EU en militaristisk karaktär. Det finns en mycket märklig och farlig standpunkt i betänkandet som å ena sidan rör EU:s säkerhetsintressen och å andra sidan innehåller kritik mot Ryssland för att landet försvarar sina egna helt legitima säkerhetsintressen i Kaukasus.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Mina damer och herrar! Att vi diskuterar tre betänkanden om säkerhet och försvar här i parlamentet är ett uttryck för vårt stora politiska ansvar gentemot EU-medborgarna så här inför Nato-toppmötet. Den etablerade praxisen att anta resolutioner om de viktigaste aspekterna och besluten i rådets rapport om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken är ett utmärkt tillfälle att vädja till medlemsstaterna om att tillämpa denna praxis på nationell nivå.

Det är särskilt viktigt att utveckla en oberoende akademisk kapacitet för att analysera och bedöma den europeiska säkerhets- och försvarspolitikens tillsammans med den nationella säkerhetspolitiken. Detta kommer att utgöra grunden för en offentlig debatt om ESFP genom ett nätverk av analyscenter i medlemsstaterna.

Det går inte att utarbeta en vitbok om EU:s säkerhet och försvar om inte medlemsstaterna införlivar dokumentet i sina nationella strategier. Detta innefattar en förstärkning av den nationella analytiska kapaciteten och förmågan till datorbaserad inläring och utbildning för att testa och få grepp om nya begrepp på området för civilt-militärt samarbete.

Vi måste uppmuntra medlemsstaterna att genomföra en gemensam strategisk översyn på säkerhetsområdet för att inrätta en välgrundad bas för EU:s och Natos samspel i processen med att utveckla ett nytt strategiskt koncept för Nato i sammanhanget med ESFP.

20. Barcelonaprocessen: En union för Medelhavsområdet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet (A6-0502/2008) från Pasqualina Naipoletano för utskottet för utrikesfrågor om Barcelonaprocessen: en union för Medelhavsområdet (2008/2231 (INI)).

Pasqualina Naipoletano, föredragande. – (IT) Fru talman, fru FerreroWaldner, herr Vondra, mina damer och herrar! Genom detta betänkande avser parlamentet att lämna ett konstruktivt bidrag till möjligheten att stärka Europa-Medelhavspartnerskapet.

I förslagen från toppmötet i Paris den 14 juli förra året lades två mål fram som är värda vårt stöd. Det första av dessa är att ge ekonomiska, regionala och miljörelaterade integrationsprojekt en praktisk utformning och

göra dem mer effektiva genom att inrätta ett sekretariat som anförtros denna uppgift med offentliga och privata medel. Det andra målet är att stärka den politiska dialogen under hela processen, genom nya institutioner som ett delat ordförandeskap, toppmötet för stats- och regeringschefer och de regelbundna utrikesministermötena. I detta sammanhang vill jag betona betydelsen av den parlamentariska församlingen för Europa-Medelhavsområdet, som erkändes i Paristexten och sedan i Marseille-dokumentet.

Parlamentet vill bidra till att hitta en lösning på det allvarliga dödläge som har uppstått efter de tragiska händelserna i Gaza. Mycket beror dock på vilken politik som den nya israeliska regering som bildas efter valet kommer att föra. Jag vill dock påpeka att den parlamentariska församlingen för Europa-Medelhavsområdet kommer att sammanträda inom kort och visa vilken roll parlamenten måste spela, också i denna komplicerade situation.

Vi vill betona värdet av institutioner som omfattar både EU och länderna i södra och östra Medelhavsområdet, samtidigt som vi vill påpeka att det är grundläggande att inte reducera hela processen till endast en mellanstatlig strategi. Vi hoppas på ett omfattande deltagande för det civila samhället och arbetsmarknadens parter, inte minst för att den ekonomiska krisen kan förvärja de redan endemiska och förfärliga problemen som arbetslöshet och det allt större migrationstrycket, och göra denna företeelse ännu svårare att hantera. Vi vill att större uppmärksamhet ska ägnas åt de människorättsfrågor som påverkar hur man agerar i alla partnerländer i större eller mindre utsträckning.

Beträffande institutionerna måste vi komma ihåg att genom Lissabonfördragets ikraftträdande kan Europeiska unionen vara förvissad om en sammanhängande och strukturerad representation genom de nya posterna med en rådsordförande och en europeisk utrikesminister. Fram till dess vore det bra att kunna garantera kontinuiteten hos den europeiska närvaron, i alla fall inom det delade ordförandeskapet. Vi vet att det tjeckiska ordförandeskapet har varit lyhört för detta och hoppas att också det svenska ordförandeskapet vill godkänna detta budskap.

Fru talman! Mina damer och herrar! Jag vill tacka alla mina kolleger i parlamentet samt de tjänstemän från de olika politiska grupperna och utskotten som lämnat sina synpunkter. De har alla bidragit till utarbetandet av detta betänkande, som jag tror har ett utbrett stöd.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Fru talman! Jag är tacksam för detta tillfälle att få bidra till dagens diskussion om Barcelonaprocessen: en union för Medelhavsområdet. Jag vet att parlamentet följer detta med särskilt intresse. Pasqualina Napoletano bör särskilt berömmas. Därför utgör det förslag till resolution som ni ska rösta om senare ett värdefullt bidrag till vårt gemensamma arbete.

Vid toppmötet i Paris i juli förra året skapades unionen för Medelhavsområdet och ett partnerskap som bygger på den befintliga Barcelonaprocessen inrättades. Det nuvarande roterande ordförandeskapet prioriterar en förstärkning av detta partnerskap. Även om Lissabonfördraget ännu inte trätt i kraft kan jag försäkra er om att i en anda av delat ansvar uppmärksammar vi särskilt utvecklingen av detta initiativ och i synnerhet de regionala projekten. Dessa är viktiga. De ger medborgarna i regionen konkreta signaler om att partnerskapet gynnar deras intresse.

Unionen för Medelhavsområdet är inte den enda samarbetsmekanismen. Den bilaterala dimensionen fortsätter inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken, och kompletteras i vissa fall av föranslutningsramen – och i fallet med Mauretanien av AVS-ramen.

Dessa strategier främjar sammantagna en reform i de enskilda länderna och stärker det regionala samarbetet. Grannskapspolitiken har naturligtvis också en viktig östlig dimension, och vi välkomnar verkligen den parallella utvecklingen av denna politik.

Vid toppmötet i Paris enades man om att föra arbetet vidare på fyra centrala områden: rening av Medelhavet, motorvägar till sjöss och på land, civilt skydd och utvecklingen av alternativa energier som till exempel solenergiplanen för Medelhavsområdet.

Det finns också en särskild betoning på högre utbildning och forskning, samt på stöd för företag genom Medelhavsinitiativet om företagsutveckling. De tekniska aspekterna av de projektförslag som lagts fram på detta område kommer att hanteras av det sekretariat som ska inrättas i Barcelona, vilket beslutades i Marseille förra året.

Utöver dessa specifika projektområden kommer man vid ministerkonferenserna för unionen för Medelhavsområdet att ta upp ett antal globala utmaningar som påverkar oss alla. Dessa omfattar strävan

efter fred och säkerhet i regionen, den sociala och geopolitiska inverkan av den ekonomiska krisen, hanteringen av migrationsflöden och kvinnors roll i våra respektive samhällen.

Det finns två särskilda samarbetsområden som jag vet är viktiga för parlamentet och som vi också stöder fullt ut. Det första är interparlamentariskt samarbete genom inrättandet av den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet och dess utskott. Detta initiativ är centralt för att utveckla en stark parlamentarisk dimension för unionen för Medelhavsområdet. Initiativet kommer, vilket påpekas i er resolution, att tjäna till att stärka unionens demokratiska legitimitet. Det kommer också att bidra till att främja de grundläggande värderingar som ligger till grund för Europeiska unionen. Vi välkomnar verkligen det sätt på vilket ni och er talman har tagit till er detta särskilda initiativ, och ger er vårt fulla stöd.

Det andra område som jag anser borde vara en särskild prioritering för oss är utvecklingen av interkulturella förbindelser. Detta är absolut avgörande om vi ska kunna främja en större förståelse mellan kulturer i Medelhavsområdet. Det civila samhället och de lokala sociala och regionala parterna måste alla vara delaktiga. Anna Lindh-stiftelsen har en särskilt viktig roll att spela på detta område.

Unionen för Medelhavsområdet ger oss möjligheten att utveckla bättre förbindelser bland dess medlemmar. Den senaste tidens händelser har visat att detta inte är någon enkel uppgift, men de har också betonat vikten av att vi fortsätter vårt arbete mot detta mål. Vi är alltför medvetna om de svårigheter som befolkningarna i regionen står inför efter krisen i Gaza. Som ni vet har detta lett till att mötena i unionen för Medelhavsområdet skjutits upp. Men ordförandeskapet anser att regionalt samarbete och dialog är vägen för att nå fred, bygga förtroende och skapa välfärd och vi förväntar oss naturligtvis att arbetet inom unionen för Medelhavsområdet ska återupptas snarast möjligt.

Därför håller man just nu på att utarbeta en demarsch till våra arabiska partner från det tjeckiska EU-ordförandeskapet och det franska medordförandeskapet för unionen för Medelhavsområdet för medlemmarna i unionen för Medelhavsområdet, eventuellt tillsammans med det egyptiska medordförandeskapet. Dess syfte är att vädja om att all verksamhet inom unionen för Medelhavsområdet ska återupptas automatiskt och villkorslöst omedelbart efter Arabförbundets toppmöte i Doha i slutet av mars. Vi har tänkt använda oss av tillfället med givarkonferensen om Gaza, som kommer att hållas i Sharm el-Sheikh i Egypten den 2 mars, som ett tillfälle till vidare eftertanke för de tre utrikesministrarna: Karel Schwarzenberg, Tjeckiens utrikesminister, Bernard Kouchner, Frankrikes utrikesminister, och Egyptens utrikesminister.

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Fru talman! Mina damer och herrar! Fru Napoletano, låt mig börja med att gratulera er till ert arbete, eftersom det har gjort det möjligt att utarbeta ett betänkande som verkligen är viktigt på flera nivåer.

Till att börja med för att det är ett verkligt positivt och konstruktivt bidrag från Europaparlamentet till utformningen av en sammanhängande politik för Europa–Medelhavsområdet, vilket är en utmaning som vi är djupt engagerade i.

Sedan måste unionen för Medelhavsområdet kompletteras, vilket ni med rätta påpekar. Den får inte bara vara mellanstatlig, utan måste med rätta kompletteras genom att öppnas upp för deltagande av andra aktörer, till exempel lokala och regionala myndigheter. Det är viktigt att öka det parlamentariska inslaget genom att stärka den parlamentariska församlingens roll och etablera ett varaktigt deltagande för det civila samhället.

Det stämmer att unionen för Medelhavsområdet syftar till att utveckla den gemensamma karaktären, på såväl institutionell som politisk nivå, hos ett regionalt partnerskap som behöver en nystart. Det stämmer dock också att detta endast kan ske med utgångspunkt i Barcelona-regelverket, som måste utvidgas och konsolideras.

Regionalt samarbete med finansiering av kommissionen ingår i detta regelverk. Det finns därför ingen anledning att ifrågasätta detta i dag. Detta regelverk stöder och garanterar tvärtom samstämmigheten hos EU:s åtgärder i regionen, särskilt eftersom dess mål är helt förenliga med ambitionerna för den europeiska grannskapspolitiken, som är den viktigaste ramen för våra bilaterala förbindelser med länderna i regionen.

Detsamma gäller förenligheten med de gemenskapsmetoder som tillämpas för beslutsmekanismerna och för fastställandet av prioriteringarna inom EU, eftersom unionen för Medelhavsområdet är ett initiativ som ingår i EU-ramen.

Herr talman! Det konstituerande toppmötet för unionen för Medelhavsområdet har som ni vet den tredubbla målsättningen att ge förbindelserna mellan EU och Medelhavsområdet ny politisk kraft, förändra de institutionella styrelseformerna för dessa förbindelser till förmån för ett gemensamt ledarskap för detta initiativ och slutligen utforma det multilaterala samarbetet mellan EU och dess Medelhavspartner i fråga om strukturella projekt, vilket kommer att medföra subregional integration och troligen kommer att minska de utvecklingsmässiga olikheterna mellan Medelhavets båda sidor.

Vi måste verkligen minska dessa olikheter genom social ekonomisk utveckling, ökad handel och större investeringar. Vi måste bekämpa den ideologiska radikalism som bristen på utveckling och en känsla av orättvisa lätt ger upphov till, genom dialog och politiska lösningar för konflikter. Vi måste föra en ansvarstagande och samlad migrationspolitik, som ni sa, för att dra nytta av den demografiska stabiliseringen i EU och den demografiska tillväxten i Medelhavsländerna. Detta är några exempel på de utmaningar vi måste möta tillsammans med våra partner inom unionen för Medelhavsområdet.

Vi vet att vi inte kan nå dessa mål utan parlamentariskt stöd, från såväl Europaparlamentet som den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet. Det är i denna anda vi arbetar, med den fasta övertygelsen att Europeiska kommissionen i alla dessa frågor kommer att kunna lita på ert samarbete, och jag vill tacka er för detta på förhand.

Vi vet dock också naturligtvis att med tanke på den mycket oroande situationen i Medelhavsområdet efter kriget i Gaza, som vi diskuterat i dag, har vi verkligen ett problem: vi kan inte lämna unionen för Medelhavsområdet i ett politiskt vakuum. Det är vad vi alltid har sagt. Det stämmer faktiskt.

Detta har lett till att arbetet för närvarande har avbrutits, vilket jag personligen verkligen beklagar, men vi hoppas naturligtvis att kunna komma igång med arbetet igen någon gång. Det möte som ska hållas i Sharm el-Sheikh, där kommissionen naturligtvis kommer att spela en viktig roll som medsponsor, kommer att bli mycket viktigt. Jag hoppas att flera andra möten kommer att hållas därefter. Många insatser har faktiskt redan gjorts och kommissionen tar detta på stort allvar i sitt arbete.

Dessutom har mycket gjorts i fråga om reglerna för det sekretariat som inrättats och som borde göra det möjligt att inleda Barcelonaprocessen.

Vural Öger, *föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel.* – (DE) Fru talman, fru Napoletano, mina damer och herrar! Unionen för Medelhavsområdet bör återuppliva Barcelonaprocessen, som inleddes 1995. Vi måste i dag tyvärr acceptera att den aktuella krisen i Mellanöstern har inneburit att projektet inte har förverkligats. Inrättandet av sekretariatet i Barcelona har skjutits upp på obestämd tid, och de utlovade pengarna kan inte avsättas.

Därför har vi inte sett några konkreta resultat hittills, vilket jag verkligen beklagar. Jag frågar mig om vi har varit för inriktade på institutioner, och om det är skälet till det nuvarande dödläget. Har vi underskattat inflytandet av politiska kriser på unionen för Medelhavsområdet?

Hur kan vi garantera en fortsättning för projekten? I den europeiska integrationens historia har vi varit mycket framgångsrika inom ekonomi och handel. Därför har vi i utskottet för internationell handel funderat över hur våra framgångsrika mekanismer kan tillämpas på våra grannar i södra Europa. Ett mål är inrättandet av ett frihandelsområde senast 2010, men också detta har stannat av. Det är just på grund av att politiska konflikter blockerar denna process som vi måste stärka det ekonomiska området.

Internationell handel kan ha en positiv effekt inte bara på ekonomin utan också, och i synnerhet, på den politiska och sociala situationen i regionen. Den regionala ekonomiska integrationen är avgörande i detta hänseende. Våra grannar i söder måste också bedriva ett djupare samarbete med varandra.

Samtidigt bör de länder som redan utvecklat ett nätverk med bilaterala handelsförbindelser övertygas om mervärdet med en multilateral dimension. Att föra ut fördelarna med den ekonomiska integrationen till de lokala medborgarna kommer att spela en viktig roll i detta hänseende. Det vore ett steg mot en stabilisering av situationen i södra Medelhavsområdet. Jag hoppas på detta för allas vår skull, och särskilt för medborgarna i regionen.

Íñigo Méndez de Vigo, föredragande för yttrandet från utskottet för konstitutionella frågor. – (ES) Man blir aldrig färdig med en dikt utan överger den bara, säger en Medelhavspoet som föddes i Sète. Jag anser att något liknande hände med Barcelonaprocessen: den avslutades inte, utan övergavs – åtminstone delvis.

Därför anser parlamentet att de insatser som gjordes under det franska ordförandeskapet för att ge Barcelonaprocessen nytt liv är viktiga. Därför har vi också i utskottet för konstitutionella frågor aktivt samarbetat i fråga om betänkandet från Pasqualina Napoletano, vars tålamod och förståelse jag vill tacka för.

Varför har utskottet för konstitutionella frågor ägnat sig åt detta ämne, herr talman? Av flera skäl. För det första för att garantera Barcelonaprocessens kontinuitet med unionen för Medelhavsområdet. För det andra för att undvika mångdubbling av strukturer och införliva denna process inom unionens institutionella ramar. För det tredje, vilket Benita Ferrero-Waldner redan sagt, för att visa att det inte bara är en mellanstatlig process, utan för att också betona den parlamentariska dimensionen.

Därför har vi i utskottet för konstitutionella frågor betonat de frågor som talman Pöttering tog upp redan den 13 juli 2008. Dessa frågor handlar om att den parlamentariska församlingen måste sammanträda en gång om året, vara organiserad i grupper med utgångspunkt i de politiska familjerna och utarbeta rådgivande rapporter.

Vi har också försökt hjälpa rådet med de viktiga beslut som det varit tvunget att fatta. Herr Vondra! Europaparlamentet vill samarbeta med rådet och vi har fastställt vilka kriterier som högkvarteret för denna nya union för Medelhavsområdet måste uppfylla. Som av en slump sammanföll dessa kriterier med en stad i ett land som jag känner mycket väl till, och utskottet för konstitutionella frågor beslutade faktiskt att Barcelona skulle vara ett bra högkvarter. Dessutom erkände ministrarna det kort därefter, vilket återigen visar på viljan att samarbeta med rådet, herr talman.

Jag började med att citera Paul Valéry, så låt mig avsluta genom att citera ytterligare en strof från Paul Valéry: *"Tu n'as que moi pour contenir tes craintes!"* (endast jag kan tygla dina rädslor).

För att tygla de rädslor som kan finnas på båda sidor av Medelhavet anser jag att det inte kan finnas något bättre än en framgångsrik union för Medelhavsområdet. Låt oss hoppas på detta, herr talman, och tack återigen till Pasqualina Napoletano för er förståelse och hjälp.

Vito Bonsignore, för PPE-DE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag gratulerar Pasqualina Napoletano till hennes arbete och den balans hon tillfört denna fråga, och jag tackar även Benita Ferrero-Waldner, som alltid är mycket uppmärksam på vårt arbete, för hennes mycket viktiga arbete världen över.

Vi måste alla visa upp en stor enighet, eftersom de problem och utmaningar som vi måste möta i Medelhavsområdet är särskilt svåra. Vi måste sträva efter en starkare och mer inflytelserik roll för EU, med tanke på att vi strategiskt sett står sida vid sida med USA.

Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har gjort stora insatser under årens lopp för att skapa en allt starkare och ännu mer aktiv roll för EU. Finansiering är inte tillräckligt och enbart finansiering är inte längre tillräckligt, utan vad som krävs är avsevärda förnyade politiska åtgärder. En av de många gemensamma utmaningarna är att hantera invandringen till EU. Detta problem kan inte hanteras genom samarbete med politiska motståndare, eller genom populism, utan kräver snarare rigorösa kontroller för att garantera förenligheten med lagstiftningen och konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna.

Unionen för Medelhavsområdet, den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet och den gemensamma utrikespolitiken för de södra delarna är alla utmärkta och legitima verktyg som kan användas för att skapa en starkare, mer betydelsefull och mer trovärdig roll för EU.

Därför kommer min grupp att rösta emot de ändringsförslag som lagts fram av extremvänstern, eftersom vi anser att de är alldeles för kontroversiella och inte särskilt konstruktiva. Min politiska falang vill ge förnyad drivkraft åt denna värdefulla verksamhet, som kommer att bli mycket viktig inom en nära framtid, och därför stöder vi nylanseringen av den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet, inte längre som ett rent diskussionsforum, utan som en plats där viktiga gemensamma beslut kan fattas för vår framtid och för framtiden för alla de som lever vid Medelhavet.

Carlos Carnero González, för PSE-gruppen. – (ES) På socialistgruppens vägnar vill jag börja med att gratulera Pasqualina Napoletano till det utmärkta betänkande som hon redogjort för för oss här i eftermiddag, men

framför allt, och viktigast av allt, för att hon har varit en Europa–Medelhavsbo från första början. Utan hennes arbete och drivkraft skulle vi till att börja med inte ha kunnat tänka oss ett parlamentariskt forum för Europa–Medelhavsområdet, eller följaktligen en parlamentarisk församling för Europa–Medelhavsområdet, och vi skulle inte heller nu ha kunnat kräva vilken roll företrädarna för medborgarna borde spela när det gäller det som vi försöker skapa.

Jag vill följa min kollega Íñigo Méndez de Vigos exempel, som alltid citerar stora litterära figurer, genom att påminna om en fras från Shakespeares Kung Lear, där det sägs att "Det värsta är inte; inte så länge man kan säga: 'Detta är det värsta'". Vi har strävat efter att göra det motsatta eftersom vi, vid en tidpunkt då situationen i Mellanöstern är värre än någonsin, har inrättat ett instrument vars syfte är att regionen i sin helhet ska bidra till den politiska, ekonomiska och sociala utvecklingen, som en grundläggande ram för konfliktlösning. Det är vad unionen för Medelhavsområdet är när allt kommer omkring. Detta är en union för Medelhavsområdet som inte är någon nyhet, utan som kommer ur de djupa rötterna för Barcelonaprocessen och skapar nya institutioner som det permanenta sekretariatet, vilket kommer att placeras i Barcelona. Det är något som vi välkomnar som européer, som Medelhavsbor, som spanjorer och som parlamentariska företrädare som efterlyste det vid den tidpunkten. Det är också ett godkännande av vad den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet bör vara: ett sätt för parlamentariker och medborgare att uttrycka sig inom unionen.

Den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet måste få utföra de uppgifter som den förtjänar: rådgivning, övervakning och framläggande av förslag. Unionen för Medelhavsområdet måste bygga på gemensam förvaltning, ha tillräcklig finansiering, vara inriktad på regional integration och möta medborgarnas behov. På det sättet kan vi bygga ett Medelhavsområde med fred, solidaritet och också en allians mellan civilisationer.

Marios Matsakis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill också gratulera Pasqualina Napoletano, inte bara till hennes utmärkta betänkande, utan också till hennes värdefulla bidrag till skuggföredragandena. Ämnet för betänkandet är oerhört viktigt eftersom det handlar om utsikten till en union mellan staterna i Europa–Medelhavsområdet som binds samman genom vänskap och samarbete och som är inriktad på det gemensamma målet att nå fred, stabilitet och välfärd för medborgarna.

Detta är ingen enkel uppgift, inte minst för att regionala konflikter som Israel–Palestina-problemet inte är lätta att lösa – eller ens hantera ibland. Hur som helst får vi aldrig ge upp hoppet, och unionen för Medelhavsområdet kan endast vara till hjälp om vi håller detta hopp levande. Och vem vet? Unionen kan kanske bidra till att omvandla förhoppningar till verklighet genom en långsiktig stabilitet och varaktiga lösningar på regionala problem.

Det är viktigt att notera den franska regeringens värdefulla bidrag i debatten till inledandet av det föreslagna projektet, och det är också viktigt att upprepa att bildandet av unionen för Medelhavsområdet inte erbjuds som ett alternativ till Turkiets planerade anslutning till EU. Vi måste se till att det turkiska folket vet och förstår att det inte finns något sådant dolt mål eller trick.

Beträffande de ändringsförslag som lagts fram har ALDE-gruppen slutligen tillsammans med PSE-gruppen enats om fem kompromissändringsförslag för att ytterligare förbättra betänkandet. De fem ytterligare ändringsförslag som ingetts av GUE/NGL-gruppen anses inte vara särskilt användbara och kommer inte att få stöd av min grupp.

Jag vill återigen gratulera föredraganden.

Salvatore Tatarella, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman! Mina damer och herrar! Jag stöder helhjärtat alla initiativ för att utveckla unionen för Medelhavsområdet.

Ur detta perspektiv hoppas jag att den parlamentariska rollen för den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet ska stärkas, däribland genom att stärka församlingens förbindelser med Medelhavspartnerna och göra det möjligt för församlingen att lägga fram rekommendationer inför utrikesministrarnas möten och delta som observatör vid stats- och regeringschefernas möten, vid ministermöten och vid förberedande möten med höga tjänstemän.

Jag vill betona behovet av att stärka rollen och initiativen för faciliteten för investering och partnerskap för Europa–Medelhavsområdet och att skapa en investeringsbank för Europa–Medelhavsområdet, vilket tillkännagavs för en tid sedan men ännu inte genomförts.

Jag stöder förslaget att inrätta en regional och lokal församling för Europa–Medelhavsområdet i likhet med liknande europeiska institutioner, för att göra regionerna och städerna mer delaktiga, samt en ekonomisk och social kommitté för Europa–Medelhavsområdet för att göra arbetsmarknadens parter och det civila samhället delaktiga.

Jag välkomnar också förslaget att inrätta en energigemenskap för Europa–Medelhavsområdet inom ramen för en politik för att genomföra storskaliga projekt på områdena för förnybar energi och energinfrastruktur.

Dessutom hoppas jag att unionen kommer att spela en allt mer effektiv roll i fråga om strävan efter fred, konfliktlösning, förstärkning av demokratin, försvaret av religionsfriheten och kampen mot terrorism, narkotikasmuggling, organiserad brottslighet och människosmuggling.

Till sist kan unionen inte undandra sig uppgiften att vidta gemensamma åtgärder med de berörda staterna för att hantera migrationspolitiken och migrationsflödena i Medelhavsområdet. Unionen kan inte längre enbart inrikta sig på säkerhet, rättssäkerhet och på att hålla tillbaka den olagliga invandringen, utan måste också, och framför allt, uppmärksamma aktiv politik, att skapa gemensamma regler och riktad och hållbar sysselsättning.

David Hammerstein, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Tack för detta utmärkta betänkande, fru Napoletano. Ett par dagar innan kriget bröt ut i Gaza besökte jag Jordanien som företrädare för parlamentet och för den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet vid den senaste ministerkonferens som ägde rum innan verksamheten återigen avbröts på grund av våldet i Mellanöstern. Det var en konferens om vatten. Det var en ministerkonferens om en av de centrala frågor man måste samarbeta om i Medelhavsområdet, som kommer att skapa konflikter, som är en fråga om överlevnad och som också är målet för vissa möjliga stora projekt i Medelhavsområdet, om bland annat solenergi, transport av vatten och mycket annat.

Så avgörande är detta. Denna verksamhet har avbrutits och jag hoppas att unionens verksamhet för Medelhavet kommer att återupptas och att vi kommer att få se framsteg i Mellanöstern.

Vi har haft mycket ambitiösa mål för Medelhavsområdet. Resultaten har varit mycket mer blygsamma, särskilt på områdena för mänskliga rättigheter, demokrati och miljö.

Vi måste också främja syd/syd-marknaden och samarbetet mellan länderna i syd, och inte bara vara besatta av en stor fri marknad i Medelhavsområdet, som inte föregås av samarbete mellan länder med djupt rotade konflikter som avlöser varandra.

Samtidigt måste vi hantera energikrisen. Energit krisen och den nuvarande ekonomiska krisen skulle kunna utgöra ett tillfälle att göra framsteg i fråga om mycket viktiga projekt, både för EU och våra grannar i syd, som exempelvis planerna på thermosolar-anläggningar (solenergi med hög temperatur) och uppbyggandet av intelligenta, rena nätverk för att knyta samman Nordafrika, Mellanöstern och Europa i en omfattande och ren plan för att bekämpa klimatförändringarna och den ekonomiska krisen.

Willy Meyer Pleite, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Pasqualina Napoletano för hennes arbete. För det andra vill jag säga att som skuggföredragande har jag bett min grupp att inte rösta för detta betänkande, av två grundläggande skäl.

Det första skälet är att den senaste konflikten, den senaste israeliska attacken på Gaza, är av sådan omfattning att den inte kan få passera ostraffad. Det finns en gräns för allt, det är inte första gången, men denna attack på den palestinska självständigheten är av sådan omfattning att den verkligen förhindrar Annapolis-avtalet från att förverkligas och blockerar möjligheten att skapa en palestinsk stat, vilket är den enda möjligheten att skapa en union för Medelhavsområdet i fred och solidaritet.

Det andra skälet till att jag har rekommenderat att vi inte ska rösta för betänkandet är att de regionala skillnaderna inte beaktas i sammanhanget med frihandelsområdet. Vi anser att det är grundläggande att handelsfrågorna beaktas så att alla behandlas lika, med hänsyn till varje lands regionala skillnader och särskilda egenskaper.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror att jag, å ena sidan, kommer att rösta för Pasqualina Napoletanos förslag till resolution, eftersom det enligt min åsikt helt klart är strategiskt att fastställa vilka stora projekt som måste utföras och som också kan vara användbara när det gäller att betona behovet av att anta en strategi med "överenskommelser i program" för att lyckas med detta. Dessa överenskommelser bör dock bygga på subsidiaritetsprincipen, och jag tror att det är mycket viktigt att betona det.

Jag är uppriktigt sagt en aning förbryllad över kravet på att ge hanteringen av den gemensamma migrationspolitiken ny drivkraft, även om jag inser vikten av att medlemsstaterna samarbetar, och inte bara det, utan det är också viktigt att samarbeta med länderna på Medelhavets sydkust, vilket borde ske.

Helt uppriktigt hyser jag också vissa tvivel angående de ekonomiska och handelsmässiga initiativ som är avsedda att bana väg för inrättandet av ett frihandelsområde inom Europa–Medelhavsområdet. Det är inte för att jag är fördomsfull, utan för att jag skulle uppskatta om det kunde klargöras på vilket sätt detta skulle vara ömsesidigt fördelaktigt.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Till att börja med vill jag gratulera Pasqualina Napoletano till hennes betänkande. För unionen för Medelhavsområdet är det naturligtvis ett betydande steg framåt i arbetet för Europa–Medelhavspartnerskapet. Ett av hindren för detta partnerskap hittills har varit synligheten: partnerländernas befolkningars förmåga att erkänna inverkan av Barcelonaprocessen och vår union för Medelhavsområdet.

Låt mig ge er ett exempel. När jag ombads att utarbeta ett betänkande om rening av Medelhavet var de berörda programmen de följande: "Mediterranean Hotspot Investment Programme", vattenstrategin för Medelhavet, EU:s havsstrategi, FN:s miljöprogram UNEP/handlingsprogrammet för Medelhavet (MAP), strategin för hållbar utveckling i Medelhavet, programmet för miljötekniskt bistånd i Medelhavsområdet, vatteninitiativet för Medelhavsområdet och EU och MYIS, som har bedrivits inom ramen för Horisont 2020-programmet. Denna splittring skadar öppenheten.

Det andra hindret är Mellanösternproblemet. Jag välkomnar Javier Solanas ståndpunkt att kvartetten denna gång ska fungera annorlunda än tidigare. Det beror inte på en bristande vilja hos Europeiska unionen, utan på den tidigare amerikanska regeringens politik. Jag hoppas att politiska framsteg kommer att göras denna gång, nu när George Mitchell sänts till området. Vi har gjort mycket angående denna fråga. Jag besökte Libanon alldeles nyligen och såg där att Unifil tillsammans med de europeiska kontingenterna gör det omöjligt för fientligheterna i södra Libanon och Israel att upprepas.

Jamila Madeira (PSE). - (PT) Jag vill tacka min kollega Pasqualina Napoletano för hennes utmärkta betänkande. Fjorton år efter Barcelona och fem år efter det första mötet i den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet har vi nu unionen för Medelhavsområdet som har ekonomisk och parlamentarisk makt, där det civila samhället deltar och där regeringscheferna beslutar tillsammans. Alla vill prestera mer och göra bättre ifrån sig på detta territorium där 720 miljoner medborgare utgör en verklig potential till utveckling och fred i världen. Att begränsa oss till enbart de ekonomiska och handelsmässiga dimensionerna är uppenbarligen ett misstag. Att bemöta tillväxtkriserna kräver naturligtvis ett politiskt svar, men att bemöta humanitära kriser, katastrofsituationer och militära kriser, som den som vi bevittnade i slutet av 2008 och i början av 2009, är avgörande.

Politikerna och medborgarna måste reagera på världens problem. Världen har bett dem om svar och ändå dröjer vi, medborgarna och politikerna, månader senare fortfarande med vårt svar, särskilt i ett forum som unionen för Medelhavsområdet. Jag hoppas att dessa kristider åtminstone ska lära oss något och få oss att göra framsteg. Även om vi endast kan lära oss genom våra misstag är det absolut avgörande att vi gör framsteg genom att reagera snabbare.

Miguel Portas (GUE/NGL). - (PT) Kommissionsledamot Ferrero-Waldner sammanfattade nyss den nya unionens mål. Unionen föddes under det franska ordförandeskapet och misstagen har uppriktigt sagt varit många. Det första misstaget var att avlägsna konflikterna i regionen från agendan, i synnerhet den israelisk-palestinska konflikten och den västsahariska konflikten. Det andra misstaget är att man försöker profilera unionen genom ekonomiska och miljörelaterade projekt, utan att ifrågasätta det frihandelssammanhang som den är en del av. Det tredje misstaget är att antyda att Turkiets anslutningsansökan skulle kunna gälla denna union i stället för EU.

Pasqualina Napoletano tar inte itu med det första misstaget i betänkandet, vilket begränsar dess tillämpningsområde. Det kommer inte att skapas någon ekonomisk eller regional integration om man i unionen inte vågar ta itu med pågående konflikter med hjälp av internationell lagstiftning. När det gäller det andra och tredje misstaget innehåller betänkandet däremot tydliga rekommendationer i rätt riktning.

Unionen för Medelhavsområdet kan inte fungera som ett väntrum eller en bakdörr för Turkiet, under förutsättning att landet lever upp till anslutningskriterierna, och unionen kan inte heller vara något tilläggsprogram till den europeiska frihandelsstrategin, utan någon politik för social integration.

Rekommendationerna i betänkandet är viktiga: en union som inkluderar medborgare och företrädare från bland annat Arabförbundet; regionala projekt med en social dimension; och projekt som omfattar områden som är centrala i människors liv, nämligen vatten, jordbruk och utbildning. Betänkandet innehåller även tydliga bestämmelser för programavtal och en investeringsbank för Europa–Medelhavsområdet.

Unionen föddes med misstag, men den existerar åtminstone. Jag stödjer betänkandet eftersom jag anser att unionen kommer att bli vad vi lyckas göra av den. Jag ger den därför mitt stöd.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Många frågor av stor politisk vikt för Europa berör Medelhavsområdet. Vi bör därför stödja unionen för Medelhavsområdet, eftersom den kan stimulera den process som är nödvändig och användbar, men som saknat den framgång och synlighet som fordras. Frågan väckte funderingar om hur vi kan gå vidare med strategin. Barcelonaprocessen har inte gett de resultat som förväntades. Kan det nya partnerskapet bli givande?

Pasqualina Napoletanos betänkande går emot detta synsätt. Vi vill dock inte att unionen ska få samma problem som Barcelonaprocessen. Unionen omfattar uppenbarligen många projekt och många insatsområden, men prioriteringarna kommer inte i rätt ordning. Att vänta till punkt 26 innan man tar upp den interkulturella och mellanfolkliga förståelsen mellan länder, och inte ta upp demokratisering och främjande av de mänskliga rättigheterna förrän i punkt 27 och illegal invandring i punkt 28, efter att ha betonat andra sektorer och andra frågor, ger ett felaktigt intryck av hur partnerskapets prioriteringar ser ut, eller bör se ut.

Det måste finnas en tydlig strategi. Enligt vår åsikt måste strategin erbjuda våra grannar fler fördelar och ökat samarbete, men vi måste samtidigt kräva bättre resultat vad gäller ekonomi, demokrati och det sociala, samt inrikta oss på väldefinierade och kanske färre sektorer för att förhindra att alla områden får samma prioritet, och att därmed ingenting prioriteras i slutändan. Detta kan enbart uppnås genom rätt stöd och finansiering. Det borde ses som positivt att man uttalar behovet av en investeringsbank för Medelhavsområdet. Det viktiga är att vara ambitiös, vilket innebär att verkligen göra allt vi kan.

Avslutningsvis måste jag nämna Mellanösternkonflikten. Trots att denna process inte är något alternativ till fredsförhandlingar, kan och bör den bidra till ökad förståelse, ömsesidigt beroende och ömsesidig respekt mellan de stridande parterna. Som vi alla vet, är det nödvändigt för att skapa fred i regionen.

Talmannen. – Vi har gått igenom listan över talare. Det finns fyra förfrågningar från kammaren om *catch the eye*-förfarandet.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Skulle kommissionsledamoten vilja vara snäll att i sitt svar till parlamentet förklara exakt varför den nydöpta "unionen för Medelhavsområdet" – i stället för "Medelhavsunionen" – fortfarande är en EU-politik? Jag anser att det är mycket viktigt att hon också beaktar två andra EU-hav: Svarta havet, och dess synergi, och Östersjön, och dess strategi.

Mitt land har ett intresse i Medelhavsområdet. Jag tror att vi har observatörsstatus också. Medlemsstaterna är samväldesmedlemmar och även om jag inte vill irritera mina spanska kolleger så är Gibraltar tekniskt sett fortfarande en del av det brittiska väldet.

Det är mycket viktigt att detta inte bara är ett slags regional avknoppning som resten av EU inte är fullt ut delaktig i – eftersom jag hoppas att unionen ska vara fullständigt delaktig i Östersjön och Svarta havet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Den ekonomiska och sociala utvecklingen och medborgarnas välbefinnande i länderna som ingår i unionen för Medelhavsområdet måste vara hållbar. Jag tycker att den nya unionen för Medelhavsområdet även bör ta itu med problemet med klimatförändringar.

Det bor ungefär en miljard människor i Europa–Medelhavsområdet, och regionen står för en tredjedel av världens BNP. Det regionala samarbetet behövs främst för att hantera miljöhot.

På grund av den växande befolkningen och den minskade nederbörden, som orsakats av klimatförändringarna, är dricksvatten ett av de största problemen i området. Partnerskapet för Medelhavsområdet bör ta itu med vattenbrist, vattenförorening, brist på avloppsreningsverk, oljeutsläpp i samband med sjöolyckor, skogsavverkning och jorderosion.

Jag anser att unionen för Medelhavsområdet bör främja bland annat miljöskydd och kampen mot klimatförändringar, både genom anpassning och arbete med de bidragande orsakerna.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Herr Vondra! Fru kommissionsledamot! Jag vill också tacka föredraganden då jag var ganska skeptisk under den första diskussionen om unionen för Medelhavsområdet, och även om det kanske fortfarande är fallet, tycker jag nu att det finns hopp.

Utmaningarna är enorma. Har vi tillräckliga resurser för att ta itu med dem? Vi vet att vi inte har det. Det är fina mål: miljö, energi, kampen mot ökenspridning, invandring. Men vi kan inte knäpa ihop en orealistisk lista som endast skulle skapa besvikelse på andra sidan Medelhavet.

Om kommissionsledamoten tillåter, så skulle jag vilja ta upp ett land som inkluderat trots att det inte gränsar till Medelhavet: det är ett AVS-land som även ingår i unionen för Medelhavsområdet. Mauretanien befinner sig för närvarande i en allvarig politisk kris. Eftersom Mauretanien är en partner i unionen för Medelhavsområdet och ett AVS-land anser jag att vi i grannskapspolitisk anda bör hjälpa landet ur krisen.

De båda parterna i konflikten ber oss att göra det och det är vårt ansvar att anstränga oss för att hjälpa landet att ta sig ur krisen.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vatten är en central samarbetsfråga inom hela Medelhavsområdet. Detsamma hoppas jag gäller ett europeiskt supernät eller en högsپänd likströmsförbindelse, däribland en länk mellan Spanien och Afrikas nordvästra kust.

Det är av avgörande betydelse att användningen av förnybar energi utökas, däribland vindkraft, vattenkraft, olika soltekniker och andra tekniker. Huruvida man kan förlita sig till förnybar energi vid maximal belastning beror helt och hållet på om vi sprider den tillförda effekten i våra nät från så många källor som möjligt, så att den avgivna effekten alltid kan bemöta efterfrågan. Om vinden inte blåser på Irlands nordvästra kust – och Irland har beskrivits som Europas Saudiarabien i fråga om vindenergi! – kommer vinden att blåsa på Afrikas nordvästra kust, eller så kommer solkraftstationerna i Medelhavsområdet, särskilt i Spanien, att matas in i nätet, eller så kommer de många solcellsinstallationerna i regionen att tillföra effekt.

Detta scenario är en "win/win"-situation för Medelhavsområdet, för energitryggheten, för energipolitiken och framför allt för en omfattande regional minskning av våra koldioxidutsläpp på grund av vårt nuvarande beroende av fossila bränslen för industrier, transporter, uppvärmning och nedkylning.

Talmannen. – Ilda Figueiredo är här nu och kommer att presentera yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, under *catch the eye*-förfarandet.

Ilda Figueiredo, föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. – (PT) I yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män understryks att medlemsstaterna behöver anstränga sig mer för att ratificera konventionen om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor, och alla andra människorättsinstrument från FN och ILO. I yttrandet belyser vi även kvinnornas situation och beklagar att den inte ägnats någon särskild hänsyn i kommissionens meddelande, i synnerhet i "projektdimensionen", som bör inbegripa främjandet av den geografiska, ekonomiska och sociala sammanhållningen och att man alltid måste beakta lika möjligheter för kvinnor och män samt jämställdhetsperspektivet.

Till sist vill jag lyfta fram oron över fattigdom och social utslagning, som drabbar kvinnor extra hårt. Jag avslutar med att ta upp den svåra situationen i Palestina och Västsahara, där kvinnor och barn är de första offren för krig och exploatering, kort sagt den diskrimineringsprocess som drabbar dessa människor och drabbar kvinnor och barn extra hårt.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka er för denna mycket användbara debatt, i vilken en mängd idéer lagts fram. Ni har utarbetat ett mycket intressant dokument.

Var befinner vi oss nu? Vi vet varför vi gör detta: Medelhavsområdet är vår civilisations vagga och därför är det logiskt att vi i Europeiska unionen vill ge det särskild uppmärksamhet. Förra året togs ett franskt initiativ och vi måste hålla denna process i gång och utveckla dess fulla potential.

Så vi vet varför vi gör detta och vad vi vill uppnå. Många av er har betonat hur viktigt det är att Medelhavet blir ett område med fred, stabilitet och säkerhet, där demokratiska principer, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter – däribland jämställdhet mellan könen och kvinnors roll i samhället – upprätthålls och respekteras.

Vi vet också hur vi vill nå detta, så vi har unionen för Medelhavsområdet och ett brett spektrum med verksamhet. Ni är mycket väl medvetna om de viktigaste områdena, betoningen på förnybar energi,

solkraftsprogrammet och vattenförvaltningsprogrammet. Jag besökte Portugal för bara en vecka sedan och detta land kan tjäna som exempel på hur man utvecklar ett hållbart, dynamiskt program för en förnybar energikälla, vilket är mycket viktigt för Medelhavsområdet.

Vi måste bara agera. När vi träffades förra året, i både Paris och Marseille, kunde vi inte ha förutsett den situation som skulle uppstå i Gaza, men ordförandeskapet, tillsammans med kommissionen, gör tillräckligt för att kunna påbörja genomförandet av alla överenskommelser som vi ingick förra året. Så jag tror att vi rimligen kan förvänta oss att vi, efter slutet av mars, såsom jag informerade er om, kommer att gå vidare med ordförandeskapets senaste verksamhet.

Vårt verksamhetsprogram för 2009 är mycket omfattande: ungefär nio sektorsvisa ministerkonferenser har planerats. Det finns resurser, som såvitt jag vet uppgår till över 1 miljard euro. Så jag tror att vi är redo. Vissa faktorer som är förknippade med situationen i Gaza har orsakat förseningar, men jag tror att vi kan övervinna dem.

Tack för en mycket givande debatt. Vi är naturligtvis redo att bistå er ytterligare.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman! Mina damer och herrar! Det finns givetvis mycket kvar att säga, men jag vill börja med en fråga: på vilket sätt är gemenskapen inblandad i detta?

För det första, är gemenskapsdimensionen viktig i denna fråga, eftersom unionen för Medelhavet är ett projekt som baseras på Barcelonaprocessen och som har fått arva Barcelonaprocessens regelverk. Regelverket finns alltså där. Vi har lagt ner mycket arbete på det.

För det andra, ingår unionen för Medelhavet i ramen för grannskapspolitiken. Grannskapspolitiken motsvarar den bilaterala politiken och Barcelonaprocessen, medan unionen för Medelhavet utgör den multilaterala delen. Jag kan också nämna att Svarta havet och Östersjön ingår i samma ram, trots att de ligger i norr. Så oroar er inte. Allt finns med, som tur är. Det är vad det franska ordförandeskapet ville, det vill säga att dela ordförandeskapet med Medelhavsländerna och arbeta tillsammans.

I kommissionen har vi även hand om gemenskapens alla framtida projekt, eftersom det är nödvändigt och vi kontrolleras av parlamentet. Endast projekt som kan komma att finansieras med privata medel hanteras annorlunda.

Sekretariatet, som kommer att ligga i Barcelona, ska driva på projekten. Det är så vi tänker oss att det ska gå till, och sen kommer vi att försöka använda privata medel till projekten, eftersom resten kommer att kontrolleras av kommissionen. I början kommer beslut att fattas av de 27 medlemsstaterna, som vanligt, och sen kommer det delade ordförandeskapet åter att kunna samarbeta med de 43 staterna i söder och norr.

Fru Isler Béguin, Mauretanien deltar endast i multilaterala förbindelser, nämligen unionen för Medelhavsområdet, och är inte inblandad i grannskapspolitiken. Det är den enda skillnaden.

Jag kanske ska tillägga att vi i kommissionen trots det tillfälliga avbrottet arbetar i konstruktiv anda för att genomföra fyra av de sex projekt som angetts som prioriteringar: civilskydd, rening av Medelhavet, motorvägar till sjöss och även en solenergiplan. Inom ramen för dessa projekt arbetar vi mycket med förnybar energi, särskilt solenergi, eftersom den och vindenergi och andra energikällor är väldigt viktiga.

Unionen för Medelhavet tilldelas ett ekonomiskt stöd motsvarande 60 miljoner euro i budgeten för 2008–2009, främst via regionala program. Dessutom har 50 miljoner euro redan avsatts till fonden för granskapsinvesteringar för stöd till investeringsprojekt i regionen.

Vi ville också stödja främjandet av utbytesprogram mellan universiteten, och därför har jag bland annat beslutat att utvidga Erasmus Mundus-programmet till att innefatta länderna i södra Medelhavsområdet så att de kan få extra universitetsanslag.

Fru Isler Béguin, vi är automatiskt involverade i kvinnofrågan enligt Barcelonaprocessens regelverk. Jag minns att jag närvarade vid den första kvinnokonferensen för Medelhavsområdet, som ägde rum 2007 i Istanbul. Vi fortsätter givetvis att arbeta med frågan.

Vi har dock fortfarande å ena sidan den bilaterala aspekten, som rör relationerna med varje enskilt land, och å andra sidan, den multilaterala aspekten, som för närvarande är en av de viktigaste angelägenheterna för unionen för Medelhavsområdet.

Jag vill säga ett par ord om sekretariatet: vi planerar att sätta ihop en förberedande kommitté som ska ansvara för att bland annat utarbeta sekretariatets stadgar. Kommissionen har redan gjort stora framsteg i det förberedande arbetet. Stadgarna kommer att ge sekretariatet en rättslig status, och sen kommer de att behöva ett formellt godkännande av de högre tjänstemännen i unionen för Medelhavsområdet.

Till sist vill jag än en gång påpeka hur viktigt det är att den parlamentariska församlingen för Europa-Medelhavsområdet deltar som observatör vid alla möten som hålls i unionen för Medelhavsområdet, och att vi stödjer att den rollen stärks. När Rodi Kratsa åkte till Marseille gav vi henne stort stöd i frågan.

Jag har nog tagit upp de viktigaste punkterna. Det finns såklart massor att tillägga.

Pasqualina Napoletano, föredragande. – (IT) Herr talman! Kommissionsledamot Ferrero-Waldner! Herr Vondra! Mina damer och herrar! Jag tycker att debatten har varit väldigt givande och gett klarhet i vissa aspekter av vårt ganska komplicerade system av instrument för bilaterala och multilaterala partnerskap med länderna i söder.

Jag ansluter mig till kommissionsledamot Ferrero-Waldners påpekande att Barcelonaprocessens regelverk fortsätter att gälla, och att just därför skulle vi i parlamentet kanske ha föredragit den första definitionen, nämligen: Barcelonaprocessen: en union för Medelhavsområdet. Då hade det kanske framgått tydligare att vi förstärker ett system som redan har en etablerad grund.

Jag hoppas även, och detta säger jag öppet eftersom jag inte kommer att utarbeta betänkanden längre, att EU:s institutionella ram kan utvecklas. Varför? När vi får en europeisk utrikesminister som delvis kommer att representera kommissionen och rådet, hoppas jag att ministern inte bara blir utrikesminister nummer 28 i ordningen, utan att medlemsstaterna kommer att känna sig representerade av personen, åtminstone i Europa. Då kommer det kanske inte finnas något behov av att ansluta fler stater till EU, men om vi får en högre företrädare som utrikesminister kommer vi kanske att kunna befästa EU:s roll. Vi har arbetat för det, och vi stödjer helhjärtat både att de regionala programmen fortsätter, och, som kommissionsledamoten vet, att parlamentet prioriterar programmen, som enligt många har gett bättre resultat.

Tack allihopa för debatten.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 19 februari 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) Ett nära partnerskap mellan EU och länderna i Medelhavsområdet bör framför allt grundas på respekt för de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen. Förslaget "Barcelonaprocessen: en union för Medelhavsområdet", som antogs i Paris den 13 juli 2008, bidrar till fred och välstånd och kan bli ett viktigt steg mot både ekonomisk och territoriell integration, och miljö- och klimatsamarbete.

Det är synd att det sedan Barcelonaprocessen inleddes inte gjorts några betydande framsteg i vissa partnerländer när det gäller anslutningen till och respekt för några av de gemensamma värden och principer som lyftes fram i Barcelonaförklaringen 1995, och som dessa länder själva anslutit sig till (detta gäller framför allt de värden och principer som avser demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen).

Det är oroande hur utbredd fattigdomen och den social utslagningen är i länderna i Medelhavsområdet, och det är kvinnor och barn som drabbas extra hårt. Det är väldigt viktigt att medlemsstaterna och de parter som ingår i Barcelonaprocessen insisterar på att införa jämställdhetsperspektiv i alla konkreta politiska riktlinjer och praktiska åtgärder för att främja lika möjligheter för män och kvinnor. Alla stater som deltar i "Barcelonaprocessen: en union för Medelhavsområdet" borde ratificera såväl konventionen om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor som alla andra människorättsinstrument från FN och ILO, så fort som möjligt.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar det arbete som utförts för att vidareutveckla EU:s förbindelser i Euromed-regionen. Men jag vill också betona att EU inte får försumma sina andra två hav – Östersjön och Svarta havet. Östersjöstrategin kommer att vara en av prioriteringarna under det svenska ordförandeskapet. Också Svartahavssynergien har en strategisk betydelse. EU måste vara försiktig och hitta en gemensam anda för att utveckla alla dessa regioner på ett balanserat sätt. EU är en integrerad gemenskap och den långsiktiga utvecklingen av alla dess regioner har lika stor betydelse.

Det finns ett tydligt behov av ett nära partnerskap med icke-EU-länderna i Medelhavsområdet som bygger på respekt för de mänskliga rättigheterna och rättssäkerhet. Tyvärr har flera länder fortfarande allvarliga problem på detta område. Jag uppmanar EU:s medlemsstater att ta itu med dessa frågor på största allvar.

Att göra Arabförbundet delaktigt kan vara ett viktigt tillfälle att föra samman alla stater för att gemensamt hitta lösningar på konflikterna i regionen. Jag uppmanar EU:s medlemsstater att inta en balanserad hållning och en roll som förhandlare snarare än att välja sida i olika konfliktsituationer. Det är bara om vi är balanserade som vi kan bidra till att skapa en långsiktig fred i Mellanöstern.

21. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) I Rumänien går historien om Székely-landets självstyre flera hundra år tillbaka. I den moderna staten Rumäniens grundläggande handlingar garanteras Székely-landet regionalt självstyre, och detta gällde även under kommunisttiden.

Med utgångspunkt i de olika former av självstyre som EU-staterna garanteras, samlades tusentals människor den 8 februari 2009 i Sepsiszentgyörgy (Sfântu Gheorghe), och krävde att presidenten tar tillbaka sina stötande uttalanden om ungrare i Transsylvanien, garanterar att etniska grupper representeras proportionerligt i de statliga institutionerna, stoppar tvångsflyttningarna till området, slutar sabotera Székely-landets ekonomi, påskyndar återställandet av kyrklig och offentlig egendom, stoppar de militära enheternas utbredning, skapar statsfinansierade oberoende ungerska universitet samt erkänner både ungerska som ett officiellt språk i regionen och Székely-landets kollektiva rättigheter och regionala självstyre.

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Vi måste gratulera det tjeckiska underhuset för att ha ratificerat Lissabonfördraget. Det är ännu en seger för Europatanken och ytterligare bevis på att allt fler människor tror på Europas värderingar. Jag vill att vi vänder oss ifrån dem som trampar på dessa värderingar och försöker ödelägga vår tro på dem.

Hur kan vi skriva in de grundläggande rättigheterna i vår stadga och samtidigt tolerera att de föraktas och kritiseras? Vi pratar om religiös och etnisk tolerans, och de äldres rätt till ett värdigt liv och aktivt deltagande. Samtidigt ser vi hur ledaren för ett politiskt parti i Bulgarien, som också är medlem i Europeiska folkpartiet, tar avstånd från olika etniska grupper och åldersgrupper, och inför idén att det finns olika klasser av människor. Hur ska vi hantera sådana ledare? Jag ställer frågan till den högra delen av kammaren, eftersom PPE-gruppens ordförande Wilfried Martens har rekommenderat denna person som nästa premiärminister i mitt land. Låt oss undvika dubbelmoral och respektera våra egna handlingar och ord, och komma ihåg att det var de mänskliga rättigheterna som förde oss samman för mer än 50 år sen.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa är klar nu. Krisen är ett gemensamt problem, men protektionism och främjande av nationell industri och sysselsättning smyger sig in. De grundläggande rättigheterna frihandel och fri rörlighet för arbetskraft sätts på prov. Krisen ser olika ut i olika länder. EU:s nya ekonomiska tigrar, däribland Bulgarien, har relativt stabila banksystem, låg arbetslöshet, mycket kvalificerad arbetskraft och stabila valutor. Med tanke på krisens natur, ber jag att återhämtningsplanen uppdateras så att den stämmer bättre överens med ekonomin som den verkligen ser ut. I kristider söker sig kapitalet till lågriskområden, man investerar kanske hellre i ny teknik än i svaga industrier. De senares risk att hamna i en svacka bör användas till att förnya dem först. Med hjälp av finansiering och kunskap kan de bli stabila centrer som kan hjälpa EU:s ekonomiska och finansiella system att återhämta sig fortare.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Herr talman! Med den allt mer omfattande krisen, vill jag gratulera kommissionen för att ha ödelagt de polska varven. Den europeiska elitens egoism och glädje över att mer än 100 000 personer har mist sina jobb i varven och företagen som varven arbetar med, kommer säkert att resultera i att många av dessa arbetstagare dyker upp på Västeuropas arbetsmarknad inom en snar framtid. Beslutet har förvärrat krisen i Europa.

Jag är nyfiken på hur Europas elit kommer att agera; kommer de att visa solidaritet med de medlemsstater där krisen har slagit extra hårt eller kommer de att tänka på sig själva? I kristider kommer EU:s medborgare att märka om de åtaganden och principer som EU är grundat på är verkliga, eller om det handlar om något slags spel som vissa medlemsstater spelar inom en institution som grundades enligt fina principer. Jag är

förvånad över att kommissionen inte reagerar på att många EU-medlemmar nu vidtar åtgärder som strider mot rådande principer, medan Polen straffades för att ha vidtagit liknande åtgärder.

Rebecca Harms (Verts/ALE). - (EN) Herr talman! Jag fick några märkliga nyheter från Nordirland förra veckan. Nyheten handlade om att Sammy Wilson, den regionala regeringens miljöminister, hade förbjudit en brittisk informationskampanj om energieffektivitet som anordnats av den brittiska regeringen. Jag kan inte tänka mig att de goda skälen till våra gemensamma klimat- och energimål – 20 procent mindre koldioxid, 20 procent förnybar energi och 20 procent mer energieffektivitet – inte erkänns i en regional regering i en medlemsstat.

Jag ber därför kommissionen att ta reda på orsakerna till detta märkliga och något bisarra förbud i Nordirland. Jag anser att också en klimatskeptiker som Sammy Wilson borde ta hand om medborgarna och stödja energieffektivitet och försöken att minska energiräkningarna.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) I dag vill jag lyfta fram en upprörande situation som Corticeira Amorim i Portugal är inblandad i. De senaste två åren har företaget gjort en vinst på över 30 miljoner euro, varav drygt 6 miljoner euro bokfördes 2008. Denna månad har dock Corticeira Amorim meddelat att nästan 200 anställda kommer att varslas. Företaget skyller på krisens efterverkningar. Men man glömmer att de anställda hjälpte till att bygga upp gruppen, som är värd miljoner och har fått offentligt stöd, däribland gemenskapsmedel, för att skapa de miljonvinster som gruppen fortfarande gör. Jag vill därför protestera här och uttrycka min ilska över företagets meddelande, som är en skandal, och jag hoppas att alla gemensamt kommer att fördöma företag som utnyttjar krisen för att varsla anställda, trots att de fortfarande gör stora vinster.

ORDFÖRANDESKAP: McMillan-Scott

Vice talman

Talmannen. - Innan jag ger ordet till nästa talare vill jag bara med nöje tillkännage att dr Ayman Nour, den egyptiska parlamentariker som fängslades för några år sedan av skäl som rådet inte ansåg var seriösa, har i dag frigetts. Han har varit föremål för många resolutioner i Europaparlamentet så det gläder mig verkligen att kunna tillkännage att han nu frigetts.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). - (PL) Herr talman! Polen utser ledamöter till Europaparlamentet, men de har begränsade möjligheter att agera i det egna landet. I Polens lagstiftning ges inte parlamentsledamöterna några rättsliga instrument som garanterar att deras mandat fullföljs på ett effektivt sätt. Det gäller viktiga frågor, som att på ett effektivt sätt påverka administrativa myndigheter på central och lokal nivå.

Det nationella parlamentets senatorer och ledamöter har en rad rättigheter: att få information från statliga organ, att begära information från administrativa myndigheter på central och lokal nivå samt att få ett svar inom en lagstadgad 40-dagarsperiod. I Polen är det nästan ingen som värdesätter parlamentsledamöterna, förutom medierna när de är på jakt efter en skandal. På min webbplats har jag informerat väljarna om att parlamentsledamöterna saknar lagstadgade handlingsmöjligheter. Det är vida känt att Polens olika lagstiftare har slarvat med lagstiftningen när det gäller detta. Jag anser att Europaparlamentet borde begära att representanterna får större möjligheter att agera i det egna landet.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! EU-finansiering som distribueras enligt lotterimetoden "först till kvarn får först mala" är felaktigt. Ändå är det vad som har skett i Nordirland den här veckan. En minister som beslutar att efter eget huvud fördela EU:s medel för landsbygdsutveckling enligt denna metod, vilket lett till det förnedrande och bisarra spektaklet med jordbrukare som köat i två dagar för att få tillbaka en del av sina egna modulerade pengar, är inte lämplig att vara minister. I samma andetag såväl förnedrade hon hårt arbetande jordbrukare som visade upp en enorm okunnighet om de grundläggande kraven för fördelning av EU-medel.

Bakgrunden till detta problem är ministrarnas godtyckliga vägran att avsätta tillräckliga medel för landsbygdsutveckling. De ynkliga 50 miljarderna brittiska pund som hon avsatt för Axis 1 – och endast 15 miljoner brittiska pund av denna summa för moderniseringsfonden – är orsaken till tisdagens spektakel.

Låt mig angående en annan fråga säga till den nordirländska miljöministern Sammy Wilsons försvar att jag är glad att han inte passar in på den stereotyp som de tanklösa klimatförändringshysterikerna förväntar sig här i kammaren.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Den aktuella undersökningen i *Irish Times* i måndags visade på ett växande stöd för Lissabonfördraget i Irland, i och med att 51 procent av väljarna nu säger att de skulle rösta "ja", särskilt vid denna tidpunkt med en bräcklig irländsk ekonomi. Detta är en ökning med åtta procentenheter sedan den senaste undersökningen genomfördes av *Irish Times* i november förra året. "Nej"-rösterna har också minskat med sex procentenheter till 33 procent.

Angående våra för närvarande spända förbindelser med Europeiska unionen, i bristen på ledarskap hos den nuvarande regeringen, måste ett försök göras att ta itu med de bakomliggande orsakerna till den irländska väljarkårens periodiska missnöje med EU. Vi måste på ett meningsfullt sätt engagera det irländska folket för att åter skapa en förståelse och ett stöd för EU-processen. Denna brist på kommunikation kan åtgärdas om man tillåter mer positiv information om fördelarna med ett EU-medlemskap att flöda fritt.

Jag anser att det är viktigt att EU:s positiva roll betonas genom våra utbildningssystem. Det bör inte bara gälla Irland, utan samtliga medlemsstater. Jag vill att kommunikationsbristen ska åtgärdas snarast möjligt.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Jag vill göra er uppmärksamma på problemet med en förnyad splittring i bulgarisk-ortodoxa kyrkan. Splittringen uppstod när landet var väldigt politiserat, och den bulgarisk-ortodoxa kyrkan, liksom många andra strukturer, var tvungen att upprätthålla sin plats i den demokratiska Bulgarien. Det ledde tyvärr till den så kallade andra synoden i den bulgarisk-ortodoxa kyrkan, trots Bulgariens rättsakt om religiösa samfund. Det är en väldigt liberal lagstiftning, som tillåter vilken religion som helst att registreras i Bulgarien förutsatt att den inte har inhumana avsikter. Man vill att den andra synoden ska registreras som den bulgarisk-ortodoxa kyrkans heliga synod. I rättsakten fastslås att den bulgarisk-ortodoxa kyrkan tillhör Bulgariens tradition och är undantagen registrering. Val av den heliga synodens patriark och medlemmar står utanför lagstiftande åtgärder. Jag vädjar till alla som värdesätter religionsfrihet enligt det egna andliga behovet att inte falla till föga för de manipulativa definitionerna av den andra synoden. Denna synod får inte registreras och har ingen rättslig grund.

Toomas Savi (ALDE). - (EN) Herr talman! Förra veckans val i Israel visade att merparten av medborgarna stöder de parter som ser en militär förstärkning som det bästa sättet att skydda landet. Även om mittenpartiet Kadima fick flest antal röster återspeglar det faktum att högerpartierna nu innehar 65 mandat i Knesset, jämfört med 50 mandat i det förra valet, de israeliska medborgarnas föränderliga åsikter om konflikten mellan Israel och Palestina. Dessa partier förespråkar att man ska inta en hård linje snarare än att förlita sig till vad som framstår som oändliga och ineffektiva fredssamtal.

Mellanöstern måste vara en av de främsta prioriteringarna för Europeiska unionens gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik och stabiliteten i hela regionen beror i hög grad på förbindelserna mellan Israel och Palestina. Det är därför absolut avgörande att Europeiska unionen fortsätter att föra fredssamtal och återskapar israelernas och palestiniernas förhoppningar om att en fredlig samexistens är möjlig.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). - (PL) Herr talman! I morgon besöker den tjeckiska presidenten Vaclav Klaus Europaparlamentet. Vi är medvetna om skandalen i Prag och hoppas att presidenten i det land som innehar EU-ordförandeskapet får ett värdigt mottagande och behandlas med respekt. Presidentens legitima åsikter om Lissabonfördraget har försökts tystas ned med ett tumult för att dölja att det kanske är Tyskland som är den främsta motståndaren till fördraget. Beslutet som fattas av författningsdomstolen i Karlsruhe kommer att bli avgörande. Enligt medias rapporter, tvivlar hälften av domarna och anser att fördraget kanske strider mot den nationella grundlagen. Det visar att man inte ska ha bråttom när det gäller ett så viktigt beslut, och det förstår fler än den tjeckiska presidenten.

László Tőkés (Verts/ALE). - (RO) Efter höstens val i Rumänien och den nya regeringens tillträde, har vi bevittnat hur en antiungersk stämning åter gjort ett kraftfullt intåg i Rumäniens politik, precis som i Slovakien.

Den demonstration som ägde rum den 8 februari i Sfântu Gheorghe anordnades av de ungerska kyrkorna och var en protest mot denna utveckling. I den petition som lades fram under demonstrationen protesterade tusentals invånare från Szekély-landet mot de förändringar av områdets etniska proportioner som görs genom att man befolkar regionen med grupper av rumäner från andra områden.

President Traian Băsescu har absurt nog anklagat ungrarna i regionen för etnisk rensning. Samtidigt förekom samma förtal under kommunalvalet i Cluj, då demokraternas trycksaker uppmanade till hat mot ungerska kandidater. Efter årtionden av diskriminering och nekade rättigheter, vem är det som anklagar vem?

Jag vill uppmärksamma parlamentet på att det i Rumänien pågår en process där man använder sig av listiga metoder för att göra Transsylvanien likriktat och rumänskt genom att på konstlad väg förändra de etniska proportionerna.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Den 12 februari 2009 nekades den nederländska parlamentsledamoten Geert Wilders inresa i Storbritannien på inrikesministerns order. Aldrig tidigare har en demokratiskt vald politiker, som företräder ett demokratiskt parti från ett demokratiskt europeiskt land, nekats inresa.

Det verkar konstigt att den brittiska regeringen har de rättsliga medlen att neka Geert Wilders inresa, men står maktlös inför att förhindra inresa för olika terrorister, politiska och religiösa extremister, gangsters, brottslingar, våldtäktsmän och pedofiler från EU och för den delen hela världen.

Vägran att bevilja Geert Wilders inresa hade något att göra med det påstådda hotet från en brittisk adelsman, Lord Ahmed, om att om Geert Wilders skulle tala i House of Lords så skulle 10 000 islamistiska demonstranter samlas utanför. Detta agerande har drag av en medeltidsliknande ideologi och vi har tydligen inte en fullständigt fri rörlighet för idéer över EU:s gränser.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! På temat Lissabonfördraget har min kollega talat om det ökade stödet hos den irländska väljarkåren för fördraget, men jag vill komma med en varning och säga att en svala gör ingen sommar. Jag anser att denna ökning måste ses i ljuset av en aktuell Eurobarometer-undersökning, som visar att stödet för ett irländskt EU-medlemskap har minskat med 10 procentenheter från 77 procent under våren 2006 till 67 procent under hösten 2008. Ja, man måste jobba hårt om man ska övertyga de irländska väljarna om de positiva fördelarna med EU.

Därför bekymrar det mig att vissa vill tidigarelägga en andra folkomröstning i Irland. Jag tror att vi måste vara försiktiga och lämna tid för förtydliganden om frågor som bekymrar de irländska väljarna och vi behöver tid för att diskutera dessa frågor fullständigt och offentligt – och i sinom tid – för att låta väljarkåren säga vad de tycker.

Vasîlica Viorica Dăncilă (PSE). - (RO) Den ekonomiska och finansiella krisen är ett viktigt test för Europa som måste visa sig mer enat än någonsin i åtgärderna för att underlätta en snabb ekonomisk återhämtning.

Medlemsstaternas budgetar utsätts för hårt tryck när dessa utmaningar ska bemötas, så vi måste hitta de bästa instrumenten och åtgärderna för att förhindra både att kommissionens beräkningar för budgetunderskott överskrider allt för mycket och att medlemsstater vidtar protektionistiska åtgärder eller favoriserar privat industri.

Antagningsförfarandet för sådana beslut måste vara smidig för att undvika en långdragen kris, och framför allt för att göra det möjligt att återupprätta förtroendet för finansmarknaden och undvika en långdragen kris med tanke på det kommande Europaparlamentsvalet.

En möjlig lösning för att finansiera offentliga utgifter kan vara att utvidga euroobligationerna. Med nuvarande åtgärder måste vi dock räkna med risken att skuldsätta oss helt, och det är svårt att undvika att hamna i en situation där vi överlämnar åt framtida generationer att betala tillbaka dessa skulder.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (ES) Herr talman! För ett och ett halvt år sedan antog vi direktivet om audiovisuella medietjänster. I den texten var ursprungslandsprincipen central, och vi fastslog den som nödvändig för att garantera fri rörlighet för audiovisuell information inom EU.

Det går dock inte att tillämpa direktivet i mitt land, Spanien, eftersom det är inom en medlemsstat. I Valencia gäller exakt motsatt princip, och av politiska orsaker förhindras medborgarna att se public service-tv från Katalonien.

Med andra ord är det alltså fri rörlighet för audiovisuell information mellan medlemsstaterna, samtidigt som det i Spanien finns myndigheter som är rädda för denna kulturella frihet som är så viktig. Den är så viktig att den har lagstadgats i EU, men trots det förhindras vissa människor i Spanien att se tv-program som sänds av andra människor i Spanien. Det var den paradoxen jag ville ta upp här.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). - (PL) *(mikrofonen var avstängd till en början)*... tragiska perioder i mänsklighetens historia. Tiotal miljoner människor har mött döden. Många av dessa offer bragdes om livet i något av de tolv tusen tyska utrotnings- och koncentrationsläger som drevs i Tredje riket och ockuperade länder. Nu görs försök att förvanska sanningen om dessa tragiska år och det sprids information om att dessa

läger inte var tyska, utan polska eller lettiska. Den tyska pressen är en drivande kraft i denna utveckling. *Die Welt* skrev nyligen att Majdanek var ett polskt koncentrationsläger.

I anknytning till detta har jag förberett ett förslag till betänkande vars syfte är att standardisera terminologin för koncentrationsläger genom att lägga till orden tyskt eller nazistiskt koncentrationsläger till namnet. Mitt initiativ har antagits av gruppen Unionen för nationernas Europa, men jag har tyvärr informerats om att det har stoppats av talmanskonferensen.

EU kan endast bestå och utvecklas med en sann historieskrivning och respekt för de mänskliga rättigheterna. Jag ber därför mina kolleger att stödja UEN:s initiativ, så att det aldrig upprepas att någon förvränger historien eller gör offer till bödlar eller bödlar till offer.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Eftersom några av mina ungerska kolleger nyligen har klagat över att deras rättigheter inte respekteras i Rumänien vill jag upplysa om några fakta.

Den kommande valkampanjen borde inte ge upphov till attacker och förolämpningar mot en legitim stat som genom sin lagstiftning har gett en modell inom området för interetniska relationer. Respekt för minoriteters rättigheter garanteras i Rumäniens grundlag.

Medborgare av ungersk ursprung är proportionellt representerade i de lokala administrativa strukturerna. Till exempel har de ungerska minoritetspartierna 195 borgmästare och fyra ordförande i kommunfullmäktige, 2 684 kommunala företrädare och 108 regionala företrädare. Eftersom de innehar majoritet i nämnda kommun- och regionfullmäktige sköter de den lokala budgeten. Det är vad lokalt självstyre innebär.

På parlamentsnivå har den ungerska minoriteten tre parlamentsledamöter i Europaparlamentet, 22 ledamöter och nio senatorer i det nationella parlamentet och har hjälpt till att styra Rumänien de senaste tolv åren. De klagomål som förekommit är rent valfiske.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Herr talman! Folkomröstningen i Venezuela slutade med seger för ja-sidans kampanj, vilket den demokratiska oppositionen nådigt har kunnat konstatera.

Det stämmer också att det inte har varit en rättvis valkampanj. Det styrande partiet har haft överväldigande stöd från statsapparaten, medan oppositionen har utsatts för konstanta trakasserier och inskränkningar.

Även under dessa omständigheter har landet varit uppdelat i två läger, och det kommer att vara väldigt svårt att skapa en framtid med bara en av grupperna. EU måste främja dialog, inneslutande och samförstånd mellan Venezuelas politiska och sociala ledare för landets bästa.

Fördömande och kränkningar kommer inte att hjälpa Venezuela att hitta en demokratisk och pluralistisk väg som innebär frihet.

Vi kritiserar därför det beslut som Venezuelas regering tagit att utvisa en spansk ledamot, och i synnerhet sättet som det gjordes på. Vi uppmanar dock parlamentet att hindra våra representanter från att under besök i tredjeland göra uttalanden som bryter mot gällande lokal lagstiftning och förolämpar en statschef, hur mycket kritik han än förtjänar. Sådana attityder äventyrar Europaparlamentets framtida uppdrag i andra länder.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag vill tala om frågan med öppen och korrekt livsmedelsmärkning och då tänker jag särskilt på fågel- och griskött.

Just nu kan kött transporteras från utanför EU till EU, genomgå omfattande bearbetning – och då menar jag rullas i brödsmulor eller smet – och sedan märkas och säljas som EU-produkter. Det är absolut nonsens och märkningen är avsedd att lura konsumenterna. Vi behöver en ursprungsmärkning, så att konsumenterna kan göra informerade val.

Vi har också situationen där gris- och fågelkött har varit fruset, sedan tinas, märks och säljs som färskt. Det är inte bara ett exempel på inkorrekt märkning, utan kan också vara skadligt för människors hälsa.

Jag noterar att Hilary Benn, Storbritanniens miljöminister, och skuggministern har krävt tydligare märkning. Jag är säker på att många inom EU skulle stödja detta eftersom ingen vill lura konsumenterna. Jag vill be kommissionen att snarast ta itu med denna fråga.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Herr talman! Under ett sammanträde i dag antog gruppen Unionen för nationernas Europa enhälligt ett resolutionsförslag där man vill att den 25 maj ska bli minnesdag för

hjältarna i kampen mot totalitära diktaturer. Texten kommer inom kort att skickas till representanter för EU:s högsta instanser, däribland Hans-Gert Pöttering. Valet av 25 maj är inte någon tillfällighet: det var den 25 maj 1948 som de sovjetiska myndigheterna mördade kavallerikaptan Witold Pilecki, en polsk soldat som frivilligt blev fånge i Auschwitz förintelsläger för att bygga upp motståndsrörelsen där. Senare flydde han och ända till krigets slut kämpade han mot nazisterna, och när de sovjetiska arméerna intagit Polen påbörjade han en underjordisk kamp mot de olika ockupanterna. Pilecki var bara en av många européer som har mist sina liv i kampen mot brutala totalitära system. Många förblir okända, men deras mod och uppoffringar förtjänar att bli ihågkomna. Herr talman, jag ber dig att stödja vår grupps initiativ.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) EU:s samtidshistoria innehåller många lyckade exempel när det gäller att skydda minoriteters rättigheter. Det gäller även den ungerska minoriteten i Rumänien. Det är en minoritet som har många rättigheter, bland annat administrativa tjänster, och Rumäniens president Traian Băsescu har alltid gett sitt stöd till dessa rättigheter.

Inom andra områden har vi dock mycket kvar att göra, och jag skulle vilja tala om problemet med romerna. Det är ett test för EU:s kapacitet att integrera grupper som löper stor risk att utestängas.

Fallet med den rumänska handbollsspelaren Marian Cozma, som mördades brutalt av två ungerska romer, visar än en gång att brottslighet inte har några gränser och att det är kontraproduktivt att inte låtsas om romernas problem.

Denna minoritet är till sin natur internationell och löper stor risk att utestängas, och deras situation kan endast förbättras genom att man antar en gemensam politik på EU-nivå. Av denna anledning har jag tillsammans med min kollega Rareș Niculescu lagt fram en resolution om inrättande av en europeisk byrå för romers rättigheter. EU har en strategi för den romska minoriteten, men ingen byrå för att genomföra den på ett enhetligt och effektivt sätt.

För att EU ska förbli en kraft att räkna med på den internationella scenen, och samtidigt bevara den inre sammanhållningen, behöver Europa vara tolerant.

Vicente Miguel Garcés Ramón (PSE). – (ES) Herr talman! Jag har precis kommit tillbaka från Venezuela, dit jag var inbjuden av valmyndigheten som medlem av en internationell valstödsgrupp för folkomröstningen den 15 februari.

Gruppens europeiska medlemmar lämnade in en rapport till Venezuelas nationella valråd med en över lag positiv utvärdering av processen vad gäller organisation, insyn, deltagande, frihet och valsekretess samt säkerhet i alla etapper.

Angående de uttalanden som Luis Herrero gjorde i venezuelansk tv, kan jag berätta att de skadade valprocessen, innehöll allvarliga anklagelser mot demokratiska institutioner i landet, och gränsade till inblandning i ett självständigt lands inrikespolitik.

Parlamentet bör inte uppmuntra någon form av konfrontation med de demokratiska institutionerna i Venezuela. Det är dock upp till Luis Herrero att komma med en förklaring till parlamentet angående ett agerande som påverkar oss alla.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Jag vill protestera mot de anklagelser som mina kolleger Csaba Sógor och László Tökés gör mot Rumänien.

Rumänien är medlem i EU, Nato, Europarådet och Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa. Landet respekterar, i enlighet med europeiska normer, mänskliga rättigheter och rättigheter för personer som tillhör en nationell minoritet. Rumänien tillämpar till fullo alla internationella avtal av betydelse inom detta område.

Användningen av det ungerska språket är lagstadgad i administrativa ärenden på regional och lokal nivå, där den ungerska minoriteten utgör mer än 20 procent av befolkningen. Så ser det ut rättsligt och i praktiken. Rumänien erbjuder omfattande utbildningsmöjligheter på modersmålet för ungrare, på både daghem, förskolor, grundskolan, yrkesförberedande skolor och universitet – ända till master- och doktorsnivå. I områden där det bor etniska ungrare sida vid sida med rumäner är det en respekterad regel att skolorna ska ha grupper där undervisningen sker på ungerska för alla barn av ungerskt ursprung. Kanske har ni även glömt att Babeș-Bolyai-universitetet i Cluj-Napoca har tre institutioner som erbjuder undervisning på rumänska, ungerska respektive tyska. Även de judiska studierna blomstrar på universitetet, och det finns en särskild plats för romani.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Herr talman! Jag vill tacka parlamentets presstjänst som har gjort Europaparlamentets officiella hemsida, för att ha respekterat flerspråkigheten och angett ortnamn på varje webbsidas nationella språk. På så sätt får EU-medborgarna tillgång till information om de andra 26 länderna på det egna modersmålet. På den tjeckiska sidan som handlar om Tyskland visas Köln som Kolín, medan den franska sidan visar Cologne. På de slovakiska sidorna som handlar om Ungern anges städernas namn på slovakiska, som sig bör. Det borde vara lika naturligt för ungrare som bor i Slovakien att benämna den by eller stad där de föddes på sitt modersmål, ungerska.

Därför välkomnar jag att Slovakiens parlament har antagit en lag om att den kommunala skolans läroböcker för minoritetsspråk ska ange geografiska namn på minoritetsspråket. Om lagen tillämpas kan man alltså återgå till tidigare status quo, så att ungrare återigen kan använda ungerska ortnamn.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill uppmärksamma er på den situation som uppstod i min valkrets i går morse då jordbrukare tvingades köa utanför ämbetsverk, i vissa fall i två nätter, för att ansöka om stöd från EU:s bidragssystem för jordbruksmodernisering.

Vår lokala jordbruksminister beslutade att bevilja dessa bidrag utifrån modellen med "först till kvarn får först mala". Detta kan endast beskrivas som ett otillräckligt sätt att hantera fördelningen av EU:s medel för landsbygdsutveckling. Det glädde mig därför att en kommissionstjänsteman i går ifrågasatte giltigheten hos detta fördelningsförfarande.

Vi är medvetna om att inte alla jordbrukare kan få stöd från detta särskilda finansieringspaket. Jag anser dock att situationen tydligt visar på vilken besvärlig situation jordbruksindustrin befinner sig i, särskilt i min region, om jordbrukarna måste köa i dagar utomhus på vintern för att försöka få blygsamma EU-medel.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Genomförandet av energi- och klimatpaketet förutsätter betydande investeringar i åtgärder för att minska utsläppen av växthusgas.

Byggnader står för 40 procent av förbrukningen av primärenergi. Genom att göra byggnader mer energieffektiva minskar man förbrukningen av primärenergi och koldioxidutsläppen.

Nästa år har halva perioden 2007–2013 gått och då kommer kommissionen tillsammans med medlemsstaterna att utvärdera de operativa programmen och användningen av strukturfonderna. Jag uppmanar medlemsstaterna att göra en översyn av hur strukturfonderna används, och prioritera energieffektiva byggnader och mobilitet i städerna under perioden 2010–2013.

Jag uppmanar Europeiska kommissionen och medlemsstaterna att göra en höjning från 3 procent till 15 procent av stödet till medlemsstaterna från europeiska regionala utvecklingsfonden för kostnader för att göra byggnader mer energieffektiva och använda förnybar energi. Höjningen skulle hjälpa medlemsstaterna att använda strukturfonderna på ett flexibla sätt och därmed påskynda användandet, särskilt nu med den ekonomiska krisen.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Herr talman! Det gör mig både ledsen och arg att behöva berätta att en polsk ingenjör dog nyligen i Pakistan, men denne landsman var ännu en EU-medborgare som dog i det området. Det är ännu ett dödsfall som visar att det finns en värld som styrs av "anti-värderingar", där människor som inte respekterar det som är heligt i andra civilisationer – en människas liv.

Jag tycker att vi bör se det dramatiska faktumet som en viktig signal och en anledning att enas både i kampen mot världen som styrs av "anti-värderingar" och den politiska kampen, och även i en förenad front mot terrorism. Jag tycker att de politiker i EU som tror att terrorism kan bekämpas utan våld misstar sig.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Den växande ekonomiska krisen påverkar alla EU-länder. Den stigande arbetslösheten är dock ingen anledning för oss att börja bryta mot den gemensamma marknadens grundläggande principer. Jag vill protestera mot de uttalanden som Frankrikes president Nicolas Sarkozy gjort, där han uppmanade den franska biltillverkaren Peugeot att flytta tillbaka en fabrik i den tjeckiska staden Kolín till Frankrike. Det är oförsvarligt att politiker som vill skydda och inskränka företag i kristider gör sådana uttalanden. Försök till protektionism och avskärmning är inte önskvärt och undergräver EU:s syfte.

Chefen för Federal Reserve Bank i Dallas, Richard Fisher, har sagt: "Protektionism som en dos kokain för ekonomin. Det ger en kick, men skapar beroende och blir sedan ekonomins död." Låt oss komma ihåg det, låt oss stå emot populistiska påtryckningar och behålla lugnet i krisen. Låt oss koncentrera oss på det tjeckiska ordförandeskapets prioriteringar och främja idén om ett öppet Europa utan gränser.

Iuliu Winkler (PPE-DE). - (EN) Herr talman! En bred koalitionsregering inrättades i Rumänien efter valet i november förra året, med en parlamentarisk andel på 73 procent i de två kamrarna i det rumänska parlamentet.

En av de första åtgärder som denna koalitionsregering vidtog var att utarbeta ett system för att fördela de ledande positionerna i Rumäniens statligt kontrollerade offentliga institutioner och offentliga förvaltning mellan sig.

Det är en oacceptabel situation av två orsaker. Till att börja med leder det till en förnyad partiskhet inom den statliga förvaltningen, vilket strider mot lagen om offentliga tjänstemäns ställning. För det andra medför dessa åtgärder även en antiminoritetsaspekt i de regioner där den ungerska befolkningen utgör en stor majoritet: etniskt ungerska offentliga tjänstemän ersätts med etniskt rumänska personer. Den 8 februari deltog över 3 000 personer i ett offentligt möte i Sfântu Gheorghe/Sepsiszentgyörgy i Rumänien för att protestera mot de rumänska partiernas politiska spel och för att kräva att det ungerska samhällets rättigheter ska respekteras.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Angående betänkandet om patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård vill jag betona frågan om patienters rätt att informeras om tillgängliga alternativa läkemedel och behandlingar. EU:s patienter bör ha tillgång till kvalitativ hälso- och sjukvårdsinformation om de nyaste tillgängliga läkemedlen, alternativa behandlingar i hemlandet och utomlands, de rättsliga och finansiella konsekvenserna av att behandlas utomlands, ersättningen av behandlingskostnaderna och många andra områden. För tillfället har vi inte denna typ av kvalitetsinformation. Vi har kanske vissa nationella initiativ, men inget som skulle vara effektivt på EU-nivå.

De problem vi står inför är europeiska. Jag stöder därför idén med att inrätta ett europeiskt nätverk för hälsokunskap. Ett sådant nätverk borde bestå av patientorganisationer från alla medlemsstater och arbeta nära hälsovårdssektorn och beslutsfattarna. Med förhoppning om att göra kommissionen medveten om behovet av att bättre informera de 150 miljonerna europeiska patienter har jag tagit initiativ till en skriftlig förklaring om hälsokunskap. Vi har alla varit patienter någon gång, och vi vet aldrig när vi kommer att bli det igen.

Maria Petre (PPE-DE). - (RO) Både i dag och i morgon kommer ni att se unga studenter från Moldova i vår byggnad. De har kommit till Europaparlamentet eftersom de inte kan tala fritt i hemlandet, om de gör det får de räkna med repressalier.

Alla kommissionens rapporter, utfrågningarna i kommissionen om mänskliga rättigheterna och rapporterna från civilsamhället i Moldova visar att yttrandefriheten överträds ofta och att massmedia inte kan vara oberoende. Dussintals unga människor som använde Internetforum för att uttrycka deras åsikter utreddes och hotades med att hamna i straffregistret under 2008.

Snälla, prata lite med dem, bjud in dem till era kontor, lyssna på dem och skriv under skriftlig förklaring nr 3/2009 som togs fram åt denna generation från den östra gränsen av vårt enade Europa för att ge dem frihet att uttrycka sig.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! I enlighet med direktiv 2000/84/EG börjar sommartiden den sista söndagen i mars och slutar den sista söndagen i oktober. Jag vill föreslå att denna period förlängs för att maximera många ekonomiska, säkerhetsmässiga och miljömässiga fördelar som är förknippade med sommartidsperioden.

År 2005 genomförde USA ett program för att förlänga sommartiden med fyra veckor – ytterligare tre veckor på våren och ytterligare en vecka på hösten. Det finns redan tydliga bevis för att detta bidragit till att minska både energiförbrukningen och koldioxidutsläppen. I en rapport från USA:s energiministerium konstaterades det faktiskt att om man förlängde sommartiden med fyra veckor skulle man spara tillräckligt med elektricitet för att det skulle räcka till 100 000 hem per år. I en aktuell studie från University of Cambridge sägs det på samma sätt att en förlängd sommartid skulle leda till en minskning av såväl energiförbrukningen som koldioxidutsläppen, eftersom många av de dyrare och kolalstrande stödkraftverken används under den mest belastade perioden mellan 16.00 till 21.00 varje dag.

Som föredragande för översynen av gemenskapens system för utsläppshandel EU-ETS, som utgjorde grunden för EU:s klimat- och energipaket som antogs i december förra året här i parlamentet, uppmanar jag er att överväga detta förslag som ett bidrag till att möta målet med 2 °C. Så jag vill gärna ha en översyn av direktivet om sommartid.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Jag vill lägga fram två förslag. Lissabonfördraget har nämnts upprepade gånger i dag. Det minsta vi kan förvänta oss av parlamentet är att kunna skilja på motståndare av Lissabonfördraget och EU-motståndare. Dessutom, om Irlands befolkning skulle behöva rösta igen, bör de få en ärlig chans, i stället för att det får förekomma manipulering som undergräver gällande regler, som innebär att "ja" och "nej" ska kunna vara lika synliga offentligt, och att detta sedan hyllas som en seger för demokratin – eller seger för vad?

Min andra punkt är att parlamentet framhäver sig självt mycket nu inför valet. Jag skulle vilja föreslå att man undersöker hur parlamentet har valt att hantera problemen med den globala finanskrisen genom åren, och vem som röstade hur, för då skulle vi upptäcka att de majoriteten av de som nu agerar brandmän i själva verket satte igång branden.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) I januari kom Europeiska kommissionen med ytterligare förslag för finansieringen av de energi- och bredbandsnät som planerats i EU:s plan för ekonomisk återhämtning. Det föreslås att man avsätter 5 miljarder euro till dessa projekt, varav 3,5 miljarder euro skulle tas från 2008 års jordbruksbudget. Förra veckan stoppade sex medlemsstater kommissionens förslag. Det är tydligen samma länder som tar fram nuvarande budgetplanen och begärde att bidraget till EU:s budget skulle sänkas till 1 procent av BNP. Vi är alltså tillbaka till nationalism och protektionism, som har varit helt oacceptabelt från det att gemenskapen grundades för 50 år sedan. Det är bara genom solidaritet medlemsstaterna emellan som vi kan klara av den finansiella och ekonomiska krisen och säkra EU:s framtid.

Talmannen. – Därmed är denna punkt avslutad.

22. Översynen av det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande från Konrad Szymański för utskottet för utrikesfrågor om översynen av det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet (2008/2236(INI)) (A6-0037/2009).

Konrad Szymański, föredragande. – (PL) Herr talman! Jag hade verkligen velat att en representant från rådet var här och lyssnade också, men rådet skickade ingen till denna debatt. Jag tycker att det är synd, och det är en dålig vana. Jag tycker att ordföranden borde göra någonting åt det.

Om jag återgår till grannskapspolitiken, så vet vi mycket väl att länderna som omger EU genomgår stora förändringar. Därför behöver vi förändra grannskapspolitiken. I söder är Unionen för Medelhavsområdet vårt svar på det behovet, och Svartahavssynergien möter de utmaningar som ökade i och med den senaste utvidgningen. Det östra partnerskapet är ett lämpligt svar på de förväntningar som våra grannar i öst har.

För att uppnå de mål vi satt upp för grannskapspolitiken de senaste åren behöver grannländernas medborgare känna ett verkligt politiskt och ekonomiskt närmande med EU. Det är därför det är så viktigt att skapa ett riktigt frihandelsområde och att minska viseringsavgifterna snart, med liberalisering av viseringen som slutmål för många av dessa länder. Det borde vara vårt gemensamma mål och ömsesidiga intresse att inlemma energi i grannskapspolitikens viktigaste mål, och det innefattar att spendera våra pengar i moderniseringen av oberoende energiöverföringsnät, särskilt i öst och söder. Det är det enda sättet för oss att uppnå ett politiskt närmande med Ukraina, Georgien, Moldova, Armenien och Azerbajdzjan, och i framtiden även med de fem republikerna i Centralasien, samtidigt som det gäller att behålla rätt balans.

När vi talar om de östra grannländerna stöter vi oundvikligen på problemet med Ryssland och partnerskapet med det landet. Nu när vi ska till att inleda förhandlingar om ett nytt avtal, kan vi i alla fall säga en sak – Ryssland är en utmaning för säkerheten i våra gemensamma grannländer. Det är mycket svårt att se Ryssland som en partner på det området. Det är det grundläggande politiska problemet med EU:s utvidgning österut. Grannskapsprocessen ersätter givetvis inte anslutning, men den går inte att separera från utsikter för ett medlemskap när det gäller europeiska länder. Utan den framtidsutsikten skulle vårt arbete vara betydligt mindre värt.

Jag vill ta detta tillfälle att tacka de politiska gruppernas samordnare för utrikesfrågor, medföredragande och sekretariatet på utskottet för utrikesfrågor. Utan deras hjälp skulle det inte ha varit möjligt att förbereda detta betänkande som nu får ett stort stöd, vilket märks genom de få ändringsförslag som lämnades in i plenum. Det kommer att underlätta morgondagens omröstning.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! För två och ett halvt år sedan antog parlamentet och rådet kommissionens förslag till förenkling av de externa finansiella instrumenten. Vi

effektiviserade många olika instrument, varav ett var det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet (ENPI). Detta är ett mycket viktigt instrument, eftersom det stärker vårt externa samarbete, gör det mer "politiskt" drivet och mer inriktat på vår finansiering till stöd för centrala sektorer.

Det glädde mig verkligen att läsa Konrad Szymańskis kommentarer och upptäcka att han anser att ENPI-förordningen är tillräcklig och meningsfull när det gäller samarbetet med våra grannländer. De preliminära resultaten av vår översyn pekar i exakt samma riktning.

ENPI:s landprogram stöder genomförandet av ENPI:s handlingsplaner och återspeglar EU:s och partnerländernas ambitioner. På ett sätt har de fungerat som drivremmar för de politiska och ekonomiska reformer som vi försöker främja genom ENPI. Dessutom ger instrument som partnersamverkan och Taix stöd för institutionsbyggande, tillnärmning av lagstiftningen och anpassning av regelverken. Sektorsvist och allmänt budgetstöd används för att främja den överenskomna reformagendan. De olika regionala ENPI-strategierna och dimensionerna stöds genom specifika regionala program. Ett program som omfattar flera länder har inrättats, särskilt för att genomföra initiativ med stor insyn som är gemensamma för alla länder, som exempelvis Tempus, Erasmus Mundus eller CIUDAD. Det innovativa gränsöverskridande samarbetet har framgångsrikt inletts.

Allt detta visar att 2006 års överenskommelse om ENPI-förordningen gett oss ett verktyg som gör att vi kan genomföra och skapa konkreta resultat. Det finns alltid utrymme för förbättring och jag är alltid tacksam för förslag.

Låt mig också säga att man i betänkandet till att börja med betonar behovet att ytterligare utveckla samråden med det civila samhället och de lokala myndigheterna, vilket är vad vi redan gör.

För det andra har jag noterat er begäran om ännu mer ambitiösa åtgärder på området för demokrati, rättssäkerhet och mänskliga rättigheter. Som ni vet står dessa ämnen redan i förgrunden för vårt samarbete med partnerländerna, och politiska reformer och goda styrelseformer är själva grunden för den europeiska grannskapspolitiken. Vi har också riktat in oss på projekt för att stärka domstolsväsendet.

Låt oss dock vara uppriktiga. Eftersom våra partner står inför stora strukturella utmaningar kan vi till att börja med inte förvänta oss att saker och ting ska ändras över natten, och som Lord Patten en gång sa är demokrati inte som snabbkaffe. Det tror jag är mycket sant.

För det tredje ser jag att man i betänkandet efterlyser mer resurser. Mer resurser ökar naturligtvis vårt inflytande, det är sant. Under de två första åren tvingades vi åter vända oss till budgetmyndigheten flera gånger och begära tillräckligt med kompletterande medel, till exempel för Palestina och Georgien. Därför har vi föreslagit att man ska utnyttja nya medel för ett ambitiöst östligt partnerskap, som vi alla snart kommer att diskutera i parlamentet.

Låt mig slutligen säga att det verkligen gläder mig att man i betänkandet välkomnar kommissionens aktuella förslag om det östliga partnerskapet, som vi anser har en mycket viktig multilateral dimension, tillsammans med unionen för Medelhavsområdet och Svarta havet. Jag hoppas att jag kommer att fortsätta att få ert stöd och er förståelse i framtiden.

Danutė Budreikaitė, föredragande för utvecklingsutskottets yttrande. – (LT) Det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet (ENPI) som inrättades efter EU:s utvidgning 2004 gäller 17 länder, varav 15 klassas som utvecklingsländer. Instrumentet omfattar EU:s nya grannar i öst: Armenien, Azerbajdzjan, Georgien, Ukraina, Moldova och Vitryssland.

De östra grannländernas säkerhet, i synnerhet energisäkerheten i Ukraina och Vitryssland, är samtidigt EU-säkerhet. Det blev tydligt i gaskrisen mellan Ukraina och Ryssland i början av året, som redan har blivit tradition. Förra sommarens militära konflikt i Georgien tvingade oss att fundera över EU-ländernas säkerhet och hotet mot självständigheten.

Precis som förut föreslår jag därför att man för att tillämpa ENPI i länderna i Östeuropa inrättar en församling för de östra grannländerna, Euroeast, i samarbete med parlamentet och med Euromed- och Eurolat-församlingarnas principer som grund.

Jag är glad över att det har godkänts i betänkandet.

Euroeast skulle ge parlamentet möjlighet att ge alla grannländer och utvecklingsländer lika mycket uppmärksamhet.

Tunne Kelam, *föredragande för yttrandet för utskottet för regional utveckling*. – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera min kollega Konrad Szymański till hans utmärkta betänkande. För utskottet för regional utveckling välkomnar jag införlivandet av det gränsöverskridande samarbetet inom ramen för ENPI-förordningen som ett instrument för att utveckla gemensamma projekt och stärka förbindelserna mellan ENP-länderna och EU:s medlemsstater.

Samtidigt vill jag betona nödvändigheten av att regelbundet övervaka förvaltningen och genomförandet av de gemensamma operativa programmen på båda sidor av EU:s gränser. Det gränsöverskridande samarbetet bör bidra till en integrerad hållbar utveckling mellan grannskapsregionerna. Vi uppmanar kommissionen att utarbeta en detaljerad översikt över alla gemensamma operativa program som godkänts för den aktuella räkenskapsperioden, med en utvärdering av hur principerna med öppenhet, effektivitet och partnerskap har respekterats. En sådan utvärdering, tillsammans med en förteckning över de vanligaste problemen för förvaltningsmyndigheterna, borde bidra till att hitta mer lämpliga lösningar för nästa programperiod.

Jag vill också uppmantra kommissionen att underlätta utbytet av erfarenheter och bästa praxis i det gränsöverskridande samarbetet mellan ENP-programmen och ENP-projekten å ena sidan, och de åtgärder som vidtagits inom ramen för målet med europeiskt territoriellt samarbete och det redan slutförda gemenskapsinitiativet Interreg IIIA å andra sidan.

Slutligen anser utskottet för regional utveckling att det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet bör inriktas på en balanserad strategi mellan öst och syd, med särskilda tillvägagångssätt för båda områden.

Ioannis Kasoulides, *för PPE-DE-gruppen*. – (EN) Herr talman! Jag vill också gratulera Konrad Szymański för hans utförliga betänkande, som vår grupp kommer att stödja i morgondagens omröstning.

Jag vill även gratulera kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner för framgången med det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet och även med de förestående projekten, eftersom ett östligt partnerskap med våra grannar och partner i öst och Svartahavssynergien verkligen behövs. När de har inrättats och fått en egen identitet, till exempel genom en parlamentsförsamling, såsom vi gör i Medelhavsområdet, kommer de kanske att anta en tydlig identitet, även vad gäller finansiering.

Jag märker att det finns en viss rivalitet, eller kanske oro, bland ledamöterna. Vi har precis fått höra hur viktigt det är att inte göra insatser som innebär att andra åtgärder tar ekonomisk skada. Så ska det inte gå till. Vi är medvetna om att Medelhavsunionen, det östliga partnerskapet och Svartahavssynergien gynnar EU. Dessa initiativ ska inte medföra att länder som vill gå med i EU hela tiden får höra att detta inte är något alternativ till medlemskap, vilket vissa är oroliga för.

ORDFÖRANDESKAP: MANUEL DOS SANTOS

Vice talman

Maria Eleni Koppa, *för PSE-gruppen*. – (EL) Herr talman! Grannskaps- och partnerskapsinstrumentet behöver ses över för att förenkla förfaranden och samtidigt öka insynen. Grunden för EU:s grannskapspolitik är att skapa förtroende i EU:s närmaste grannskap.

Det ligger i allas intresse att grannländerna i öst och i Medelhavsområdet får en starkare ekonomisk tillväxt och stabilitet. Fast det behövs särskilda kriterier och tillvägagångssätt för varje land, beroende på politiska prioriteringar när det gäller mänskliga rättigheter, demokrati, rättsstatsprincipen, minoriteters rättigheter och så vidare. Det är också viktigt att gemenskapsstödet når alla berörda medborgargrupper. Därför måste grannskapsinstrumentets möjligheter tillvaratas på rätt sätt.

För att vi ska kunna nå dessa ambitiösa mål måste fördelningen av medel mellan de östeuropeiska länderna och Medelhavsländerna anpassas i enlighet med budgetramen för 2007–2013. Barcelonaprocessen bör kompletteras av EU:s grannskapspolitik och målen måste definieras tydligt.

Särskilt nu när den ekonomiska krisen drabbar de länder som omfattas av grannskapsinstrumentet måste det tydliggöras att EU hjälper till att hantera krisen genom ekonomiskt stöd. Därför borde Europeiska kommissionen offentliggöra utvärderingar av det stödet.

Slutligen vill jag ta upp Svartahavssynergien. Regionen behöver inlemmas i EU:s grannskapspolitik. Det stöd som EU ger till detta regionala samarbete måste vara inriktat på att skapa konkreta resultat i prioriterade sektorer som energi, transport, invandring och kampen mot organiserad brottslighet.

Metin Kazak, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag stöder helt Konrad Szymańskis betänkande, särskilt förslaget att öka anslagen till ENPI. Vi måste arbeta mer aktivt med våra grannländer, särskilt efter de konflikter som uppstått det senaste halvåret i Gaza, Ukraina och Georgien.

Ett stort antal av de ändringsförslag som vår grupp har föreslagit, däribland de elva ändringsförslag som jag föreslog som skuggföredragande, har antagits av utskottet för utrikesfrågor. Nu skulle jag emellertid vilja lämna in ytterligare två ändringsförslag från Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa.

Även om jag är positivt inställd till ett fördjupat samarbete med Turkiet och Ryssland för att lösa vissa pågående konflikter och stärka banden mellan Svartahavsländerna, kan formuleringen i punkt 39 skapa förvirring. Samarbetet om Svarta havet utförs på fyra nivåer: medlemsländerna, kandidatländer, länderna som omfattas av EU:s grannskapspolitik samt Ryssland, som strategisk partner.

Eftersom Turkiet är ett kandidatland omfattas inte landet av grannskapspolitiken och får stöd från föranslutningsinstrumentet i stället för från EU:s grannskapsinstrument. Därför är inte EU:s grannskapspolitik någon lämplig grund för samarbete med Turkiet.

Det finns redan plattformar för samarbete med Svartahavsländerna. Vi kanske borde försöka skapa förbindelser med de regionala initiativen för att stärka synergin, i stället för att leta efter nya samarbetsformer.

Det andra ändringsförslaget handlar om energifrågan. I punkt 44 i betänkandet nämns endast Ukraina och Moldova, trots att det flesta grannländer är viktiga för energisektorn, som producent- eller transitland. Jag tänker särskilt på Georgien och Azerbajdzjan, som kommer att bli ännu viktigare när Nabuccoprojektet lanseras, vilket det hölls en internationell konferens om i januari. Jag tycker att det verkar som att åtgärder inom energiområdet bör omfatta alla våra grannländer.

Hanna Foltyn-Kubicka, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Syftet med den europeiska grannskapspolitiken är att de länder som omfattas av programmet ska införlivas i Europeiska unionens strukturer. Detta förutsätter ett starkt samarbete inom såväl ekonomi och kultur som politiska frågor, utan att vissa länder gynnas på bekostnad av andra. Med detta i åtanke är det svårt att förstå skillnaden i uppdelningen av finansiella medel mellan Medelhavsstaterna och de östeuropeiska länderna, till de sistnämnda ländernas nackdel.

Att den europeiska grannskapspolitiken (ENP) delas upp mellan de två regionerna kan motiveras av att regionernas problem är av olika slag. Det motiverar dock inte en orättvis fördelning av finansiella medel. Särskilt ogrundat framstår det med tanke på den tragedi som drabbat ett av länderna som omfattas av grannskapspolitiken – Georgien. Det är framför allt nu som Georgiens medborgare behöver vår hjälp och känslan att de behandlas likadant som andra länder som samarbetar med EU.

Ett annat viktigt ENP-mål är energitrygghet. Den nuvarande krisen i Europa är dock en tydlig manifestation av inkonsekvensen i principerna för samarbete inom ramen för grannskapspolitiken. Krisen har otvetydigt visat att vi måste fastställa åtgärder inom ramen för denna politik och stärka energisektorn som en del av det östliga partnerskapet. Jag är glad att Europeiska kommissionen har noterat problemet och vill inrätta just en sådan politik.

Cem Özdemir, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill också börja med att tacka föredraganden Konrad Szymański för ett mycket bra betänkande. Det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet (ENPI) kan bara bli effektivt om det kan skapa incitament för demokratiska reformer och främja en hållbar – miljövänlig och rättvis – utveckling.

För att instrumentets effektivitet ska kunna kontrolleras måste tydliga, specifika och mätbara mål fastställas för alla handlingsplaner för den europeiska grannskapspolitiken (ENP). Vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen vill särskilt mana till konsekvens i fråga om alla instrument för mänskliga rättigheter i samband med handlingsplanerna för ENP. Vi vill också se en noggrann undersökning av de "Justice"-projekt som stöds med ENPI-medel.

En annan viktig punkt som med rätta betonas i betänkandet är att civilsamhället bör bli mer involverat i utformningen och övervakningen av genomförandet av ENPI. Kriget i Georgien sommaren 2008 visade tydligt att EU ännu inte hade utvecklat och genomfört någon hållbar konfliktlösningsspolitik för Kaukasien.

Frysta konflikter, som den i Nagorno-Karabach, hindrar fortfarande grannskapspolitikens utveckling i södra Kaukasien. Vi uppmanar därför rådet att arbeta mer aktivt inom konfliktlösningsområdet. Det är ett instrument som ger unionen möjligheter att spela en aktiv roll i grannregionerna för att kunna främja demokratiska reformer och hållbar utveckling.

För att slå vakt om sin trovärdighet – vår trovärdighet – måste Europeiska unionen nu äntligen börja bruka allvar i fråga om klausulerna om demokrati och mänskliga rättigheter i sina avtal med tredjeländer och vidta lämpliga åtgärder – i idealfallet positiva, men, om det krävs, även negativa åtgärder.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Samtidigt som jag tackar kollegan Konrad Szymański för ett bra betänkande vill jag gärna tala lite om varför grannskapspolitiken är så viktig för oss. Vi måste besvara den frågan. Den första anledningen är att varken EU eller Europa är någon sorts isolerad ö. Europeiska unionen finns i Europa och är viktig för oss, inte minst eftersom vi är ambitiösa och vill "exportera" våra värderingar, våra idéer och våra erfarenheter till andra länder.

Vid sidan av de stora besluten – om transporter, energi, frihandel och ömsesidigt utbyte – finns de mindre frågorna som också är mycket viktiga, som utbildning, vetenskapligt och kulturellt utbyte och framför allt kontakter mellan människor. Jag ser EU som en familj av människor som kommunicerar med varandra. Europa – åtminstone som jag ser det – kommer att vara starkt när alla dess delar har sin roll att spela, och också kan uppfylla den. Detta kan inte bara inbegripa länderna i EU, utan även dess grannländer.

Fru kommissionsledamot! Jag tror att vi för dagen i stort sett har byggt färdigt Euromed, som är en intressant struktur. Vi ger ut ganska mycket pengar, kanske för mycket som vår kollega från gruppen för Unionen för nationernas Europa sa, och nu behöver vi stärka konceptet Euroeast. Detta är mycket viktigt och efter den senaste energikrisen är det nog ingen som betvivlar att den här dimensionen är mycket, mycket viktig för oss. Det handlar nu om gemenskapsprogram och regionala program som bör stödjas, men som tyvärr behöver finansiellt stöd. Vi bör avdela lämpliga belopp för detta. Vi fattar bra beslut här, som länderna och deras grannar ska genomföra i samarbete medan de arbetar i gemensamma projekt.

Aloyzas Sakalas (PSE). – (EN) Herr talman! Under 2008 lanserades flera nya regionala initiativ tack vare den europeiska grannskapspolitiken. Det finansiella instrumentet inrättades 2006, men har visat sig vara ett användbart verktyg eftersom det är inriktat på framtiden.

EU har beslutat att stärka det multilaterala och regionala samarbetet med och mellan sina grannländer. Tack vare instrumentet får EU medfinansiering från andra internationella organisationer och kan samarbeta med andra multilaterala organisationer i grannskapet. Låt oss aktivt ta tillvara på dessa möjligheter.

Jag vill även ta upp fördelningen av ekonomiska anslag mellan våra grannar på Medelhavets södra och östra kuster och våra grannar i öst. I slutändan handlar det om EU-politikens trovärdighet. Därför måste EU stå fast vid sina åtaganden och följa den geografiska fördelning av ekonomiska anslag som fastställts i budgetplanen för 2007–2013.

Men det finns en annan stor skillnad mellan grannländernas anslag. Jag syftar på skillnaderna mellan anslag för program för att främja rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter i blivande demokratier. Mellan 2007 och 2010 gick 21 procent av stödet till grannländerna i öst till den demokratiska utvecklingen, medan motsvarande siffra för grannländerna i söder är endast 5 procent. Jag ber kommissionen att se över detta.

Grażyna Staniszevska (ALDE). – (PL) Herr talman! Finansieringsinitiativen för Medelhavsområdet och det framtida östliga partnerskapet under det europeiska grannskapsinstrumentet borde inte, som i dag, genomföras så att det blir till nackdel för någon av regionerna. Det är viktigt att beakta de specifika betingelserna i både de östliga och sydliga partnerländerna.

De senaste geopolitiska händelserna där våra grannar i öst har varit inblandade har tydligt visat att den europeiska grannskapspolitiken också måste anpassas bättre till regionernas behov. Ukraina är ett exempel på detta. Europeiska unionens största granne i öst bör erbjudas incitament och fördelar inom det östliga partnerskapet, som kan få ett motiverande inflytande på ett land med europeiska ambitioner. Det vore också önskvärt att påskynda inrättandet av ett frihandelsområde och slutföra dialogen om visumfrihet med Ukraina.

ENP handlar inte bara om regeringarnas och de nationella politikernas verksamhet. Jag är därför glad att man i betänkandet understryker behovet av ett större engagemang från medborgarnas och de lokala myndigheternas sida när det gäller planering och genomförande av ENP. Vi får inte glömma att utbyte av erfarenheter och bästa metoder, praktikinitiativ och program för att lära sig grannländernas språk är extremt viktigt och värdefullt för att vi ska kunna få till ett gott och effektivt samarbete som gynnar alla parter.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera kollegan Konrad Szymański för hans välvägd betänkande om översynen av det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet.

Låt oss hålla i minnet att betänkandets huvudsyfte är att undvika att nya skiljelinjer eller till och med sprickor uppstår mellan den utvidgade unionen och dess närmaste grannländer, men det syftar också till att stärka stabiliteten och säkerheten i hela det aktuella området.

Att sprida freden är en önskan som vi ofta upprepar, men som allför ofta går om intet på grund av hat och intolerans i den hårda verkligheten. Följaktligen kan denna politik, om den fungerar på rätt sätt, delvis få ett avgörande inflytande på det geopolitiska läget i Europa.

Hur kan vi på ett effektivt sätt se över grannskaps- och partnerskapsinstrumentet? Det kan sammanfattas med ett enda ord: ambition.

Mer ambition i dialogerna med civilsamhället och de lokala myndigheterna för att göra dem delaktiga i utformningen och övervakningen av instrumentet.

Mer ambition i stödet, med sikte på att förbättra den administrativa, lokala och regionala kapaciteten i grannländerna och på att främja utbytesprogram för civilsamhället.

Mer ambition på områdena demokrati, rättsstat och mänskliga rättigheter.

Det krävs dock en urvalsprocess för budgetstödet så att det bara görs tillgängligt för dem som kan använda sig av det, med en landspecifik strategi, politiska villkor och utan att glömma utvärderingen av politiken. Det är också ett måste att förtydliga förhållandet mellan å ena sidan den europeiska grannskapspolitiken, som är en utpräglad rampolitik, och å andra sidan regionala initiativ som Svartahavssynergien, unionen för Medelhavet och det framtida östliga partnerskapet.

Genom att dela upp politiken i allt mindre geografiska områden riskerar vi att förlora huvudriktningen, synligheten och öppenheten i den grannskapspolitik som Europeiska unionen vill bedriva.

Vi måste betala priset för att förbättra unionens sammanhållning och synkronisering, för att kunna använda vår avdelade budget på ett övergripande sätt i de riktningar vi önskar och slutligen låta Europeiska unionen uppfylla sin roll som ett nav för stabiliteten.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet har i stor utsträckning bidragit till utvecklingen av förbindelserna med Europeiska unionens grannländer.

Ett finansieringsalternativ är investeringsinstrumentet för grannskapspolitiken som medlemsstaterna också kan bidra till, utöver de belopp som tilldelas ur det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet. Vi är medvetna om att undersökningen visar att den finansiering som ENPI nu får inte räcker till för att uppfylla de ambitiösa målen för området.

Vi uppmanar Europeiska kommissionen att göra en analys av möjligheten att i framtiden tilldela instrumentet större summor, särskilt i situationer där andra instrument, som Svartahavssynergien, också behöver stödjas med adekvat finansiering. Rumänien har stött och kommer att fortsätta stödja Svartahavsregionens anknäpning till EU, med tanke på de uppenbara möjligheter som regionen har att erbjuda när det gäller stabilitet, ekonomisk utveckling, energitrygghet, medborgarnas trygghet och miljöskydd.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet kan och bör användas mer i Svartahavsregionen. Jag anser att Svartahavssynergien är positiv, men regionen är också av särskilt geostrategiskt intresse och förtjänar en mer strukturerad samsarbetsram som grundas på en modell av samma omfattning som den nordiska eller som ramen för unionen för Medelhavsområdet.

Det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet bör bidra mer till utvecklingen av transportlänkar mellan EU och Svarta havet, och mellan EU och Moldova och Ukraina. Rumänien vill inrätta fler samsarbetsprogram mellan städer i Rumänien och Moldova. Jag välkomnar lanseringen av programmet Ciudad som främjar inrättandet av dialog mellan städer.

Utbyggnad av gemenskapshamnar vid Svarta havet, anläggning av terminaler för flytande gas samt utveckling av järnvägar och landsvägar mellan staterna i Svartahavsområdet och EU-medlemsstaterna måste vara några av de prioriteringar som instrumentet ska användas till. Dessutom anser jag att instrumentet också bör användas till samsarbete inom energisektorn, och för att utöka och integrera infrastrukturerna för eltransport till västra Balkan.

Talmannen. – Jag måste be Alexandru Nazare om ursäkt. På grund av ett misstag från presidietts sida har han inte fått talartid under den normala perioden, trots att han fanns med på listan. Jag ger honom ordet efter *catch the eye*-förfarandet.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill fästa uppmärksamheten på tre frågor i denna debatt. För det första är det mycket viktigt att behålla en geografisk uppdelning av det finansiella stödet till Medelhavsländerna och länderna i Östeuropa, i enlighet med budgetplanen för 2007–2013, och även att fortsätta att ge stöd till dessa länder i form av lån från Europeiska investeringsbanken. De regionala tak som EIB har fastställt för lån till länderna för åren 2007–2013, nämligen 8,7 miljarder euro för Medelhavsländerna och bara 3,7 miljarder euro för Östeuropa och Ryssland, verkar ogynnsamma sett ur de östeuropeiska ländernas synvinkel eftersom de beloppen inte står i proportion till deras behov.

För det andra är det viktigt att främja samarbete på energiområdet med dessa länder, inom ramen för det östliga partnerskapet, och att skapa villkor som kan garantera energileveranser från länderna i öst till Europa och därmed förse EU med alternativ i fråga om energiförsörjningen. För det tredje och slutligen är det mycket viktigt att fördjupa EU:s ekonomiska integration med länderna i det östliga partnerskapet genom att utvidga frihandelsområdet till även dessa länder, och genom social integration där det yttersta målet skulle vara att slopa visumkravet för invånare i länder som omfattas av ENPI.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! När vi drar upp riktlinjerna för en politik gentemot Europeiska unionens grannländer får vi inte glömma det demokratiska underskott som råder i dessa länder, och som har sin bakgrund i ländernas historia. För att ett demokratiskt samhälle ska kunna inrättas måste alla medborgare i dessa länder bli medvetna om demokratibegreppet.

I betänkandet diskuteras – med rätta – kontakter mellan människor och jag frågar er om det finns något bättre sätt att skapa sådana kontakter mellan människor än att låta ländernas medborgare resa fritt in i Europeiska unionen?

Jag uppmanar därför rådet att låta medborgarna i Moldova – för övrigt det enda land som har samma officiella språk som en EU-medlemsstat – att låta dem resa inom Europeiska unionen utan visum. I väntan på en sådan åtgärd vill jag be kommissionen göra allt som krävs för att det gemensamma visumcentret i Chisinau ska kunna börja fungera. Vi måste statuera ett riktigt exempel.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Under det senaste halvåret har Europeiska unionen ställts inför en rad utmaningar som väckt frågor om unionens roll, sammanhållning och förmåga att agera och reagera.

Krisen i Georgien och gaskrisen har visat att vi inte kan fortsätta att ställas inför hot från öster mot den internationella stabiliteten och vår energitrygghet.

Jag välkomnar ett östligt partnerskap med den ambitionsnivå som föreslås i betänkandet, särskilt eftersom det syftar till ett effektivare samarbete och stöd till återuppbyggnad av Georgien, samtidigt som det föreslås att man i framtiden inrättar ett frihandelsområde och upphäver en del visumkrav för Europeiska unionen.

Jag anser dock att vi måste vara mer uppmärksamma på situationen i Moldova. Vi får oroväckande signaler därifrån om yttrandefriheten och integriteten i de val som ska äga rum där i vår.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet är oerhört viktigt för en framgångsrik grannskapspolitik, och särskilt för det östliga partnerskapet och samarbetet i Svartahavsregionen.

Projektet för ett östligt partnerskap kan bara lyckas om det får den finansiering som krävs för att uppnå tydliga mål. Samtidigt måste vi strömlinjeforma mekanismerna för utvärdering av åtgärder och finansiering i samband med det östliga partnerskapet så att inte EU-biståndet fördelas på fel sätt av vissa regeringar och används mot den politiska oppositionen.

Våra åtgärder måste vara väl utformade så att medborgarna kan se specifika vinster med dem. Jag anser att den EU-finansiering som erbjuds genom det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet ska prioritera åtgärder som syftar till gränsöverskridande samarbete i det område som omfattas av det östliga partnerskapet.

Det uttalade syftet med allt gränsöverskridande samarbete – att på ett avgörande sätt bidra till regional utveckling, bygga upp förtroendet mellan grannländer och etniska grupper och samtidigt underlätta den

gränsöverskridande rörligheten för människor och handelsflöden – kan medföra mycket goda multiplikatoreffekter.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet är avgörande för att kunna säkerställa stabilitet, demokrati och välbefinnande i området. Instrumentet bidrar också till att omvärdera begreppet gräns från ett område med slutenhet och utestängning till ett område för samarbete och politiska band.

Den senaste tidens händelseutveckling öster om EU, som redan tagits upp här, nämligen gaskrisen och krisen i Georgien, har än en gång visat att det behövs en strategi som kan få Europeiska unionen att spela en aktiv roll i detta geopolitiska område. Vi måste anta ett mer konsekvent tillvägagångssätt i fråga om regionerna öster om våra gränser. Vi behöver tydliga mål som följer EU:s intressen och våra partners specifika behov.

Jag applåderar initiativ som Svartahavssynergien och det östliga partnerskapet som befäster samarbetet med länderna i regionen, särskilt Moldova, Ukraina och staterna i Kaukasus och kring Kaspiska havet. Vi behöver också bli mer aktivt involverade i Svartahavsområdet för att skapa en grund för att stärka förbindelserna med Turkiet och Ryssland, eftersom detta område ligger nära såväl EU som Turkiet och Ryssland.

Partnerskapet är också ett välkommet incitament för de deltagarländer som vill ansöka om anslutning till Europeiska unionen, exempelvis Moldova. Partnerskapet fördjupar åtagandena på båda sidor.

Jag vill också säga några ord om initiativet Euronest som bara är ett exempel på en specifik lösning för en bättre tillämpning av det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet i stater som Armenien, Azerbajdzjan, Georgien, Moldova, Ukraina och Vitryssland.

Tillämpningen av denna politik kan inte förbättras utan ökad finansiering. Finansieringspaketet måste inte bara utökas, utan vi måste också vara noga med att kontrollera hur medlen används.

Det är mycket viktigt att garantera öppenhet i de finansiella mekanismerna för tilldelning av medel. Jag anser också att resurserna måste fördelas med målet att involvera partnerländernas civilsamhällen i gemensamma projekt och främja medborgarnas rörlighet över gränserna, vilket bland annat omfattar lättnader av visumkraven.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Den här diskussionen om det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet har faktiskt föregripit kommissionens nästa meddelande om det östliga partnerskapet. Många av de idéer som har tagits upp finns med i meddelandet och ni kommer antagligen bli ganska nöjda när ni får det.

Jag har några saker jag vill säga. Jag är givetvis mycket tacksam för många av förslagen. Tanken med det östliga partnerskapet är att vi ska arbeta med våra östliga partners, det vill säga Ukraina, Moldova och Vitryssland, och även hjälpa dem med demokrati och mänskliga rättigheter om det behövs. Vi vill också samarbeta med de tre Kaukasusländerna för att ta fram mer djupgående associeringsavtal inom handel, men också inom energi och för ökad rörlighet. Angående förslaget om att avskaffa viseringskravet, kommer vi att börja med att underlätta viseringen, trots att redan det är svårt, då många medlemsstater fortfarande motsätter sig detta. Sedan finns det så klart alla möjliga plattformar som jag redan har nämnt, till exempel en plattform för civilsamhället, energi och transport, eller där bästa praxis kan utbytas.

Angående finansiering kan jag bara berätta att jag tyvärr inte har fler ekonomiska resurser att tillgå. Jag är en av grannskapspolitikens grundare och säger som vanligt att jag givetvis önskar att jag hade mer resurser. Ni är en mycket viktig budgetmyndighet, så snälla ge oss en chans i framtiden och ert fulla stöd. Detta gäller både unionen för Medelhavsområdet i söder och det östliga partnerskapet och det ekonomiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet i öst.

För närvarande går 3,6 euro per capita per år till öst och 3,4 euro per capita per år till söder. Som ni ser är vi alltså nästan på samma nivå. Men ändå är det aldrig tillräckligt, eftersom behoven och utmaningarna är enorma. Därför har vi även inrättat ett investeringsinstrument för grannskapspolitiken som kan användas för större projekt.

Mer kan jag inte säga just nu, men när vi diskuterar det östliga partnerskapet kan vi kanske gå in på detaljerna. Hur som helst vill jag tacka för debatten och era förslag. De stämmer till stor del överens med vår linje.

Konrad Szymański, föredragande. – (PL) Herr talman! Jag vill kommentera några punkter i anslutning till debatten. Förenklade förfaranden, övervakningen av hur grannskapspolitiken genomförs och

Europaparlamentets övervakande roll är frågor som vi har diskuterat sedan 2005, och nu känns det som om vi inte kan göra så mycket mer i det avseendet. I dag är det dock mycket viktigt att ta fram ett politiskt innehåll till vår grannskapspolitik. Detta politiska innehåll omfattar frågorna om visum, en gemensam marknad och energi. Om vi inte kan lösa dessa utmaningar kan vi gå miste om möjligheten att skapa en grannsämja på våra villkor. Tiden arbetar emot oss. Länder som i dag ingår i vårt grannskap kan förlora sin stabilitet och glida mot andra principer för att skapa ordning i regionen, vilket skulle få resultat som vi inte skulle tycka om. En sådan händelseutveckling skulle också påverka vår egen säkerhet. Historien kanske aldrig mer kommer att ge oss en sådan chans som vi har nu, och vi borde se på problemet helt själviskt, nämligen i Europeiska unionens intresse, så att vårt grannskap kan bli ett område med stabilitet och fred och välbefinnande.

I fråga om budgeten vet jag mycket väl att när det gäller reformer av grannskapspolitiken är många i parlamentet överens om finansieringen av specifika delar av politiken och i fråga om specifika regioner. Vi måste dock komma ihåg att grannskapspolitiken bara är en del av budgeten och att ingenting kommer att förändras i den kommande budgetplanen. Om vi lyckas med en god finansiering av grannskapen kring Medelhavet, i öster och kring Svarta havet blir vi alla vinnare. Vi kan inte nå framgång i något av grannskapen på bekostnad av något annat, eftersom EU-budgeten har utformats för att förhindra det. I stället bör vi koncentrera oss på att reformera EU-budgeten så att alla delar (Medelhavet, öst och Svarta havet) kan gynnas av den framtida budgetplanen.

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Herr talman! Jag beklagar att Benita Ferrero-Waldner inte kunde höra Konrad Szymańskis sammanfattning av detta utmärkta betänkande, eftersom hon fortfarande är upptagen av annat.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alin Lucian Antochi (PSE), skriftlig. – (RO) Jag stöder helhjärtat de delar av betänkandet som syftar till att öka Europeiska unionens politiska engagemang i de stater som omfattas av ENPI, tillsammans med tanken på associeringsavtal som är skraddarsyddas för varje land.

För att den här politiken ska kunna genomföras på ett effektivt sätt måste de berörda staterna engagera sig fullt och helt i processen för demokratiska reformer i samhället. Dessa stater har fortfarande stora problem med genomförandet av reformer, särskilt på områdena demokrati, rättsstat och yttrandefrihet, och här krävs både politisk vilja från myndigheternas sida och engagemang från civilsamhället och medborgarna.

Det är viktigt att befolkningen i dessa länder inser att den europeiska integrationen inte bara innebär möjligheter att lagligen resa över gränser, utan även en äkta möjlighet att hjälpa landet ut ur en återvändsgränd. I detta sammanhang måste EU-projekten tillhandahålla mer specifika åtgärder och specialmedel för information till befolkningen.

Genom att allmänheten blir mer bekant med både integrationens fördelar och de åtaganden som landet gör i och med anslutningen till EU, blir människor mer aktivt involverade i samhällets demokratiseringsprocess, vilket i hög grad minskar den maktavande elitens möjligheter att använda tvångsmedel mot den politiska oppositionen och civilsamhället.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! Det initiativ som Polen och Sverige förespråkade så sent som förra året är inte längre föremål för debatt. Ett närmare samarbete med våra grannar öster om gränsen är inte bara gynnsamt för båda sidor utan också viktigt och av strategisk betydelse för Europas säkerhet.

Den politiska och ekonomiska situationen på andra sidan den östra gränsen inverkar direkt på situationen i hela EU och på vår ekonomiska balans och säkerhet. Förra året sattes Rysslands trovärdighet i fråga om grannrelationer på prov, ett prov som regeringen i Kreml helt enkelt inte klarade.

Det är därför som den europeiska grannskapspolitikens utveckling kräver ett aktivt engagemang i södra Kaukasus och i händelser som berör våra närmaste grannar. Engagemanget är ett villkor för vårt samarbete inom specifika områden. Jag tänker nu på stöd till civilsamhället och demokratiska och institutionella reformer, och på att garantera energitryggheten i Europa. Låt oss visa att vi kan bli huvudaktören i öst och hindra Ryssland från att iscensätta sin egen nyimperialistiska spelplan.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentets finansiering av både de sydliga och de östliga initiativen inom den europeiska grannskapspolitiken får inte

innebära att den ena parten gynnas till nackdel för den andra. När det gäller användningen av medlen är det särskilt viktigt att se till att andra källor, däribland privat finansiering, är öppna för insyn.

Under förhandlingarna om ett nytt avtal mellan EU och Ryssland bör vi inrikta oss på ökat ryskt samarbete för att ringa in tydliga prioriteringar för det finansiella samarbetet, vilket skulle medföra dels bättre planering och flerårig programplanering för stödet, dels garantier för att finansiellt stöd som beviljas de ryska myndigheterna ska bidra till att förstärka de demokratiska normerna i Ryssland och dels ökat gemensamt ansvar för projekt som väljs ut för stöd.

Jag vill också understryka att det krävs effektiv politisk villkorlighet och garantier för att stödet kommer att få direkta positiva effekter för medborgarna och inte kommer att missbrukas av myndigheterna för angrepp på politiska motståndare. EU bör ge effektivare stöd åt civilsamhället och de politiska partier som försvarar demokratin.

Den senaste tidens geopolitiska utveckling i EU:s östliga grannskap understryker vikten av att vidareutveckla den europeiska grannskapspolitiken genom en bättre anpassning till parternas behov, som omfattar ett utökat EU-engagemang i Svartahavsområdet.

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Som ledare för Europaparlamentets delegation till Moldova är jag naturligtvis intresserad av ENPI:s östliga dimension.

Jag förstår till fullo och stöder de södra EU-medlemsstaternas intresse för att främja utvecklingen av ENPI:s södra dimension. Samtidigt är jag övertygad om att vi inte får försumma våra grannar i öst. Grannarna i söder och öster är lika viktiga när det gäller vår gemensamma säkerhet och välfärd.

Enligt det nuvarande systemet, som gäller till 2010, fördelas ENPI-medlen olika mellan regionerna – 70 procent går till söder och bara 30 procent till länderna i öst. Diskussioner om ny finansiering kommer att inledas under året. Jag hoppas verkligen att det nuvarande systemet kommer att ändras under diskussionerna och att medlen i framtiden kommer att fördelas lika och rättvist.

Med tanke på sommarens händelser – jag tänker på konflikten mellan Ryssland och Georgien – tycker jag att våra grannar i öst har rätt att förvänta sig ett större bidrag från EU för att kunna bevara stabiliteten. EU:s involvering får inte begränsas till ord om politiskt stöd, utan måste också omfatta konkret samarbete och hjälp med att genomföra reformer.

Jag är otroligt glad att Estland är en av de 15 grundande medlemmarna i det nyligen instiftade investeringsinstrumentet för grannskapspolitiken. Under den nuvarande lågkonjunkturen är anslaget på 1 miljon euro en ganska stor sak – och ett konkret bidrag.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar att "deltagande i det östliga partnerskapet inte bör vara ett hinder för EU-medlemskap för grannländer som önskar ansöka om detta", vilket slås fast i betänkandet. Incitamentet för ett eventuellt framtida medlemskap är en viktig del av det östliga partnerskapet, eftersom det utgör grunden för ett lyckat samarbete med vissa villkor.

Utvecklingen mot en fullständig övergång till demokrati varierar från land till land: i Vitryssland har det endast gjorts små framsteg, medan det i Ukraina och Georgien har gjorts stora insatser. EU bör dock bevara de östra grannskapsländernas möjlighet att ansluta sig till EU, då arbetet med att skapa en fungerande demokrati, respektera rättsstatsprincipen och de mänskliga rättigheterna kan vara så pass krävande att det ibland tar några steg tillbaka.

Det huvudsakliga syftet med det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet och associeringsincitamentet gentemot Armenien, Azerbajdzjan, Georgien, Moldova, Ukraina och Vitryssland är att säkra en fortsatt demokratisering i dessa länder.

23. Finansiering av andra åtgärder än offentligt utvecklingsbistånd i länder som faller under förordning (EG) 1905/2006 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Thijs Berman, för utskottet för utveckling, om finansiering av andra åtgärder än offentligt utvecklingsbistånd i länder som faller under förordning (EG) nr 1905/2006 (2008/2117(INI) (A6-0036/2009).

Thijs Berman, föredragande. – (NL) Jag är också glad att Nirj Deva har satt sig, eftersom Benita Ferrero-Waldner nu kommer att kunna höra mig, vilket är en stor lättnad.

Denna bitande hårda kris av aldrig tidigare skådad dimension innebär nya katastrofer för utvecklingsländerna. Krisen leder till minskade råvarupriser, färre investeringar, minskade handelskrediter och mindre pengar som skickas hem av invandrare. Samtidigt faller alla de rika ländernas BNP snabbt, vilket innebär att budgeten för utvecklingssamarbete också minskar eftersom den är 0,7 procent av BNP. Det är åtminstone vad den borde vara, men de flesta länderna lever inte upp till sina löften.

Det är i detta sammanhang som diskussionen om det nya politiska instrumentet hålls. Om spanska studenter får stipendium för att studera i Latinamerika några månader, eller vice versa, är ett utbytet värdefullt, nödvändigt och eftersträvänsvärt, men ett sådant projekt kan inte finansieras uteslutande med medel som är avsatta för fattigdomsbekämpning. Även om EU-finansiering inom området ska välkomnas är detta inte fattigdomsbekämpning. Det är frustrerande att behöva stryka den här typen av projekt bara för att det inte finns någon laglig grund för att ge dem stöd.

Därför har vi försökt hitta ett enkelt instrument som EU kan använda för att genomföra sin politik i utvecklingsländer som strängt taget inte omfattas av ramen för fattigdomsbekämpning. Vi måste hitta en finansieringskälla och en rättslig grund som inte faller under utvecklingspolitiken. Den rättsliga grunden kan inte vara artikel 179 i Nicefördraget, eftersom det är just den rättsliga grunden för utvecklingspolitiken som vi vill undvika här.

EU:s egna intressen – studieresor för europeiska studenter – får inte finansieras under artikel 179. Dessutom måste EU uppfylla de kriterier som lagen föreskriver i fråga om utvecklingssamarbete när utvecklingsmedel används, nämligen att de ska användas för att bekämpa fattigdomen.

Med lite kreativitet kan man hitta andra källor. Att utöka tillämpningsområdet för instrumentet för samarbete med industriländer är en möjlighet som utskottet för utrikesfrågor har föreslagit och som också stöds av mitt eget utskott. En annan tänkbar lösning är en kombination av artiklarna 150, 151 och 170 om utbildning, kultur och forskning. Med en sådan kombinerad rättslig grund skulle Europaparlamentet behålla fullständigt medbestämmande om instrumentet, och pengarna – i nuläget omkring 13 miljoner euro – skulle varken tas ur utvecklingspolitikens eller utrikespolitikens kassa.

Som föredragande – och jag vet att jag har utskottet för utveckling med mig – kan jag inte godta artikel 179 som rättslig grund. Om den skulle användas blir det nya instrumentet ineffektivt, eftersom dess hela syfte är att förhindra att utvecklingsmedel används till andra ändamål. Den rättsliga grunden för instrumentet bör därför inte vara sådan att det kan bli obligatoriskt.

Jag ber därför gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater återkalla sitt ändringsförslag så fort som möjligt. Det går helt emot vår gemensamma strävan att skydda budgeten för utvecklingsverksamhet även under den ekonomiska krisen.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag bekräfta det åtagande jag gjorde på kommissionens vägnar att utföra halvtidsöversynen av finansieringsinstrumenten under 2009. Åtagandet gjordes som ett svar på parlamentets krav under slutförhandlingarna om instrumenten.

Översynen kommer att få formen av ett meddelande, åtföljt av förslag till rättsakt när så är lämpligt. Meddelandet planeras att antas i april 2009 och ingår i kommissionens lagstiftningsprogram.

Översynen avser genomförandet av instrumenten. Den bör skiljas från den andra halvtidsöversynen som görs nu, även den planerad i förordningarna, gällande programplaneringsdokument och strategidokument för 2011–2013. Den nya programplaneringen kommer att medföra en rad demokratiska kontroller i samband med den första programplaneringen för 2007–2010.

Dessa två översyner skiljer sig åt, men de kompletterar varandra. Det är viktigt att åtgärda problem som är kopplade till instrumenten innan den nya programplaneringsperioden påbörjas. Översynen av strategi och programplanering kommer att äga rum under 2009, så att den är klar till parlamentets demokratiska kontroll 2010.

Angående finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete (DCI), har våra inledande reflektioner bekräftat ett problem som kommer att vara centralt i översynen: luckan i lagstiftningen vad gäller annan verksamhet än offentligt utvecklingsbistånd (ODA) i länder som omfattas av DCI.

Vilken typ av verksamhet är det fråga om? Det varierar, men de pågående fyra förberedande åtgärder som parlamentet har tagit initiativ till ger en bra bild av vad det handlar om: samarbete med medelinkomstländer i Asien och Latinamerika som inte omfattas av DCI samt näringslivsutbyte och vetenskapligt utbyte med Kina och Indien.

När det gäller denna typ av verksamhet håller vi med om att det behövs en lagstiftning som omfattar åtgärder som främjar EU-frågor i DCI-länder. Detta skulle kunna göras genom ett nytt rättsligt instrument eller genom ändringar i förordningen om finansieringsinstrument för samarbete med industriländer.

När vi förberedde instrumenten för yttre förbindelser 2006 gick vi med på att dessa även skulle omfatta den yttre dimensionen av vår inre politik. Vi gick med på att det kunde göras enligt den rättsliga grunden för yttre åtgärder. Detta var en betydlig förenkling jämfört med tidigare situation.

Det kommer att bli svårt för kommissionen att använda sig av det tillvägagångssättet. Vi anser att den rättsliga grunden måste spegla instrumentets syften och innehåll. Vi är medvetna om problemet med annan verksamhet än ODA-verksamhet. På grund av dess natur klassificeras inte sådan verksamhet som utvecklingsbistånd. Förslag som innehåller endast sådan verksamhet kan därför inte räknas som utvecklingssamarbete, enligt artikel 179, som ni tog upp.

Med tanke på att vi vill omfatta den ODA-verksamhet som vi känner till är förmodligen artikel 181a i EG-fördraget den bäst lämpade rättsliga grunden, eftersom den omfattar ekonomiskt, finansiellt och tekniskt samarbete. Kommissionen kommer att noga överväga frågan mot bakgrund av parlamentets ståndpunkt, innan vi kommer med några förslag. Det skulle vara till stor hjälp att ha parlamentets ståndpunkt, så att vi kan färdigställa förslagen före valet, som vi utlovat.

Avslutningsvis kan jag konstatera att man i betänkandet efterlyser ökade resurser. Det måste vi undersöka. Ni är medvetna om att budgetrubrik 4 i budgetramen är mycket ansträngd. Tillväxtländerna befinner sig i en övergångsfas och kanske borde den nuvarande biståndsramen följa den övergången, genom att man gradvis skiftar dess inriktning från utveckling till annan verksamhet än ODA-verksamhet. Vi kommer att undersöka detta när vi genomför översynen.

Detta är kommissionens inledande synpunkter på det betänkande som vi diskuterar i dag. Vi ser det som en god utgångspunkt för vårt gemensamma arbete, och jag ser fram emot ta del av ledamöternas åsikter.

Vicente Miguel Garcés Ramón, *föredragande för yttrandet från budgetutskottet*. – (ES) Herr talman! Budgetutskottet anser att det är av yttersta vikt att varje budgetinstrument är klart och tydligt avdelat. Det mest realistiska alternativet förefaller därför vara att inrätta ett nytt finansieringsinstrument för andra åtgärder än offentligt utvecklingsbistånd i länder som faller under förordningen.

Från budgetsynpunkt verkar utvecklingsutskottets finansieringsförslag inte lämpligt, eftersom pengarna inte finns och dessa poster inte har några medel tilldelade på flerårig basis. Det finns finansiering för 2009, men inte längre än så.

Med tanke på att finansieringen av detta nya samarbetsinstrument måste vara kompatibelt med budgetramen 2007–2013 är det i varje fall viktigt att påpeka att halvtidsöversynen av budgetramen kan spela en roll här. Den bör göra det möjligt att justera taken för de olika rubrikerna.

Nirj Deva, *för PPE-DE-gruppen*. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar varmt kommissionsledamot Ferrero-Waldners uttalande, och jag ber min politiska grupp att dra tillbaka sitt ändringsförslag så att betänkandet kan antas. Annars befinner jag mig i en ganska besvärlig situation, men i denna fråga är jag tvungen att stödja den socialistiska föredraganden.

Jag måste säga att syftet med utvecklingsinstrument är utveckling. Men om man granskar utvecklingsinstrumentet, särskilt artikel 179, ser man att ODA-instrumentet trots alla restriktioner omfattar främjande av museum, bibliotek, humaniora, musik i skolor, sportcentrer och arenor – allt detta räknas som ODA. Men det omfattar givetvis inte kostnader för konsertturnéer eller idrottsmäns resor. Kulturprogram i utvecklingsländer, vars främsta syfte är att främja givarens kulturella värden, utgör inte ODA. Det utesluter militärt stöd, men inte fredsbevarande. Det omfattar en rad olika verksamheter, däribland civilt polisarbete för att i tillräcklig utsträckning kunna utbilda poliser, demobilisera soldater, övervaka val, röja minor och landminor – allt detta räknas som ODA.

I parlamentet ägnar vi oss åt hårklyveri, när merparten av arbetet faktiskt omfattas av ODA-instrumentet. Jag välkomnar därför kommissionsledamot Ferrero-Waldners uttalande att man genom artikel 181a kan söka resurser för att göra det som en del av mina kolleger hoppas göra.

Ana Maria Gomes, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är oerhört viktigt att åtgärda luckan i den gällande lagstiftningen när det gäller finansiering av andra åtgärder än ODA-åtgärder i länder som omfattas av DCI. I förslaget om ett instrument som åtgärdar denna lucka måste man bibehålla DCI som ett instrument för ODA och tillåta en tydlig åtskillnad på anslag till rent ODA-utvecklingssamarbete och anslag till andra typer av utvecklingssamarbete med utvecklingsländer. Åtskillnaden är ett viktigt politiskt budskap och skulle synliggöra EU:s politik för utvecklingssamarbete på ett bra sätt.

Det nya eller reviderade instrumentet bör även kunna omfatta en lång rad åtgärder som inte följer riktlinjerna från OECD:s biståndskommitté (DAC), men som är väsentliga för EU:s samarbete med utvecklingsländer, som till exempel utvecklingen av Akkas gasfält i Irak eller flygsäkerhetssamarbete med Indien. Därför är jag inte helt överens om den restriktiva rättsliga grund som föreslås. Jag stödjer helt kommissionsledamot Ferrero-Waldner i att artikel 181a kanske är lämpligare som rättslig grund, för med den skulle de typer av arbete som jag lyfter fram omfattas. Jag är dock inte övertygad om att alternativet i PPE-DE-gruppens ändringsförslag, som vi ska rösta om i morgon, är det rätta.

Därför hoppas jag att vi under vägledning av föredraganden kan avsätta lite tid för en ordentlig diskussion om detta och överväga ett antagande av den bästa rättsliga grunden, nämligen den som föreslogs av kommissionsledamot Ferrero-Waldner.

Toomas Savi, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Thijs Berman för betänkandet. Det belyser en viktig aspekt av utvecklingsstödet som jag tycker att kommissionen borde överväga noga. Verksamheter som kulturella, vetenskapliga och ekonomiska utbytesprogram, kontakter medborgare emellan och politisk dialog omfattas tyvärr inte av gällande gemenskapslagstiftning, och det är bara några exempel.

Med diverse organs beskydd har EU inrättat många program och finansieringsinstrument, som alla omfattar endast vissa aspekter av de problem som utvecklingsländerna står inför. Jag anser att det krävs ett centralt EU-organ samt en omfattande och sammanhängande politik för att vårt arbete med att förbättra situationen i utvecklingsländerna ska göra någon märkbar skillnad.

Vi är alla överens om att syftet med EU:s politik för utvecklingssamarbete är att nå ut till så många behövande människor som möjligt, och ändå har vi valt en ganska olämplig väg till det målet. För närvarande är EU både institutionellt splittrat och rättsligt förhindrat när det gäller utvecklingsstöd. I detta mycket uppskattade betänkande tar man itu med följderna av de bristerna.

EU och dess medlemsstater har bidragit enormt till det offentliga utvecklingsbiståndet, vilket aldrig bör underskattas, men mycket återstår att göra för att effektivisera den institutionella ramen och anpassa lagstiftningen för utvecklingsstöd.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Ärligt talat blev jag lite överraskad av att Thijs Bermans betänkande redan var klart och att ett förslag lagts fram innan vi fått Gay Mitchells betänkande, det som ska bedöma erfarenheterna av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete (DCI).

Min kollega i Europaparlamentet har rätt i sak i sitt förslag. Med tanke på DCI:s utformning var luckan i lagstiftningen oundviklig. Jag ställer mig bakom slutsatsen att det behövs ett annat instrument för att sluta luckan när det gäller åtgärder inom det icke-officiella biståndet. Båda de alternativ som han föreslår i punkt 3 i betänkandet kan övervägas.

Jag vill dock göra det helt klart att även icke-officiella biståndsåtgärder är viktiga för ett lands utveckling. Det enda som ifrågasatts här är valet av rättslig grund. Som jag ser det är det föredraganden och hans utskott mot resten av världen i den här frågan. Utskottet för utveckling väljer en snäv tolkning av artikel 179 och måste därför använda sig av artiklar avsedda för inrikespolitiken som rättslig grund. Utskottet för utrikesfrågor, utskottet för rättsliga frågor, parlamentets rättstjänst, EG-domstolen, rådet och kommissionen har alla läst artikel 179 på ett annat sätt.

Därför har vi i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater i dag beslutat att inte återkalla vårt förslag i morgon, utan att lägga fram ett förslag om att ändra den föreslagna rättsliga grunden. Vi kommer heller inte att stödja uppskjutningen eftersom vi är eniga om att det bara är den rättsliga grunden som är omstridd. Jag är därför övertygad om att vi kommer att få klarhet i detta i morgon.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Betänkandet av vår kollega Thijs Berman visar tydligt hur vi ska kunna åtgärda luckan i lagstiftningen beträffande finansiering av externa åtgärder som inte är brådskande och som inte faller under kategorin utvecklingsåtgärder enligt definitionen i finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete.

Ur ett politiskt perspektiv är det viktigt att finansiera denna typ av åtgärder, eftersom det innebär att Europeiska unionen kan fortsätta samarbeta med länder och regioner som kommit förbi det första utvecklingsstadiet. Det är också mycket viktigt att medlen till dessa åtgärder inte tas från källor som är öronmärkta för utveckling, utan från andra budgetposter.

Syftet med det lagstiftningsförslag som efterfrågas i betänkandet är att uppmuntra utveckling och inte begränsa den genom att minska de medel som finns tillgängliga för utvecklingspolitiken till fördel för andra åtgärder. Därför måste vi kunna skilja mellan åtgärder som genomförs enligt finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete och åtgärder som kan få stöd av det nya lagstiftningsförslag som ska övervägas när man bestämmer vilka medel som ska öronmärkas för att finansiera dem.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Först vill jag tacka föredraganden för betänkandet. Jag ställer mig bakom hans första kommentar om den ekonomiska krisen och hur den påverkar utvecklingsvärlden, och att vi inte når vårt mål på 0,7 procents stöd. Det är verkligen synd eftersom utvecklingsvärlden tar den hårdaste stöten när den utvecklade världen krymper.

Jag deltar i den här debatten eftersom jag var angelägen om att få höra diskussionen om rättsliga grunder. Det verkar som att det finns en bakomliggande rädsla för att budgeten ska spridas för glest. Låt oss kalla saker vi deras rätta namn. Låt mig citera en hjälporganisation som kontaktade mig i dag: "Vi stöder parlamentets begäran om ett finansieringsinstrument för verksamhet annan än ODA-verksamhet i utvecklingsländer, men vi anser att instrumentet måste byggas på en rättslig grund som är lämplig för de verksamheter som det ska finansiera. Det är uppenbarligen olämpligt att använda artikel 179 som rättslig grund för icke-utvecklingsrelaterad verksamhet, det skulle strida mot både EG-fördraget och gemenskapens regelverk. Det skulle även öppna för möjligheten att verksamhet annan än ODA-verksamhet i framtiden finansieras från budgetposter som är avsedda för verklig utvecklingsverksamhet. Vi hoppas verkligen att ändringsförslaget dras tillbaka."

Jag är här i kväll som medlem i PPE-DE-gruppen för att lyssna på båda sidor i diskussionen, men också för att framföra en del av de viktiga ståndpunkter och farhågor som jag tar emot från människor som är engagerade inom området för utveckling.

Jag upprepar att om vi badade i pengar skulle vår rättsliga grund kanske inte vara något större problem. Problemet är att vi inte gör det. Det finns en oro bland de som är inblandade i utvecklingsarbetet att de pengar som finns kommer att spridas till alltför många verksamheter. Det återstår att övertyga mig.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot Ferrero-Waldner, mina damer och herrar! Jag skulle vilja att vi diskuterar grunderna för överlevnad, snarare än de rättsliga grunderna. Små och medelstora företag spelar här en speciell roll. Kreditvärde är särskilt viktigt under en finansiell kris, så att de små och medelstora företagen fortfarande kan erhålla mikrokredit.

Jag vill särskilt betona att instrumenten för mikrokredit har visat sig vara mycket värdefulla världen över. Dessutom borde vi, speciellt inom ramen av WTO-rundan, som förhoppningsvis närmar sig sitt slutskede, fundera över hur vi ska kunna åstadkomma förenklade och relevanta handelsprocedurer för de drabbade familjerna inom området.

Välstånd skapas ju, trots allt, där någonting produceras och där människor kan leva av vad de själva producerar och försörja sina familjer. Om de utöver det lyckas sälja något, så är välståndet säkrat. Det är med detta i minnet som jag hoppas att utvecklingspolitiken ska ta rätt riktning.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Efter att ha lyssnat till de olika inläggen är det tydligt att ledamöternas främsta angelägenhet är valet av rättslig grund.

I min inledning berättade jag i vilken riktning kommissionen vill gå, men jag kommer gladeligen ta upp era förslag också.

Vi vill ge det bästa utvecklingsbiståndet för alla länder, och det är vår styrande princip. Så låt oss arbeta tillsammans för att hitta rätt lösning.

Thijs Berman, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag är inte advokat, och jag är inte väl bevandrad i juridik, men jag vet att man bör undvika att tänja på tolkningen av rättsakter. Jag är rädd att vi gör det om vi använder artikel 181a, för artikeln handlar om ekonomiskt och tekniskt samarbete, medan det i vårt fall handlar om studenter som åker utomlands genom universitetens utbytesprogram. Det är riskabelt. Jag är inte emot detta om kommissionen ser det som en lösning för annan verksamhet än ODA-verksamhet, som vi alla anser är nödvändig och viktig, och jag kommer att acceptera det. Min oro kanske beror på att jag är journalist. Jag tycker om texter och jag tar orden på allvar, vilket är Europas kärna: humanism och att ta texter och språket på allvar. Man måste vara mycket försiktig när man använder ord, så artikel 181a är ett kanske, fast jag är inte särskilt glad över det.

Men jag blev glad över att Mairead McGuinness uppgav att hon behöver övertygas. Hon kommer från Irland, och har sina övertygelser och bestämda principer, vilket vi alla har. Om vi inte kan komma överens om den rättsliga grunden i morgon skulle jag helst överlämna frågan till mitt utskott och avsätta tid för att besluta om passande rättslig grund, för vi vet att andra åtgärder än ODA-åtgärder är nödvändiga.

Jag tackar kommissionen för påpekandet att andra åtgärder än ODA-åtgärder kommer att bli allt viktigare i utvecklingsländer och medelinkomstländer. Vi är alla överens om att de är nödvändiga och att det behövs en rättslig grund. En del av oss är överens om att artikel 179 inte är den grund vi söker.

Om jag inte kan komma överens med PPE-DE-gruppen före morgondagens omröstning kl. 12, vilket skulle vara synd, kommer jag att be om ett hänskjutande till mitt utskott. Jag är beredd att göra det och jag kommer att göra det i samband med omröstningen om ändringsförslaget i morgon. Det skulle verkligen vara synd om det är PPE-DE-gruppens ståndpunkt, eftersom vi alla är överens om att det behövs fortsatt utvecklingsstöd på nuvarande nivå, och vi vet att det sjunker på grund av den ekonomiska krisen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Angelika Beer (Verts/ALE), skriftlig. – (DE) Översynen av de nya utrikespolitiska finansieringsinstrumenten har avslöjat problem i samarbetet med tredjeländer och därför föreslår vi en reform av de industriella instrumenten.

Utrikesutskottet anser att det inte är önskvärt att begränsa de nya rättsliga grunderna för instrumenten till ett fåtal samarbetsområden. Dessutom är de politiska områden som för närvarande anges (kultur, ungdom och forskning) lånade från europeisk inrikespolitik och de har hitintills inte syftat till att betona samarbete med tredjeländer. Det är bara ett exempel på en osäkerhet som oroar utrikesutskottet. Vad händer till exempel om det inom en nära framtid blir önskvärt att samarbeta med andra länder inom klimatpolitiken? Måste vi inrätta en ny rättslig grund för sådana instrument vid varje nytt tillfälle? Tänker vi göra det varje gång det sker förändringar i samarbetsområdena?

Reformen av de utrikespolitiska instrumenten är väldigt viktigt för oss alla och därför borde det klargöras att vi inte utkämpar en strid mot varandra.

Detta är den enda anledningen till att gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och den andra föredraganden från utrikesutskottet tog tillbaka ändringsförslaget i måndags.

I fråga om innehåll anser vi att vårt förslag är mer långtgående och att det skapar en samstämmig utrikespolitik. Men betänkandet är bara en rekommendation till kommissionen. Det återstår att se vad den gör av det.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Europeiska unionen är världens största bidragsgivare och står för 60 procent av utvecklingsbiståndet. Europeiska unionens centrala roll som nyckelaktör inom utvecklingssamarbete borde stärkas ytterligare i framtiden.

För att stabilisera ekonomierna i utvecklingsländerna och skapa fred där, är det av yttersta vikt att Europeiska unionen håller fast vid sina mål och ökar sin andel utvecklingsbistånd med 0,7 procent av BNP till år 2015. Enbart den åtgärden är dock inte tillräcklig.

Det är nödvändigt att uppnå ett konsekvent utvecklingssamarbete mellan de olika institutionerna. Finansiella investeringar och projekt för att bygga infrastruktur samt bättre tillförlitlighet till begreppet mänskliga rättigheter måste genomföras på ett sätt så att de underbygger varandra. EU måste upprätta de instrument som är nödvändiga för att genomföra en konsekvent utvecklingspolitik.

Europeiska unionens nuvarande rättsliga grund för utvecklingssamarbete har dessvärre brister i lagstiftningen och det är av den anledningen som jag vill tacka föredraganden för att ha tagit upp detta viktiga ämne. Projekt som har som mål att förbättra transport, teknik och energisektorer samt dialogen mellan forskarsamhället och icke-statliga organisationer är av stor vikt för den sociala livskraften i utvecklingsländer. Det huvudsakliga målet för sådana projekt är dock inte att nära den ekonomiska utvecklingen och välfärden i utvecklingsländerna och därmed uppfyller de inte heller de kriterier för offentligt utvecklingsbistånd som Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling satt upp. I framtiden borde offentligt utvecklingsbistånd framförallt inriktas på att utrota fattigdom och förbättra människors levnadsförhållanden.

24. Gemenskapens rättsliga ram för en europeisk forskningsinfrastruktur (ERI) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet (A6-0007/2009) av Teresa Riera Madurell, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om förslaget till rådets förordning om gemenskapens rättsliga ram för en europeisk forskningsinfrastruktur (ERI) (KOM(2008)0467 – C6-0306/2008 – 2008/0148(CNS)).

Teresa Riera Madurell, föredragande. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill först och främst påpeka att enhällighet om betänkandet rådde i utskottet för industrifrågor, forskning och energi. Enhälligheten var möjlig genom det utmärkta arbetet av och samarbetet med de skuggföredragande, vars bidrag till stor del har hjälpt oss att åstadkomma ett användbart betänkande inom ett ämne så viktigt som den europeiska forskningsinfrastrukturen.

Jag måste framhålla att Europaparlamentet är överens med kommissionen om att i ljuset av globaliseringen av forskningen och uppkomsten av nya vetenskapliga och tekniska makter såsom Kina och Indien, måste vi öka takten och uppmuntra uppbyggnaden av ett nytt europeiskt forskningsområde.

Det är mycket viktigt att vi så snart som möjligt ser till att Europeiska unionen är ett område där forskning, teknik och kunskap har fri rörlighet, där det finns en effektiv samordning av forskningsaktiviteter och där man utnyttjar resurserna till fullo. Det kräver bland annat att vi har välfungerande och utbredd forskningsinfrastruktur på EU-nivå.

Forskningsinfrastrukturerna kan även ge en utmärkt möjlighet till samarbete mellan olika medlemsstater, vilket i sin tur kan ge avtryck i forskningsutbildningen av unga människor och kraftigt påverka den europeiska industrins ekonomi. Det är därför som de är nödvändiga för forskningsutvecklingen i Europa och därför måste vi underlätta utvecklingen av dem. Europaparlamentet välkomnar därför kommissionens förslag till en rättslig ram och villkoren för den.

Det är faktiskt så att vi ända från början har ansett att utvecklingen av europeisk forskningsinfrastruktur är en av pelarna inom det europeiska forskningsområdet. Vi har dock alltid varit medvetna om de problem som behövde lösas, inte bara för att de krävde omfattande finansiella resurser – vi bör komma ihåg att i europeiska strategiska forumet för forskningsinfrastruktur (ESFRI) färdplan fastställs 44 projekt som borde genomföras inom de kommande tio åren – utan också på grund av ämnets komplexitet när det gäller teknik och organisation.

I detta skede skulle jag återigen vilja betona att i ett initiativ av denna kaliber måste Europaparlamentet spela en mer avgörande roll. Brådskan med åtgärderna och frånvaron av en starkare rättslig grund i nuvarande fördrag motiverar emellertid tillämpningen av artikel 171. Det kvarstår dock att det ger ytterligare skäl att förespråka behovet av ett nytt fördrag så snart som möjligt.

Jag vill kort peka på några av de bidrag som tas upp i betänkandet. För det första klagörs definitionen av europeisk forskningsinfrastruktur för att undvika att blanda ihop den juridiska personen och den faktiska forskningsinfrastrukturen. I betänkandet tydliggörs och fullgörs även de krav som ställs på en forskningsinfrastruktur för att få kallas europeisk, genom att viktiga ämnen läggs till, som exempelvis en konsekvensbedömning av förslaget på EU-nivå, de medel som anslås motiveras och man ser till att det finns en tillträdesstrategi till det europeiska forskarsamhället.

Vi föreslår även att initiativet utvidgas till att även innefatta redan befintlig infrastruktur. Vi ger vårt fulla stöd till kommissionens förslag om befrielse från mervärdesskatt, vilket vi anser vara initiativets nyckelpunkt.

Vi vill därför skicka ett tydligt budskap till rådet att lösa problemen inom ämnet så snart som möjligt. Vi vill också än en gång betona att skattelättnader för forskningen är ett måste om vi vill främja forskning i Europa.

Det är något som vi har rekommenderat vid flera tillfällen för att uppmuntra små och medelstora företag att delta inom forskning och utveckling och som vi nu måste stödja i samband med inrättandet av omfattande forskningsinfrastrukturer på EU-nivå eftersom de är nödvändiga för att forskningen ska utvecklas.

Avslutningsvis vill jag återigen tacka alla skuggföredragande, kommissionen för dess utmärkta bidrag samt utskottet för industrifrågor, forskning och energi för all den hjälp de bistått mig med i arbetet med betänkandet.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Allra först vill jag uttrycka min tacksamhet till utskottet för industrifrågor, forskning och energi (ITRE), och i synnerhet till föredraganden Teresa Riera Madurell för att ha gett sitt stöd till vårt förslag till gemenskapens rättsliga ram för en europeisk forskningsinfrastruktur. Dina ord var musik för mina öron!

Jag vill även tacka ITRE:s skuggföredragande för deras konstruktiva stöd.

Tillsammans tar vi ett viktigt steg mot en rättslig ram som kommer att göra det möjligt för medlemsstaterna att samarbeta för att utarbeta nya stora forskningsinfrastrukturer, som blir allt mer komplicerade och dyrare, och endast kan byggas om flera europeiska länder arbetar tillsammans.

Ni har diskuterat det nya rättsinstrumentet ingående, och gjort många ändringar som kommer att göra texten tydligare och mer strukturerad, särskilt vad gäller definition, räckvidd och status, vilket även de referenser till Europeiska strategiska forumet för forskningsinfrastruktur (Esfri) som ni har infört bidrar till.

Kommissionen kommer att göra allt den kan för att rådet ska genomföra ändringarna.

Vi är särskilt glada över att vi är överens om de viktigaste aspekterna av diskussionerna som förs just nu i rådet, och som riskerar att förhindra antagandet, det vill säga momsfrågan.

Som ni vet är alla medlemsstater överens om att forskningsinfrastrukturer som inrättats av flera länder måste ges undantag från skatter i värdlandet.

Av arbetsrelaterade orsaker behandlar man ofta detta som en fråga om undantag från skatt, vilket skapar viss förvirring. I själva verket handlar det om genomförandet av det befintliga momsdirektivet, som redan godtagits och antagits av rådet. Den verkliga frågan är om europeiska forskningsinfrastrukturer ska få status som internationella organisationer, som de definieras i momsdirektivet, och därför slippa betala moms. Det är alltså inte fråga om någon skatteharmonisering, utan om att inrätta juridiska enheter för forskningsinfrastrukturer.

Både kommissionens och rådets juridiska avdelningar har varit tydliga med att detta är rätt plats. Det är således ett rent politiskt beslut som handlar om hur viktigt medlemsstaterna anser att det är med nya forskningsinrättningar i världsklass för Europa.

Ert fasta stöd i denna fråga kan vara avgörande!

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

Paul Rübig, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Lambert van Nistelrooij sa en gång att det handlade om att definiera en "femte frihet". Den femte friheten är helt enkelt friheten för forskare som inte kan knytas till regional, nationell eller internationell nivå.

Vi måste helt enkelt skapa en gruppering och en rättslig ram för forskarna, så att de kan göra det arbete som samhället förväntar sig av dem. Vi talar inte bara om forskning som den akademiska forskning som sker vid universitet eller den forskning som sker inom industrin, utan särskilt om forskningen i små och medelstora företag. Det är trots allt viktigt att även dessa forskningsresultat i fortsättningen blir publicerade och tillgängliga.

Förra året introducerade vi "Energy Club" i kammaren – som vice talman Gérard Onesta närvarade vid – där forskarsamhället och de ansvariga utstrålade entusiasm över uppfinningar som har stor potential att uppnå goda resultat som påverkar oss alla. Att skapa sådana forskningsinstrument är rätt väg att gå, speciellt i dagens ekonomi- och energikris, då de skapar förutsättningar för utvecklingen av nya produkter och tjänster som kan saluföras över hela världen. Kommissionens initiativ bör särskilt välkomnas, då organisationen av sådana initiativ stärker de internationella möjligheterna. Vikten av internationellt samarbete blir allt större, både för oss i Europa och för våra partners. Vi i Europa har ju trots allt gjort oss själva till den del av världen som har

den största köpkraften och våra 500 miljoner invånare har rätt att få ta del av forskningsresultat så snabbt och effektivt som möjligt. Tack för ordet.

Adam Gierek, för PSE-gruppen. – (PL) Herr talman! Målet för den europeiska forskningsinfrastrukturen (ERI) är att skapa unika forskningscenter som drivs av de mest framstående specialisterna inom särskilda områden. De borde enligt min mening ha tillgång till ett stort utbud av dyr spjutspetsutrustning och bli uppbackade av forskarlag. Den europeiska forskningsinfrastrukturen ska användas för experimentella studier, som främst använder induktiva metoder, genom företeelser i världen omkring oss, med målet att få fram praktiska lösningar. Den europeiska forskningsinfrastrukturen bör även utbilda unga forskare.

Jag tror inte att det europeiska strategiska forumet för forskningsinfrastruktur är avsett att kopiera existerande centrum med särskild excellens, utan det är avsett att med hjälp av strukturfonder och nationella fonder skapa annorlunda forskningsenheter, som ska komplettera de centrum med särskild excellens som finns och inrätta en infrastruktur av specialiserade forskningsenheter, ett enhetligt nätverk som spänner kring hela EU. Unga, ambitiösa europeiska forskare kommer därmed inte tvingas åka till andra sidan havet för att genomföra sina idéer. Därför tror jag att förutsättningarna för att den europeiska forskningsinfrastrukturen ska fungera effektivt involverar en hög grad av specialisering och rörlighet för forskningsmiljön. Forskningen kommer att bli mer effektiv om man inför tidsbegränsningar och om den sprids över flera platser. Till exempel, om grundläggande forskning genomförs samtidigt inom olika internationella specialiserade enheter av den europeiska forskningsinfrastrukturen, skulle de bli skattebefriade då de inte är ekonomiska enheter.

Jag tackar för er uppmärksamhet och gratulerar Teresa Riera Madurell för betänkandet, och önskar att kommissionen snarast genomför förslaget till förordning, som kräver ytterligare specifikation medan ämnet är aktuellt.

Vladko Todorov Panayotov, för ALDE-gruppen. – (BG) Jag vill gratulera Teresa Riera Madurell för betänkandet som för oss närmare målet att framgångsrikt inrätta ett europeiskt forskningsområde. Genom att inrätta ett nätverk av partnerskap inom vetenskaplig forskning mellan medlemsstaterna är jag övertygad om att vi kommer att uppnå en konkurrenskraftig och lönsam ekonomi, baserad på kunskap och innovation. Det är inte möjligt att utbyta kunskap utan relevant infrastruktur, eftersom den har en nyckelroll i inrättandet av en effektiv miljö där det är möjligt att utföra aktuell och absolut nödvändig forskning.

För närvarande är all verksamhet begränsad till samarbete mellan enskilda forskningscenter. Vi har inte heller haft lämpliga rättsliga instrument, som skulle gjort det möjligt att inrätta passande partnerskap med deltagare från olika stater, vilket ju är nyckeln till framgång inom området. Avsaknaden av sådana rättsliga instrument har i hög grad hållit tillbaka processen av forskningsintegration av de nya medlemsstaterna, vilka har stor forskningspotential som måste införlivas i Europeiska unionen.

Betänkandet är inte bara ett steg mot upprättandet av en rättslig grund för att inrätta en forskningsinfrastruktur. Det skulle även bli ett instrument för att uppnå rörlighet av kunskap inom Europeiska unionen. Det skulle i sin tur öka prestige och auktoriteten hos europeiska forskningscenter till världsnivå och öka sysselsättningen samt bidra i sökandet efter hållbara lösningar på nya miljöutmaningar. Jag vill återigen gratulera föredraganden Teresa Riera Madurell för betänkandet.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Behövs det en ekonomisk europeisk rättsenhet på forskningens område eller står vi inför ännu ett exempel på EU:s envetna kamp mot europeisk pluralism? Sanningen är ju att det krävs institutionell konkurrens för framgångsrika institutionella reformer. Tänk om det för 50 år sedan hade lagts fast en internationell juridisk form för forskningsinstitutioner! Då skulle utvecklingen på området ha avstannat. Att ändra internationella fördrag är svårt och går därför långsamt. Framstegen sker genom att länder lätt kan reformera sina nationella institutioner. Lyckade reformer sprider sig sedan till andra länder.

Kommissionens förslag är visserligen inte någon tvångströja. Det erbjuder ett alternativ utöver redan existerande nationella förslag, och innebär i så måtto en förbättring. Men förslaget förstörs fullkomligt av att kommissionen också vill reglera beskattningen av denna rättsenhet på EU-nivå. Därför måste förslaget förkastas.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag anser att det är ett viktigt steg framåt i den europeiska forskningspolitiken. Det är ett resultat av det sjätte ramprogrammets utvärderingsrapport, men det är även ett övervägande som gjorts under arbetet med det sjunde ramprogrammet.

Ni sa, herr kommissionsledamot, att vissa medlemsstater nu får ansluta sig till styrkorna. Det är minst sagt absurt att ett speciellt tillstånd från Europeiska unionen ska behövas för det, men det är ändå ett framsteg. Det som oroar mig är ert uttalande om att mervärdesskatt ska tillämpas på miniminivå och att situationen vad gäller internationell status inte är helt tydlig, åtminstone är det så jag uppfattar det.

Artikel 171 citerades vid omröstningen om det gemensamma företaget SESAR. Vi röstade två gånger om utkastet, eftersom den internationella statusen inte bekräftades, och därför var det inte möjligt att inrätta det gemensamma företaget. Galileo, ett annat gemensamt företag, har inte blivit inrättat över huvud taget.

Mina frågor lyder som följer. Hur stor blir andelen av gemenskapens finansiering? Kommer medel att avsättas till dem som arbetar tillsammans för att förhindra ett slösande av resurser som varit avsatta för forskningsinfrastrukturer och uppmuntra dem? Kommer det slutligen att bli möjligt att utnyttja Sammanhållningsfonden för forskning i syfte att kombinera excellens och sammanhållning?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) År 2009 är det europeiska året för kreativitet och innovation.

Inrättandet av en europeisk forskningsinfrastruktur som ska fungera på en icke-ekonomisk grund kommer att bidra såväl till en uppstramning av gemenskapens forskarprogram, som till spridning och optimering av resultaten inom forskning, teknisk utveckling och demonstration på gemenskapsnivå.

Jag välkomnar att forskningsinfrastrukturerna kan samfinansieras genom sammanhållningspolitiska finansiella instrument i enlighet med föreskrifterna för europeiska regionala utvecklingsfonden, socialfonden och Sammanhållningsfonden.

Jag vill betona att det är av yttersta vikt att infrastrukturerna leder till en länk mellan forskningsinstitut och strukturer, universitet, den akademiska världen och den privata sektorn, och att forskningsresultaten kommer den industriella sektorn tillgodo.

Jag vill dock nämna att vi, framför allt under rådande kris, måste se till att minst en procent av en medlemsstats BNP avsätts till forskning.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) Föreställningen om ett gemensamt europeiskt forskningsområde och om en gemensam rättslig ram som kan tillämpas på europeisk forskningsinfrastruktur har varit den grundläggande principen för att uppnå målen i Lissabonfördraget som relaterar till ekonomisk tillväxt, nya arbetstillfällen och upprättandet av en dynamisk kunskapsbaserad ekonomi.

Forskningsinfrastrukturer spelar en än större roll i utvecklingen av kunskap och teknik på grund av deras förmåga att mobilisera personal och investeringar så att en kritisk massa uppstår och därigenom framgångsrikt kunna ge viktiga bidrag till europeisk ekonomisk utveckling. I vår strävan efter att Europeiska unionen ska bli en förstklassig internationell forskningspartner, har vi föreslagit att forskningen ska förses såväl med konkurrenskraftig finansiering, lämpliga infrastrukturer och föreskrifter för immateriell äganderätt, som med effektiv rörlighet för forskare.

Genom förslaget till förordning om gemenskapens rättsliga ram för en europeisk forskningsinfrastruktur, befäster vi i dag upprättandet av den femte friheten i Europa: den fria rörligheten för kunskap. Nuvarande förordning kommer att bli en pelare i europeisk forskningsutveckling, då den europeiska forskningsinfrastrukturen kommer att kunna garantera vetenskaplig excellens inom gemenskapens forskning och konkurrenskraft i gemenskapens ekonomi, baserad på prognoser på medellång och lång sikt och genom effektivt stöd för europeisk forskning.

I och med den pågående ekonomiska krisen är snabbast möjliga genomförande av förordningen i kombination med uppmuntran till investering i forskning och utveckling, upprättande av gemensamma standarder inom kunskapssektorn och modernisering av nationella utbildningssystem nödvändiga åtgärder. De kommer att leda till verkliga lösningar som syftar till att komma över krisen.

Jag anser att vi denna gång måste rikta vår uppmärksamhet mot befintliga skillnader inom området för utveckling av en infrastruktur som ska främja innovation och forskning mellan utvecklade medlemsstater och stater med en utvecklingsekonomi. På så sätt utlöser vi inte någon omfattande migration av forskare från ekonomier i stater som nyligen anslöt sig till EU vars ekonomi står i det främsta ledet av den globala ekonomin. En homogen spridning av forskningsinfrastrukturer och forskningstillfällen inom Europeiska unionen skulle vara till fördel för hela EU och skulle bidra till att motverka migration av forskare från öst till väst.

Avslutningsvis vill jag gratulera föredraganden Teresa Riera Madurell och hennes kolleger i utskottet för industrifrågor, forskning och energi för deras bidrag till betänkandet.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Kan du dela upp dessa fem minuter mellan de två förfrågningar som har gjorts? Jag skulle vilja ha två minuter, om det går bra?

Talmannen. – Ni ställer mig inför ett dilemma. Arbetsordningen tillåter en minut. Varsågod, en minut.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill inte vara ohövlig, men vi har redan slösat bort två minuter på att prata om det. Vid *catch the eye*-förfarandet har man fem minuters talartid. Jag har deltagit i debatter där det var en, två eller tre talare och vi delade på tiden. Jag vill bara ha två minuter, jag vet inte hur det är med mina kolleger.

Tack för att ditt tålamod, herr talman.

Jag stöder till fullo att man upprättar en juridisk status för nya europeiska forskningsinfrastrukturer för alleuropeiska forskningsprojekt och alleuropeisk finansiering.

Jag har två korta punkter att ta upp. Framför mig har jag – och jag vill gratulera kommissionsledamoten och hans medarbetare – en rapport om Europas forskning 2008–2009, "A more research-intensive and integrated European Research Area: Science, Technology and Competitiveness key figures report 2008/2009". Siffrorna stämmer förmodligen inte längre, med tanke på hur BNP har rasat i Europa och på annat håll. Jag vill särskilt framhålla att offentlig finansiering av forskning och utveckling kan vara konjunkturutjämnande, vilket var fallet i Japan och Förenta staterna i början av 90-talet respektive i början av 2000-talet. När deras BNP rasade, ökade den offentliga sektorns investeringar i forskning och utveckling.

Går det att extrapolera från det vi går igenom i EU just nu, och vi är inte ensamma globalt sett, på grund av den ekonomiska kollapsen, med det vi har tillgång till i sjunde ramprogrammet och från medlemsstaterna, om vi kommer att kunna kompensera genom att den offentliga sektorn investerar mer i forskning och utveckling?

Min andra punkt gäller den skrämmande utvecklingen att EU:s andel av patentansökningar sjunker alarmerande mycket jämfört med övriga världen. Det kan kanske förklaras av de höga patentkostnaderna i Europa. I Europa är kostnaderna och motsvarande kostnader för patentansökningar mer än 20 procent högre än i Förenta staterna, och 13 gånger högre än i Japan, samtidigt som kostnaderna för att behålla patentskyddet i de 27 medlemsstaterna är över 60 gånger högre i EU än i Förenta staterna, vilket ger skrämmande konsekvenser. Kan kommissionsledamoten berätta hur vi kan lösa detta problem så fort som möjligt?

Jag vill gratulera ännu en gång till denna fascinerande publikation.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). - (PL) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för hennes arbete. Här vill jag referera till ett uttalande av Avril Doyle. I en tid då vi upplever en ekonomisk kollaps bör vi inte göra misstaget att försumma forskning och utveckling eller de människor som jobbar inom dessa områden. Därför skriver jag under på de åtgärder som avser upprätta en rättslig ram för den europeiska forskningsinfrastrukturen.

Vi måste vara medvetna om att det krävs rättsliga ramar och lämplig finansiering för att den europeiska forskningsinfrastrukturen ska fungera. Finansieringen kan dock inte komma från individuella regioner eller länder. Även frågan om lämplig beskattning är viktig. Jag tror också att det krävs bättre samarbete mellan forskningscenter och ekonomin, som involverar även små och medelstora företag. Jag är övertygad om att om den europeiska forskningsinfrastrukturen är ordentligt korrelerad till ramprogrammen, så kommer den att förbättra situationen för människor som jobbar inom forskning och framför allt de unga, som Adam Gierek påpekade. Det kan även förhindra en kunskapsflykt i Europa. Vi bör komma ihåg att Lissabonfördraget står för en andel av 3 procent av BNP för utgifter för forskning och utveckling. I Europeiska unionen i dag är den siffran 1,84 procent – mina siffror är från 2007. Jag räknar därför med att den europeiska forskningsinfrastrukturen kommer att förbättra den situationen.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Först av allt vill jag tacka för stödet. Jag tror att vi alla är överens om att det är viktigt att vi diskuterar. Jag kanske inte tar frågorna i rätt ordning, men jag ska försöka svara kortfattat på dem.

Avril Doyle, vad gäller offentlig finansiering, har tidigare erfarenheter visat att i kristider minskar ofta de privata investeringarna. Därför bör man inte begå det stora misstaget att låta de offentliga investeringarna följa samma mönster, eftersom det skulle försätta oss i en svår situation när krisen är över. Därför måste de offentliga investeringarna vara konjunktursutjämnande, vilket vi har sett exempel på även i Europa. I Finland gjorde man så i början av 90-talet. Jag tycker att vi borde göra något liknande och välja den vägen.

Vad gäller kostnaden för patentansökning är det slående. Jag tror inte att det finns någon enkel lösning. "Bättre" är en lösning som skulle vara mer horisontell än vad vi klarar av. Förra året gjorde vi vårt bästa genom att föreslå ett förtydligande av patentsituationen mellan privata och offentliga institutioner, men det är helt klart inte lösningen på det djupgående problem som vi står inför när det gäller patentansökningar.

Nu går jag över till förslaget om frågorna om finansiering från det sjunde ramprogrammet. Hittills har vi finansierat förberedelsestadiet av de projekt som utförs. Det är inte tänkt att vi ska finansiera infrastrukturen institutionellt. Det kommer medlemsstaterna att göra och det är även de som kommer att besluta vart den ska uppföras. Men när det är klart kommer vi att finansiera anslagen, precis som vi gör med all infrastruktur.

Det är den enda vägen att gå. Jag påminner om att när vi diskuterade budgeten för forskningsinfrastruktur, var det den budget som procentuellt sett var bäst lämpad för sjunde ramprogrammet. Jag är dock optimistisk. Vi har ett stort försprång, och jag tycker att lagstiftningen erbjuder bra lösningar.

När det gäller moms vill jag vara tydlig. Vi gör inga momsundantag i lagstiftningen. Vi tror att om fler länder samarbetar för att bygga upp en gemensam infrastruktur, mellan till exempel Tyskland och Slovenien eller Storbritannien eller vilket land som helst, kommer till slut inga länder gå med på att betala moms i det landet. Så ser det ut för närvarande, fast hur exakt går det till? För närvarande förhandlar länderna individuellt med värdlandet om den typen av undantag. Vi försöker genom den lagstiftningen garantera statusen internationell organisation, vilket på grund av nuvarande moms lagstiftning skulle garantera momsundantag.

Så enkelt skulle det vara, men tidsaspekten nämndes. Tiden är den avgörande faktorn, så det handlar om huruvida vi kan påskynda och förenkla uppbyggnaden av forskningsinfrastrukturen. Tyvärr är den nuvarande situationen för forskningsinfrastruktur så komplicerad att vi förlorar tid och därmed även pengar. Så enkelt är det.

Jag har glömt sammanhållningen. Svaret är ja.

Det måste poängteras. Vi behöver infrastruktur. Vi behöver den så fort som möjligt. Detta är ett steg för att påskynda processen. Tack för er förståelse och ert stöd.

Talmannen. – Innan jag ger ordet till vår föredragande vill jag klargöra någonting för Avril Doyle. Vi har tittat närmare på teknikaliteterna.

För lite mer än ett år sedan, den 8 januari 2008, mottog ni ett meddelande från biträdande generalsekreteraren om ett beslut om talmanskonferensen den 27 oktober 2007. I punkt 3 B anges tydligt att tiden för *catch the eye* (att få ordet genom att fånga uppmärksamheten) är satt till högst fem minuter och begränsad till högst en minut per talare.

Det är bestämmelsen, men det var ett nöje att lyssna till er och vi njöt av att höra vad ni hade att säga. Nu kommer vi till föredraganden Teresa Riera Madurell.

Teresa Riera Madurell, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag vill tacka alla som har tagit del i debatten och jag vill även tacka kommissionsledamoten för hans ord och säga att jag helt håller med om hans tydliga förklaring av mervärdesskatten. För att avsluta vill jag helt enkelt säga att majoriteten av oss är överens om grunderna. Budskapet är tydligt: excellens inom forskningen kräver forskningsinfrastruktur av hög kvalitet. På grund av höga konstruktionskostnader och operativa kostnader är det viktigt att samsas om en stor del av forskningsinfrastrukturen. Med andra ord är det förnuftigt att inrätta en europeisk forskningsinfrastruktur som kan stå till tjänst för hela det europeiska forskarsamhället.

Färdplanen som sattes upp av ESFRI var absolut ett steg mot bättre planering av forskningsinfrastruktur på EU-nivå. Vad vi nu måste göra är att förverkliga färdplanen. Som flera av mina kolleger påpekade, är ett av de största problemen finansieringen. Trots ökade anslag till sjunde ramprogrammet och möjligheterna till stöd för infrastruktur som ingår i programmen för sammanhållningspolitik, som några av mina kolleger också nämnt, är Europeiska unionens budget inte tillräcklig för att finansiera all nödvändig infrastruktur. Det är därför mycket viktigt att vi mobiliserar våra finansiella källor, såväl nationella som privata, så långt som möjligt, inte minst industrin, även om tiderna inte är så goda, som herr kommissionsledamot påpekade.

En annan svårighet som är lika viktig, var avsaknaden av en rättslig ram. Vid framläggandet av förslaget var kommissionens mål att upprätta ett rättsligt ramverk och nödvändiga förutsättningar för att utveckla europeiska forskningsinfrastrukturer. Det är ett bra förslag som vi är övertygade om att Europaparlamentet har stärkt, som kommissionsledamoten redan sagt.

Jag vill återigen uppmana rådet att lyssna till vårt budskap.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Får jag be om att värmen lämnas på till slutet av sammanträdet eftersom det är så kallt i kammaren?

Talmannen. – Vi har noterat er önskan. Kanske att våra kvällsdebatter borde vara mer rörliga och livliga för att skapa en varm atmosfär? Det är riktigt att kammaren är stor.

Vad gäller det här viktiga ämnet, som i stor utsträckning kommer att medverka till utvecklingen av europeisk forskning, så är debatten härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 19 februari 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I en tid då ekonomin befinner sig i en nedåtgående spiral är myndigheterna frestade att skära ner på forskningsanslagen. Genom att diskutera betänkandet om ett förslag till en förordning från rådet om ett gemensamt rättsligt ramverk för en europeisk forskningsinfrastruktur sänder vi dock signalen att forskning fortfarande är en prioriterad fråga för Europeiska unionen och det är jag glad över.

Jag är övertygad om att vi genom det institutionella ramverket för att stödja forskningsverksamhet kommer att se resultat som stärker den europeiska ekonomin. Anledningen till det är att forskning inte är någon modefluga, utan en nödvändighet som ser till den europeiska ekonomins konkurrenskraft på global nivå.

Jag skulle vilja lyfta fram ett mycket viktigt område där forskningen kan spela stor roll. Som en konsekvens av urbaniseringen tror man att jordbruksarealerna kommer att minska med 25 procent inom de kommande 25 åren. För att kompensera för förlusten av den ytan behöver vi se en ökad produktion från mindre områden samtidigt som vi måste använda mindre vatten och bekämpningsmedel. Genom forskning, framför allt inom bioteknik, kanske vi kan hitta en lösning på problemet, som inte äventyrar principen om livsmedelstrygghet.

Det är ytterligare en anledning till att stödja större forskningsverksamhet och att upprätta ett enhetligt europeiskt ramverk.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar betänkandet om att upprätta ett rättsligt ramverk för den europeiska forskningsinfrastrukturen (ERI), enligt kommissionens förslag till förordning inom området.

En europeisk forskningsinfrastruktur är svaret på ett verkligt behov som finns hos europeiska forskare och den kommer garanterat att öka konkurrenskraften inom europeisk vetenskap.

En viktig del i förordningen är att Europeiska unionen får möjlighet att satsa på en typenhet inom europeisk forskningsinfrastruktur. Det ger gemenskapen möjlighet att delta i och påverka den transeuropeiska forskningspolitiken.

Utifrån detta uppmanar jag Europeiska kommissionen att hålla tre punkter i åtanke när det gäller att sörja för finansieringen av den europeiska forskningsinfrastrukturen:

- 1) Att gemenskapen endast involveras i projekt med mycket stor vetenskaplig potential.
- 2) Att uppmuntra till att den europeiska forskningsinfrastrukturen genomförs i regioner som traditionellt varit utsatta för kunskapsflykt, både inom och utom gemenskapen.
- 3) Att förenkla tillträdet till den europeiska forskningsinfrastrukturen för företag inom den privata sektorn.

Gemenskapspolitiken inom området måste kombineras med vetenskaplig excellens som utlöser ett tillflöde av forskare och effektiva infrastrukturer till länder som blev medlemmar i Europeiska unionen under 2004 till 2007.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Betänkandet av Teresa Riera Madurell är särskilt viktigt då det upprättar det rättsliga ramverk som krävs för utvecklingen av forskningsinfrastruktur.

Inrättandet av europeisk forskningsinfrastruktur ser till att forskningen kommer att nå en hög nivå.

Dessutom kommer det att skapa nya tillfällen för samarbete mellan europeiska forskningslag, som även studenter och teknisk personal kan delta i, och därmed locka fler unga människor till den högteknologiska forskningen.

Det rättsliga ramverket måste främja ett ökat samarbete mellan industrin och den akademiska forskningen och därigenom underlätta genomförandet av nya idéer.

Jag stödjer föredragandens förslag att uppmana kommissionen att till Europaparlamentet lämna in regelbundna rapporter om statusen för utvecklingen av de europeiska forskningsinfrastrukturerna.

Kostnaden för att inrätta storskalig forskningsinfrastruktur kräver att flera länder går samman.

Upprättandet av en gemensam rättslig ram är absolut nödvändigt för att underlätta och påskynda utvecklingen av infrastrukturerna.

25. En särskild plats för barnen i EU:s yttre åtgärder (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort presentation av betänkandet (A6-0039/2009) av Glenys Kinnock, för utskottet för utveckling, om en särskild plats för barnen i EU:s yttre åtgärder (2008/2203(INI)).

Glenys Kinnock, föredragande. – (EN) Herr talman! Till att börja med måste jag säga att jag välkomnar varmt det meddelande som kommissionen förberett. Jag tycker att det är både omfattande och ambitiöst.

I mitt betänkande rekommenderade jag vilka praktiska åtgärder, investeringar och processer som behövs för att vi ska kunna fastställa en särskild plats för barnen i de yttre åtgärderna. Kommissionens och rådets meddelande och slutsatser om yttre åtgärder kommer att bygga på den yttre dimensionen av EU:s strategi om barnens rättigheter. Jag anser att detta är mycket viktigt för EU.

Jag hoppas verkligen på åtgärder som speglar den ambition jag ser. Vi behöver substans som backar upp retoriken. Det kräver resurser och självklart, vilket ni säkert håller med om, får inte EU:s medlemsstater backa när det gäller åtaganden att finansiera millenniemålen. Vi vet att de flesta av världens två miljarder barn dagligen kämpar med fattigdom och utsatthet. Vi vet även att 98 procent av världens barn som lever i extrem fattigdom bor i utvecklingsländer.

Dessutom är det nu tydligt att följderna av finanskrisen kommer att drabba barn och ungdomar hårt, till exempel när man drar ned på budgeten för hälsovård och utbildning. Därför tror jag att det är rätt att vi gör ett politiskt åtagande på högsta nivå för barnen, och med barnen. I sitt partnerskap med utvecklingsländer måste EU se möjligheten att påverka politiken för att rädda barns liv. De åtgärder för barn som bör prioriteras måste främjas när kommissionen förhandlar om regionala och tematiska strategier i landsstrategidokument, samt när de utarbetas och revideras.

I både budgetstöd och budgetkontrakt om millenniemålen bör och måste man inkludera specifika mål och indikationer när det gäller barn. Jag välkomnar kommissionens föresats att utarbeta nationella åtgärdsplaner för barn med partnerländer. Vi behöver garantier för att även mycket marginaliserade barn, till exempel handikappade och föräldralösa barn, får rättvis tillgång till hälso- och sjukvård, utbildning, socialvård och juridiska tjänster.

Jag anser att kommissionens anställda, både de i Bryssel och de som ingår i delegationer, måste få mer och bättre utbildning, framför allt om hur de bäst hanterar barns deltagande. Vi behöver tänka om i EU när det gäller hur vi lyssnar på barnen och bjuder in dem att delta, eftersom vi förstår att det är barnen själva som ger liv till värderingarna som har införts i internationell lagstiftning genom konventionen om barnets rättigheter från 1989. Min erfarenhet är att barnen, eller de unga, har mycket insikt och kunskap om hur fattigdom och miljöförstöring kan åtgärdas, och detta bör vi ta tillvara.

Det glädjer mig att kommissionen är medveten om hur viktigt det är med samråd under förberedelserna av EU-strategin om barnets rättigheter. Jag förstår också att detta har inplanerats till första halvåret av 2009. Kan kommissionen ange när detta arbete kommer att påbörjas? Jag hoppas att det inte kommer att fattas

något beslut om att det offentliga samrådet, som inkluderar barn, kommer att skjutas upp tills den nya kommissionen och det nya parlamentet är på plats.

Avslutningsvis vill jag citera Kofi Annan, "There is no trust more sacred than the one the world holds with children. There is no duty more important than ensuring that their rights are respected, that their welfare is protected, that their lives are free from fear and want and that they grow up in peace." Jag tror att vi alla kan hålla med om att det är bra målsättningar.

Janez Potočnik, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Det är ett nöje att vara här i dag för att prata om barn och om det betänkande ni kommer att anta snart.

Låt mig ta några minuter för att prata om hur vi hamnade där vi är i dag och vad som väntar och om barns deltagande, vilket troligtvis utgör vår största utmaning när det gäller barn.

I dag tar vi ett viktigt steg i en lång process som startade för flera år sedan i kommissionen. Vi är medvetna om att EU behöver en strategi för barn. Vi behöver en strategi för EU:s genomförande av sina åtaganden. Vi och övriga världen har undertecknat FN:s konvention om barnets rättigheter.

Det första steget var kommissionens meddelande från 2006 om en EU-strategi för barnets rättigheter. 2008 kom sedan meddelandet om barnen i yttre åtgärder, som innehöll en omfattande EU-strategi för barn som innefattade samtliga instrument i det yttre samarbetet.

Låt mig göra en liten utvikning, då jag är säker på att några av er kommer att fråga vad som hände med EU-strategin om barnets rättigheter, som offentliggjordes i nämnda meddelande. Jag kan intyga att kommissionen arbetar med strategin, och den kommer att presenteras av nästa kommission.

Under Sloveniens ordförandeskap i maj 2008 antog rådet slutsatser om främjande och skydd av barnets rättigheter i Europeiska unionens yttre åtgärder – utvecklingsdimensionen och den humanitära dimensionen.

Utskottet för utveckling började sedan utarbeta ett betänkande och vi befinner oss nu i slutfasen av den processen och i morgon kommer ni att rösta om detta utmärkte betänkande.

Dessutom är EU:s politik för barn grundad på riktlinjerna om barn och väpnad konflikt och riktlinjerna om barnets rättigheter, som båda tillämpas i några utvalda försöksländer. Kommissionen välkomnar betänkandet, som är ett utmärkt komplement till vårt meddelande, och rådets slutsatser och riktlinjerna. Vi kommer att använda oss av det i vårt arbete med barn.

Avslutningsvis vill jag ta upp vår troligtvis största utmaning just nu: barns deltagande. Hur kan vi se till att involvera barn i beslut som rör dem? Hur kan vi se till att barn har tillgång till viktig information? Hur kan vi se till att barn har lika möjlighet att uttrycka sina åsikter? Vi måste medge att, av allt som vi åtog oss i konventionen om barnets rättigheter, är detta kanske den största utmaningen.

Vi måste erkänna att vi fortfarande har långt kvar till att göra en betydande insats för barns deltagande. I kommissionen börjar vi fundera på hur man skulle kunna utforma och genomföra barns deltagande på ett bra sätt, så att det inte bara blir en symbolisk insats. Barnens deltagande bör vara relevant, meningsfullt och välorienterat. Vi har även ordnat med lämplig finansiering för barns deltagande i det tematiska programmet "Investerar i människor".

Varför är detta så svårt för oss vuxna? Främst beror det på att det är vårt beteende som ifrågasätts.

Vad kommer kommissionen att göra för att främja detta deltagande i sina yttre åtgärder? Kommissionen kommer att ta fram verktyg för samråd med barn åt våra delegationer, men de verktygen kommer inte bara att användas av våra delegationer utan även av partnerländerna. Tillsammans med Unicef har vi också tagit fram en samling verktyg som är avsedda för barns deltagande och allmänt skydd av barn, rättsliga reformer och budget för barn.

Utöver dessa verktyg, omorganiserar och stärker vi även vårt samarbete med Unicef för att kunna öka vårt stöd till partnerländer och deras arbete för att barn ska komma till tals i landet.

Vi har även ett nära samarbete med diverse icke-statliga organisationer för att lära av dem om olika upplägg för hur man kan involvera barn och göra deras deltagande meningsfullt. Jag ska vara ärlig: det kommer inte att ske i morgon. Detta är bara början på en lång process.

Jag vill säga en sak om betänkandet. I betänkandet påpekas att kommissionen bör ägna uppmärksamhet åt barns deltagande, men det kommer även ni att behöva göra, och jag kan försäkra er att kommissionen gärna

samarbetar med er. Vi borde ta tillvara på de två institutionernas kollektiva styrka för att ta itu med denna fråga.

Jag vill än en gång uttrycka hur mycket kommissionen uppskattar betänkandet och betona att vi kommer att göra vårt yttersta för att följa rekommendationerna. Vi räknar med parlamentets fortsatta stöd i detta.

Som svar på Glenys Kinnocks fråga kan jag med glädje bekräfta att kommissionens ståndpunkt är oförändrad. Det var kommissionen själv som kom med idén att använda 2009 för samråd och vi arbetar för att man under samrådsprocessen med barn använder sig av alla verktyg som finns tillgängliga.

Jag vill även understryka att kommissionen vill se till att barnets rättigheter respekteras till fullo under samrådsprocessen.

Till sist vill jag tacka dig Gladys Kinnock för ett givande samarbete om barn och frågor som rör barn, inte bara i samband med betänkandet, utan under alla dessa år. Jag vet att jag tagit upp mycket tid, men man kan aldrig ta upp för mycket tid när det handlar om barns rättigheter.

Talmannen. – Tack, herr kommissionsledamot! Ert tal var mycket intressant och berörde ett väldigt viktigt ämne.

Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 19 februari 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Det är sorgligt att konstatera att det varje dag dör fler än 26 000 barn under fem års ålder i världen, för det mesta av orsaker som hade kunnat förebyggas.

Det är tragiskt att många liv skulle kunna räddas med rätt åtgärder, de må vara medicinska eller finansiella, och trots det blir situationen bara värre. Man måste särskilt uppmärksamma de mest sårbara och socialt utestängda flickorna och pojkarna, inklusive funktionshindrade barn, immigrantbarn och minoritetsbarn.

Betänkandet är berömligt. Det enda som jag inte håller med om är de delar som handlar om abort.

Utskottet för utveckling antog detta initiativbetänkande (som utarbetats av Glenys Kinnock (PSE, Förenade kungariket)) om en särskild plats för barnen i EU:s yttre åtgärder som ett svar på kommissionens meddelande om samma fråga. Utskottet välkomnade meddelandet och de fyra vägledande principerna i kommissionens handlingsplan om barnets rättigheter i de yttre åtgärderna, som består av en holistisk och sammanhängande strategi som baserar sig på barnets rättigheter.

Vi måste snarast

- a) inleda en grundlig analys av barns rättigheter,
- b) bygga ut befintliga nätverk för unga och barn som lämpliga plattformar för att rådfråga barn,
- c) se till att internationella överenskommelser mellan EU och tredjeländer innehåller en rättsligt bindande bestämmelse om skydd av barnets rättigheter.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Det är vår skyldighet att se till att det är vi som bygger upp en bättre framtid, inte bara för européer utan även för utvecklingsländer.

Barnen representerar framtiden och vi måste kunna se till att deras rättigheter stärks och respekteras i tredjeländer som får europeiskt bistånd.

Det är en prioriteringsfråga att Europeiska unionen, i relationer med tredjeländer, ser till att barns rätt till utbildning och sjukvård garanteras.

Det stämmer att vi befinner oss i en finanskris, men vi kan inte bortse från att någonstans i världen så dör ett barn var tredje sekund och varje minut dör en kvinna i barnsäng.

Barnen utgör hälften av världens befolkning och barnens rättigheter måste vara en prioriteringsfråga inom Europeiska unionens utvecklingspolitik.

Varje medlemsstat borde efter sina förutsättningar engagera sig i samarbetspolitiken med utvecklingsländer. Europeiska kommissionen borde sätta press på utvecklingsländerna att i sina nationella lagstiftningar införliva bestämmelserna i FN:s konvention om barnens rättigheter.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag är tacksam över att jag fick möjlighet att skriva ett yttrande om betänkandet i utskottet för kvinnors rättigheter. Jag har med särskilt stort intresse tagit del av ämnet om barnens rättigheter i samband med utrikes förbindelser.

Mitt yttrande antogs enhälligt. I yttrandet framhålls framför allt att EU:s utrikesstrategi för barns rättigheter bör utgå från värderingar och principer som fastställs i den allmänna förklaringen om mänskliga rättigheter, särskilt artiklarna 3, 16, 18, 23, 25, 26 och 29. Artiklarna är särskilt viktiga såväl för den enskildes som för hela samhällets välbefinnande. I mitt yttrande betonas att man vid alla insatser för barns rättigheter måste ta hänsyn till den prioriterade ställning som barnets föräldrar och närmaste släkt har.

Att Europaparlamentet har antagit mitt yttrande understryker vikten av att skydda mänskligt liv på rätt sätt från början och att varje barn folkbokförs. Jag lyckades lägga fram uttalanden som fördömer den arvshygieniska könsdiskriminering som blir allt vanligare i vissa länder. I yttrandet uppmanas kommissionen att betona vikten och nödvändigheten av att alla barn i tredjeländer folkbokförs från födelsen som en del av kommissionens utvecklingspolitik samt att koppla EU:s biståndsprogram till detta krav.

Jag stödjer alla försök att främja utvecklingsbistånd. Jag insisterar dock på att humanitära organisationer och internationella organ som är ansvariga för att fördela bistånd ska kunna se till att biståndet verkligen når de barn som det är avsatt för och att det inte går förlorat.

26. Genomförandet av direktiv 2002/14/EG om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort presentation av betänkandet (A6-0023/2009) av Jean Louis Cottigny, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om genomförandet av direktiv 2002/14/EG om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen (2008/2246(INI)).

Jean Louis Cottigny, föredragande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka de olika skuggföredragandena för deras öppensinniga arbete under vårt samarbete kring texten i utskottet för sysselsättning och sociala frågor.

Medlemsstaterna måste förbättra genomförandet av direktivet om information till och samråd med arbetstagare, särskilt i den pågående ekonomiska krisen och dess konsekvenser för företag då de omstruktureras, slås samman eller flyttar utomlands. Det är budskapet som utskottet för sysselsättningar försökt ge i betänkandet.

I Europeiska unionen finns det 23 miljoner företag med färre än 250 anställda. De utgör 99 procent av företagen och sysselsätter över 100 miljoner människor. Information till och samråd med arbetstagare utgör centrala delar i en social marknadsekonomi.

Införlivandet av direktiv 2002/14/EG har försenats avsevärt i vissa medlemsstater. I initiativbetänkandet understryker vi att direktivets påverkan är tydlig i de länder där det inte funnits något allmänt system för information till och samråd med de anställda.

Jag efterfrågar ett bättre införlivande av direktivet i medlemsstaterna. Vi uppmanar kommissionen att så snart som möjligt vidta åtgärder för att se till att medlemsstaterna införlivar direktivet och att väcka fördragsbrottstalan mot de medlemsstater som ännu inte, eller inte på korrekt sätt, införlivat direktivet.

I betänkandet betonas även att vissa medlemsstater i sina införlivandeåtgärder inte har tagit hänsyn till vissa unga arbetstagare, deltidsarbetande kvinnor eller personer som korttidsanställs med tidsbegränsat kontrakt.

Vi uppmanar medlemsstaterna att se till att exakt definiera termen "information" genom att göra det möjligt för arbetstagarrepresentanterna att granska de behandlade uppgifterna och inte bara invänta informationsförfarandets slut, om företagets beslut får följder för arbetstagarna. Medlemsstater som inte infört några effektiva, proportionerliga och avskräckande påföljder uppmanas att göra detta. För förbättrad samordning av de olika lagstiftande instrumenten uppmanas kommissionen avslutningsvis att granska

förutsättningarna för samordning av de sex direktiven och förordningen om information till arbetstagare, i syfte att undersöka behovet av att eventuellt göra ändringar för att undanröja överlappningar och inkonsekvenser.

Då denna typ av framsteg för arbetarnas rättigheter är mer än gynnsam, är Europeiska unionen skyldig sig själv att se till att medlemsstaterna införlivar skyldigheterna i direktivet på ett korrekt och fullständigt sätt. Det är mycket viktigt att alla europeiska arbetare vet att Europa stöder deras delaktighet i beslut som rör deras företag. Detta är särskilt viktigt i dagens läge.

Janez Potočnik, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag konstaterar att Jean Louis Cottigny stödjer ett viktigt direktiv som stärker en av arbetstagarnas grundläggande sociala rättigheter på EU-nivå. Kommissionen anser det mycket viktigt med information till och samråd med arbetstagare på både nationell och internationell nivå, särskilt nu i samband med finanskrisen.

Vi kom med förslaget om en omarbetning av direktivet om europeiska företagsråd. Omarbetningen har slutförts. Vi fortsätter vårt arbete med förberedelser och en socialt ansvarstagande förvaltning av omstruktureringen, och med de frågor som uppstår på EU-nivå i samband med förhandlingar om internationella avtal.

Kommissionen förklarade i sitt meddelande den 17 mars 2008 att genomförandet av direktiv 2002/14/EG framför allt skulle vara omfattande och effektivt i samarbete med medlemsstaterna och båda sidor av industrin, som spelar en väldigt viktig roll. Man bör komma ihåg att i direktivet inrättas endast en allmän ram som kan tillämpas och utvidgas av båda sidor av industrin, särskilt av företagen.

Kommissionen utför och stödjer verksamhet som ökar kunskapen, främjar utbyte av bästa praxis och ökar inblandade parter kapacitet genom seminarier, kurser, utbildning och ekonomiskt stöd till projekt i en särskild budgetpost.

I sin egenskap av fördragets väktare övervakar kommissionen även att direktivet genomförs på rätt sätt, till exempel när fackföreningar inkommer med klagomål. Hittills har dock kommissionen inte fått in särskilt många klagomål på genomförandet av direktivet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 19 februari 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Silvia-Adriana Țicău (PSE), *skriftlig*. – (RO) Genomförandet av direktiv 2002/14/EG om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen har försenats avsevärt i vissa medlemsstater.

Jag anser att man bör stärka arbetstagarnas demokratiska delaktighet i beslut som rör deras företag, med tanke på den pågående finanskrisens globala genomslag, som påverkar alla medlemsstaters ekonomiska struktur utan urskillning och som väcker oro för omstruktureringar, sammanslagningar eller omlokaliseringar.

När det gäller omstruktureringar av företag, vill jag uppmana till att göra europeiska medel lättillgängliga och till att stödja arbetstagarna, inte bara företagen. Jag anser också att det, i en situation då ett multinationellt företag omstruktureras, måste bli en obligatorisk praxis att samråda med fackrepresentanter från företagets alla filialer och inbjuda dem till förhandlingar, inte bara representanterna i den medlemsstat där företaget har sitt huvudkontor.

Jag anser att det är viktigt att regelbundet se över lagstiftningen om arbetstagarnas rätt till information och samråd samt att ta upp frågan på agendan för den europeiska sociala dialogen, både på en branschövergripande nivå och på industrinivå.

27. Social ekonomi (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort presentation av betänkandet (A6-0015/2009) av Patrizia Toia, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om den sociala ekonomin (2008/2250(INI)).

Patrizia Toia, *föredragande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är glad och stolt över att Europaparlamentet tar upp den sociala marknadsekonomin och lägger fram förslag till verkliga stöd till sektorn.

I mitt betänkande finns tre mål. Det första är att dra uppmärksamheten till och kasta ljus över en sektor som påverkar många områden i hög grad, inklusive ekonomin. Tio procent av alla europeiska företag tillhör sektorn, som står för 9–10 procent av sysselsättningen. Det är en sektor som består av olika aktörer – kooperativ, ömsesidiga bolag, stiftelser, sociala företag och föreningar – som delar specifika värderingar och bidrar i hög grad till BNP. Vi hoppas därmed att dess institutioner lyfts fram bättre.

Det andra målet är att bekräfta att den inte är en sidosektor eller ett undantag. Den är snarare fast etablerad i marknadsekonomin, med sina egna bestämmelser som den inre marknaden måste erkänna och följa. Den står för ett alternativt sätt att göra affärer, tillverka, konsumera och generera sysselsättning, som likväl har förtjänat rätten att utgöra en del av marknaden. Den utgör en metod som karakteriseras av ett antal tydliga särdrag som inte får slätas över och som främst består av en önskan att kombinera och försona produktion och sysselsättning med värderingar som solidaritet och ansvar samt ställer människan i centrum inom alla områden, inklusive i arbetslivet.

Som någon en gång sa, och jag anser det helt rätt, verkar dessa företag med kapital, men inte för kapital. De utgör begrepp som är en del av Europeiska unionens ideologiska arv – man behöver bara tänka på Jacques Delors – eftersom vi ofta har erkänt den sociala ekonomin som en grundprincip för den europeiska sociala modellen, men sedan gjort väldigt lite för den.

Nu är det rätt tid att återupptäcka betydelsen av dessa företag, eftersom nuvarande kris inom tillverkningen har visat att många traditionella ekonomiska aktörer är väldigt sköra, svaga och ibland föga nogräknade. Den sociala ekonomins värld är däremot mer lokalt förankrad, den står närmare den verkliga ekonomin och människorna, och är därför mindre utsatt för spekulation, enligt påvisning. Den utgör också en sektor med ett stort antal aktörer som utför ett stort välfärdsarbete och den utgör ett erkänt samhällsnyttigt nav. Jag tror att jag kan bidra till att upprätthålla våra sociala system i svåra tider.

Det tredje målet är att fatta beslut om vad vi praktiskt kan göra för att stödja sektorn. Jag ska mycket kortfattat beskriva ett eller två förslag. Först av allt behöver vi en tydlig definition för att verkligen förstå profilerna och definitionerna av dessa högst olika organisationer. Det är också av största vikt att upprätta nationella statistiskregister med sektorns bidrag i olika länder. Den tillhör varken den kapitalistiska ekonomin eller samhällsekonomin, och kräver därför sin egen definition. Kommissionen har delvis slagit in på den vägen med sin handbok, men den måste genomföras. Jag tror att den akademiska världen samt forsknings- och högskolevärlden också kan bidra till det.

Avslutningsvis uppmanas till några lagstiftningsinitiativ. Vissa saker är gjorda, såsom stadgar för kooperativ och stiftelser, och jag ser att kommissionen har återupptagit sitt samråd. Vi behöver förstå vad som är användbart och om det är värt att gå vidare på den här vägen. Vi vill inte att en sektor som utvecklas genom idéer, motivation och frihet kör fast i pappersarbete, men där det behövs eller i framtiden kommer att behövas gemenskapsrätt, vore det klokt att upprätta den.

En avslutande punkt är att införa sektorn i den sociala dialogen. Var och på vilken nivå bör samråd och dialog med Europeiska kommissionen äga rum? Och till sist, vilket direkt stöd bör europeiska program tillhandahålla – bör vi ha tillfälliga program för den sociala ekonomin eller ge utrymme inom befintliga program för dessa aktörer? Det är upp till kommissionen att göra den bedömningen.

Innan jag slutar skulle jag vilja tacka de nationella föreningar och europeiska nätverk som har gett mig ett stort stöd i arbetet, Europaparlamentets tvärpolitiska arbetsgrupp för den sociala ekonomin, som gör ett fint arbete, skuggföredragande samt Günter Verheugen och Vladimír Špidla som vi hade ärliga och intensiva diskussioner med.

Vi överlämnar betänkandet, som sociala aktörer och föreningar i stor omfattning har medverkat i, till kommissionen med förhoppningen att den, trots den korta tid som återstår innan valperioden avslutas, kommer att finna tid, herr kommissionsledamot – ni representerar hela kommissionen här idag – till att sammanställa några initiativ och ge en tydlig signal så att nästa Europaparlament och nästa kommission inte behöver börja om igen från början, utan att de har något konkret att utgå ifrån.

Janez Potočnik, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Kommissionen välkomnar parlamentets initiativ att utarbeta ett yttrande på eget initiativ om den sociala ekonomin. Särskilt nu när vi befinner oss i en finansiell och ekonomisk kris behöver denna viktiga sektor stöd.

Företagen i den sociala ekonomin fungerar på ett speciellt sätt, eftersom verksamhetens syfte är att kombinera det ekonomiska resultatet mellan dess medlemmar, och ofta även sociala och samhällseliga målsättningar. De har stora möjligheter att bidra till gemenskapens politik och mål, särskilt inom arbete, sociala sammanhållning, regional- och landsbygdsutveckling, miljöskydd, konsumentskydd och social trygghet. Företag i den sociala ekonomin är en viktig del av kommissionens företagspolitik. Eftersom majoriteten av dem är mikroföretag, småföretag och medelstora företag, omfattas de av gemenskapslagstiftningen för småföretag och de åtgärder som är inriktade på småföretag.

När det gäller den sociala ekonomin är vårt mål att utforma ett rättsligt och administrativt klimat, både på EU-nivå och i samtliga medlemsstater, där företag i den sociala ekonomin oavsett typ och storlek kan blomstra och tackla de utmaningar som globaliseringen och den ekonomiska tillbakagången medför. Syftet med kommissionens politik är att företag inom den sociala ekonomin ska kunna växa och ha framgång sida vid sida med andra företag. Därför är kommissionen noga med att gemenskapens politik inom konkurrens, redovisning, bolagsrätt, offentlig upphandling, sjukvård, sociala frågor, jordbruk, fiske, bankväsendet, försäkring, offentliga och privata partnerskap samt regionalutveckling tar hänsyn till dessa företags särskilda behov, mål, arbete och metoder.

Kommissionen arbetar för närvarande med en genomgång av de framsteg som har gjorts för att främja kooperativ sedan 2004. Detta dokument kommer även att innehålla en bedömning av situation för andra företag i den sociala ekonomin och eventuella förslag till nya åtgärder.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 19 februari 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Iles Braghetto (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Icke vinstdrivande verksamheter och ideella organisationer fortsätter att utvecklas i Europa.

I den här ekonomiska och finansiella kristiden, med allvarliga återverkningar på social nivå, utgör en starkare ekonomi, grundad på sociala fördelar snarare än på vinster, ett strategiskt val som ger oss möjlighet att lindra krisens följder och fortsätta att utveckla Lissabonstrategin genom att genomföra ett av dess primära mål, nämligen uppmärksamheten till socialt ansvar.

För det andra kan den sociala ekonomin initiera verksamhet på lokal nivå, genom att bli en pålitlig partner till offentlig förvaltning som behöver planera åtgärder för att stödja de sårbara i samhället.

Vi bör därför välkomna Europaparlamentets steg mot ett erkännande, i lagstiftningen och i statistiken, av organisationer som verkar och är djup rotade i det europeiska systemet, på grund av deras möjligheter att uppnå sociala mål.

Det är en gräsrotsvision som utgör ett grundläggande bidrag till den europeiska sociala modellen.

Gabriela Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Den sociala ekonomin kan spela en avgörande roll i den europeiska ekonomin, genom att upprätta en ny typ av ekonomi grundad på demokratiska värderingar, en ekonomi som sätter människorna främst och stödjer en hållbar utveckling.

Men den sociala ekonomin står inför ett enormt hinder. Institutionerna är föga synliga beroende på att den inte erkänns som en ekonomisk sektor som är avskild från de två främsta, nämligen den offentliga och den privata.

Vi uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att utveckla en rättslig ram för att erkänna den sociala ekonomin som en tredje sektor och tillämpa bestämmelser som tydligt anger vilka organisationer som kan verka i sektorn, så att inga andra typer av organisationer kan dra nytta av de medel eller den offentliga politik som avser stimulera företagen i den sociala ekonomin.

Vi uppmanar också kommissionen och medlemsstaterna att erbjuda finansiellt stöd, utbildning och rådgivning samt att förenkla förfarandena för att starta företag i den sociala sektorn.

På så sätt kommer den sociala ekonomin att fullfölja sin effektiva roll mot den europeiska ekonomins allmänna bakgrund, inte bara genom att hjälpa till att bekämpa fattigdom, utan också genom att underlätta tillgången till resurser, rättigheter och tjänster som samhällets medborgare måste ges tillfälle att medverka i.

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Först vill jag gratulera vår föredragande, Patrizia Toia, för kvaliteten på betänkandet som hon lägger fram i dag. Det är viktigt att tydliggöra definitionen av begreppet social ekonomi och ge det rättslig status genom de varierande nationella erfarenheterna. Den sociala ekonomin behöver bli synligare, genom ökad spridning av information om den inom EU, så att det blir lättare att skapa solidaritet, arbete, företagande, tillväxt, konkurrenskraft, social sammanhållning och social dialog i EU. Den sociala ekonomin blir ett allt viktigare element på lokal och regional nivå, och på grund av konsekvenserna av finanskrisen spelar den en viktigare roll än någonsin för Europas sociala och ekonomiska utveckling. Om vi ska kunna hitta nya och innovativa lösningar för att kunna ge våra medborgare hållbara arbeten och bättre levnadsförhållanden i ett inkluderande samhälle som tillhandahåller kvalitativa tjänster av allmänt intresse, måste EU satsa på att stödja de sociala och ekonomiska krafterna så att den tydliga klyftan mellan offentlig och privat sektor övervinns.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Vi har försökt att mobilisera alla EU-institutioner och resurser under flera månader för att lindra effekterna av den växande krisen. Den ljusa sidan av det mörka molnet är att Patrizia Toias betänkande nu finns på agendan till plenarsessionen, eftersom initiativ som inriktas såväl på solidaritet som på social och regional sammanhållning är särskilt viktiga i dessa dagar. Det står i fokus för den sociala ekonomin, eftersom den sistnämnda utgör en samling av organisationsformer vars mål är solidaritet och gemensamma finansiella intressen i stället för vinster. Sådana institutioner kan inte ersättas med någon marknadsorienterad organisation. De gör det möjligt att minska den ekonomiska stratifieringens inverkan på missgynnade människor i samhället, de tillhandahåller anständigt arbete och med sina olika former, från verksamhet som egenföretagare till sociala kooperativ, kan frukterna av deras arbete komma samhället tillgodo.

Vi har talat och skrivit mycket om social ekonomi, men utan någon europeisk statistikgrund blir den inte synlig i vårt dagliga liv. Om begreppet är okänt för samhället, kan dess solidaritet inte hjälpa oss. De organisationer som deltar är å andra sidan alltför små för att bli kända på makroekonomisk nivå.

Patrizia Toias betänkande kan bidra till att eliminera den misstanke som lagstiftare och marknadsaktörer har om att pengarna och produkterna som den sociala ekonomin genererar inte skulle vara något annat än organisationer som försöker kringgå konkurrensreglerna.

Här och nu kan betänkandet ge den sociala ekonomin en möjlighet att hantera krisen effektivt och med relativt små ansträngningar förebygga att arbetstillfällen och försörjningsmöjligheter går förlorade.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Den sociala ekonomin säkrar stabilitet eftersom den inte är föremål för utlokalisering. Jag anser att Europeiska unionen och medlemsstaterna bör uppmuntra och stödja olika verksamhetsformer för att genomföra den sociala ekonomin, det vill säga kooperativ, ömsesidiga bolag, föreningar och stiftelser, i deras bestämmelser och policy.

Det är viktigt att fastställa en rad åtgärder som syftar till att utveckla mikrokrediter och anpassa EU-finansiering, eftersom den sociala ekonomins värderingar motsvarar EU:s mål om social integration och bidrar såväl till att upprätta en balans mellan yrkesliv och familj, som till att förbättra jämställdheten mellan könen och livskvaliteten hos äldre eller funktionshindrade. Jag anser att kvinnornas roll i den sociala ekonomin måste förstärkas, med tanke på deras engagemang i föreningar och frivilliga organisationer.

Jag uppmanar kommissionen att integrera den sociala ekonomin i övrig politik och strategi för social och ekonomisk utveckling, särskilt i ljuset av småföretagsakten, eftersom den sociala ekonomins strukturer främst riktas till små och medelstora företag och tjänster av allmänt intresse. Ansträngningarna skulle också kunna stödjas genom upprättandet av ett statistikregister över företag i den sociala ekonomin i varje medlemsstat i Europeiska unionen och genom att låta uppgifterna ingå i det europeiska statistiksystemet Eurostat.

28. Psykisk hälsa (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort redogörelse för betänkandet (A6-0034/2009) av Evangelia Tzampazi, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om psykisk hälsa (2008/2209(INI)).

Evangelia Tzampazi, föredragande. – (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Allt fler inser att det inte kan finnas någon hälsa utan psykisk hälsa. Psykiska hälsoproblem påverkar ofta såväl enskilda individer och deras familjer som samhället i stort från humanitär och ekonomisk synpunkt. Den påverkan märks ofta i personliga förhållanden, i familjeliv, yrkesliv och sociala relationer.

Siffrorna talar sitt tydliga språk: en person av fyra kommer att uppleva någon form av psykisk störning. Depression är en av de vanligaste störningarna och år 2020 kommer det att vara den vanligaste sjukdomen i den industrialiserade världen. Cirka 59 000 självmord begås i Europeiska unionen varje år. Av dem kan 90 procent tillskrivas psykiska störningar. Sårbara och marginaliserade grupper, såsom funktionshindrade, löper större risk att drabbas av psykiska hälsoproblem.

Dessutom börjar neurodegenerativa störningar bli allt vanligare i ett åldrande Europa. Vi kan därför vara överens om att det behövs en samlad strategi för att möta utmaningarna inom psykisk hälsa och att detta är något som rör oss alla. Vi är alla skyldiga att försvara den psykiska hälsan. Att skydda patienternas och deras familjers rättigheter är en ideologisk och politisk ståndpunkt som innebär att staten ger socialt stöd och skydd åt dem som behöver det. Första steget var kommissionens grönbok. Nästa var den europeiska konferensen "Tillsammans för psykisk hälsa och välbefinnande", där också den europeiska pakten för psykisk hälsa och välbefinnande slöts.

I linje med detta innehåller betänkandet om psykisk hälsa, som godkändes enhälligt av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, en serie rekommendationer för att främja befolkningens psykiska hälsa och välbefinnande, bekämpa stigmatisering, diskriminering och social utstötning, stärka förebyggande åtgärder och självhjälp och tillhandahålla stöd och korrekt behandling åt människor med psykiska hälsoproblem, deras familjer och vårdare.

I betänkandet understryker vi behovet av att erbjuda högkvalitativa, överkomliga, effektiva och universella tjänster för psykisk hälsa och en modern lagstiftning. Vi anser att fokus bör läggas på att ge alla personer i nyckelposition utbildning i psykisk hälsa. Vi anser att alla människor med psykiska problem måste få tillgång till lämplig utbildning, fortbildning och sysselsättning, och det måste skapas ett gynnsamt klimat med stödinsatser under hela livet, med särskild tonvikt på de mest utsatta grupperna. Vi anser att man bör fokusera förebyggandet av psykisk ohälsa genom sociala ingripanden. Vi vill att medlemsstaterna ska ge ökade resurser åt organisationer som företräder personer med psykiska hälsoproblem. Vi föreslår att man inrättar en plattform för att övervaka pakten. Vi uppmanar kommissionen att sprida resultaten från de tematiska konferenserna. Vi understryker behovet av att ta fram lämpliga indikatorer för att förbättra utvärderingen av behoven på nationell nivå och på EU-nivå.

Samtidigt formulerar vi förslag inom ramen för paktens fem prioriterade områden. Vi understryker behovet av att motverka depressioner och självmord genom att genomföra sektorövergripande program och inrätta nätverk, utveckla ett sunt klimat i skolorna, förbättra arbetsmiljön och anta åtgärder för att förbättra livskvaliteten. Slutligen understryker vi att det behövs offentliga informationskampanjer och medvetandehöjande insatser för att bekämpa stigmatisering och social utstötning. Därför vill jag tacka de ledamöter som bidrog med sina förslag och jag hoppas att vi ska skicka ett budskap om att psykisk hälsa är en värdefull social tillgång som vi alla måste arbeta på att främja.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag gratulerar parlamentet och föredraganden för initiativbetänkandet om psykisk hälsa. I betänkandet understryks hur stor inverkan den psykiska hälsan har på allmänt välbefinnande, utbildning, inlärning och den sociala sammanhållningen i EU.

Parlamentet antar betänkandet bara två år efter antagandet av en resolution som var ett svar på kommissionens grönbok om psykisk hälsa, vilket visar hur brådskande behovet av åtgärder är inom området.

Enligt min åsikt finns det anledning att vara optimistisk. Jämfört med för några år sedan finns det en större medvetenhet om hur viktigt det är med psykisk hälsa och välbefinnande i alla sektorer. Detta bekräftas av det stora stödet för kommissionens högnivåkonferens "Tillsammans för psykisk hälsa och välbefinnande" och den europeiska pakten för psykisk hälsa och välbefinnande, som båda togs upp av föredraganden.

Det har skett andra framsteg, till exempel har många medlemsstater sett över sina strategier för psykisk hälsa eller börjat ta fram handlingsplaner, däribland Finland och Ungern. Socioekonomiska frågor har lagts in i skolornas läroplaner, och i Storbritannien är livsfrågor nu ett eget ämne i många skolor.

Arbetsgivare inser allt mer hur välbefinnande och produktivitet hör ihop. CSR Europe har tagit fram en samling verktyg för välbefinnande på arbetsplatsen. Fast vi måste vara tydliga, det finns ingen anledning att nöja sig med det, mycket återstår att göra. Finanskrisen och den ekonomiska krisen kan innebära nya risker för den psykiska hälsan. Medlemsstaterna kanske frestas att dra ned på budgeten för psykisk hälsa eller minska arbetet med att bygga upp moderna system för psykisk hälsa med samhällsbaserade tjänster i stället för gammalmodiga anstalter.

Den ekonomiska tillbakagången ger dystra framtidsutsikter för de unga, i synnerhet för de som slutar skolan. Osäkra anställningar och den oro som det leder till när det gäller inkomst och ökad arbetslöshet, utgör ett stort hot för den psykiska hälsan.

Under de två närmaste åren kommer kommissionen att anordna en serie tematiska konferenser om de fem prioriterade områden som anges i pakten för psykisk hälsa. Dessa evenemang kommer att anordnas gemensamt med rådets ordförandeskap och medlemsstaterna. En första internationell konferens om stigmatisering och psykiatrisk vård kommer att organiseras av det tjeckiska ordförandeskapet den 29 mars i år. Den första tematiska konferensen om psykisk hälsa bland ungdomar och i utbildningen kommer att äga rum i Stockholm den 29–30 september, i samarbete med det svenska ordförandeskapet. Den andra tematiska konferensen om förebyggande av självmord och depression kommer att organiseras med Ungern i december. Det första halvåret 2010 kommer det spanska ordförandeskapet vara värd för en tematisk konferens om psykisk hälsa hos äldre. Vi diskuterar dessutom med medlemsstater angående ytterligare två andra konferenser om psykisk hälsa på arbetsplatsen och bekämpande av stigmatisering och social utestängning.

Parlamentets betänkande innehåller många konkreta förslag som utgör ett värdefullt bidrag till framtida debatter under dessa konferenser. I betänkandet påpekas hur viktig den psykiska hälsan är i EU, och man visar även att det finns många möjligheter att ingripa på EU-nivå.

Ett av förslagen i betänkandet består av att inrätta en struktur för att övervaka genomförandet av den europeiska pakten för psykisk hälsa och välbefinnande. Jag håller med om att det skulle ge ett betydande mervärde att utföra en regelbunden översyn av hur arbetet med att uppnå paktens mål går.

Vi kommer att överväga hur vi kan förverkliga den idén på bästa sätt. Jag vill tacka parlamentet och föredraganden ännu en gång för det stödjande betänkandet och de viktiga rekommendationerna.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 19 februari 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Den psykiska hälsan är central för människor och det blir allt tydligare hur mycket den påverkar det sociala och ekonomiska systemet, och rättsväsendet. Jag stöder betänkandet eftersom det innehåller omfattande åtgärder för de utmaningar som vi står inför när det gäller psykisk hälsa, som bekämpning av stigmatisering, diskriminering och social utestängning, samtidigt som behovet av förebyggande program, offentligt stöd, och lämplig behandling tas upp.

Psykisk hälsa är en relativt ny vetenskap som inte prioriteras i någon större utsträckning, men tack vare de tekniska framsteg som gjorts nyligen har man kunnat utforska den mänskliga hjärnan, vilket banar vägen för nya behandlingar som kan förändra livet för individen. Jag anser att vi bör stödja forskning inom området, och särskilt inrikta oss på den växande äldre befolkningen i Europa, som hoppas på en frisk, värdig och aktiv ålderdom.

Vi behöver tillgängliga strukturer för behandling och vård av psykiskt sjuka, men det krävs också stöd i form av till exempel program för integration på arbetsmarknaden. Psykisk hälsa är viktig på arbetsplatser, då den påverkar resultatet i stor utsträckning. Så vi behöver hjälpa arbetsgivare att använda bra metoder som minskar onödig stress och skyddar de anställdas psykiska välmående.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jag vill tacka Evangelia Tzampazi för hennes betänkande om psykisk hälsa, som jag röstade för.

En person av fyra drabbas av psykiska hälsoproblem minst en gång i livet. Man beräknar att till år 2020 kommer depression att ha blivit den vanligaste sjukdomen i den industrialiserade världen och den näst vanligaste orsaken till arbetsoförmåga. Externa faktorer, såsom konsekvenserna av den nuvarande finansiella krisen, kommer att göra människor sårbarare för dessa problem. Psykisk sjukdom medför inte bara en kostnad som belastar hälso- och sjukvårdssektorn och hela det sociala och ekonomiska systemet. Det minskar dessutom livskvaliteten för dem som drabbas och deras familjer i onödig omfattning.

Även om vi har gjort dramatiska framsteg inom vård och allmänt synsätt, händer det allt oftare att personer som lider av psykiska hälsoproblem och deras familjer marginaliseras. Skillnaderna i kvalitet på de

förebyggande insatserna och när det gäller garanterad, förstklassig vård är alldeles för stora, både mellan olika EU-länder och regionalt inom de olika länderna.

Det gläder mig att ungdomarnas psykiska hälsa fick särskild uppmärksamhet i Evangelia Tzampazis betänkande, som innehåller ett förslag om sektorsövergripande program för att ta itu med detta. Vi bör emellertid inte glömma bort att det alltid är utbildare och institutioner utanför hem och familj som har störst ansvar för det förebyggande arbetet vad gäller psykisk hälsa. Det arbetet omfattar att främja en sund livsstil, att lyssna på barn och ungdomar och att alltid uppmärksamma dem.

För mig är den kvalitet, tillgänglighet och effektivitet för allmänna tjänster inom psykisk hälsa som Evangelia Tzampazi efterlyser i sitt betänkande särskilt viktiga, liksom ökade investeringar i forskning på högsta nivå. Det krävs mer resurser för medicinsk forskning kring kopplingarna mellan förebyggande insatser och psykiska och fysiska hälsoproblem.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Psykiska hälsostörningar är ett nationellt hälsoproblem i många länder, eftersom de i hög grad påverkar de människor som berörs, deras familjer och samhället i stort. Psykiska hälsostörningar leder också ofta till funktionshinder och kan därmed orsaka samhället betydande ekonomiska problem.

Enligt Världsbankens utvecklingsrapport från 1993 var fyra av de tio vanligaste orsakerna till funktionshinder psykiska hälsostörningar och/eller neurologiska störningar. År 1993 hamnade depression på fjärde plats bland de sjukdomar som orsakade funktionshinder. Om de nuvarande tendenserna håller i sig kommer depression år 2020 att vara den näst vanligaste orsaken bland befolkningen som helhet, och till och med den vanligaste orsaken till funktionshinder hos kvinnor.

Trots att konsekvenserna av psykiska hälsostörningar är så vanliga och så allvarliga, finns det fortfarande i dag länder i världen och i Europa som ägnar problemet otillräcklig uppmärksamhet. Det beror ofta på den övervägande negativa attityden bland allmänhet och politiker i samhället och stigmatiseringen av den psykiskt sjuke. Detta leder i sin tur till att man ägnar den psykiska hälsan otillräcklig uppmärksamhet, begränsad tillgång på tjänster, brist på alternativa behandlingsmetoder och otillräcklig information om behandlingsmöjligheter.

Oavsett om lösningen på psykiska hälsoproblem ofta ligger inom medlemsstaternas behörighetsområde är det viktigt att det finansiella och kunskapsbaserade stöd som medlemsstaterna erhåller från EU ökas ytterligare, för att hjälpa dem utveckla och förbättra de nödvändiga tjänsterna inom hälsa, omsorg och utbildning samt förebyggande sociala åtgärder.

Främjandet av individernas psykiska hälsa och välbefinnande måste bli ett högprioriterat mål i alla medlemsstater i Europeiska unionen, för individens psykiska hälsa påverkar medlemsstaternas ekonomiska produktivitet och sysselsättning direkt.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Som vi alla vet är den psykiska hälsan av fundamentalt värde för varje individ, och vi, företrädare för Europas nationer, får inte glömma detta. Jag tycker det är bra att vi har tagit upp denna fråga i Europaparlamentet i dag. Psykisk sjukdom, en ström av självmord och depressioner har blivit ett hot mot dagens samhälle. Dessa problem påverkar inte bara människor som lever under konstant stress, utan också barn, ungdomar och äldre. Vi måste vidta långtgående åtgärder för att besegra dessa civilisationens sjukdomar. Det är också därför som jag stöder forskning och fri spridning av resultaten av den forskningen, liksom specialister.

Samtidigt som jag vill tacka för betänkandet om psykiska sjukdomar vill jag också uttrycka min oro för möjligheten att även inkludera projekt som syftar till att nå personer som är socialt marginaliserade, förutom att erbjuda vård åt de äldre och vidta åtgärder för att bekämpa stigmatisering och social utstötning. Marginaliserade personer uppvisar mycket ofta antipati gentemot andra, de känner sig alienerade och är rädda för samhällets dom. Jag anser att det vi i första hand bör fokusera på är ett omfattande utbildningsprogram så att alla som behöver det vet vart de ska vända sig, vilken typ av hjälp de kan få och, framför allt, att det är möjligt att återgå till ett normalt liv.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Psykisk hälsa och välbefinnande är en stor utmaning i det århundrade vi nu lever i. Världshälsoorganisationen beräknar att psykiska störningar kommer att svara för 15 procent av alla sjukdomar till 2020.

Jag oroar mig särskilt över ungdomarnas och barnens framtid, och det är därför jag har föreslagit åtgärder för att göra medborgarna medvetna om den försämrade psykiska hälsan hos barn vilkas föräldrar har migrerat,

och att införa program i skolorna som kan hjälpa dessa ungdomar klara av de psykiska problemen i samband med deras föräldrars frånvaro.

Jag understryker detta på grund av det stora antalet barn som övergetts av föräldrar som har rest utomlands för att arbeta, en situation som man träffar på allt oftare i Central- och Östeuropa. För att hjälpa dessa ungdomar har jag föreslagit åtgärder för att främja inrättandet av rådgivningsfunktioner i alla gymnasieskolor och erbjuda konfidentiella alternativ som inte stigmatiserar dessa barn, för att uppfylla deras sociala och känslomässiga behov.

Eftersom den psykiska hälsan bestämmer livskvaliteten för Europeiska unionens medborgare måste denna fråga hanteras lika seriöst som fysiska hälsofrågor. I själva verket krävs det en europeisk handlingsplan för detta för att reagera på de utmaningar som de psykiska störningarna innebär.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) När vi talar om hälsa menar vi ofta det fysiska välbefinnandet. Men psykisk sjukdom kan vara lika hämmande för vardagslivet för dem som drabbas, och det får omfattande sociala effekter. Parlamentets initiativ för att förbättra informationen om psykisk hälsa är därför ett mycket positivt steg. Det krävs mer offentlig diskussion om olika strategier för att hantera psykiska störningar och dessutom bör olika metoder för att förebygga psykiska sjukdomar göras tillgängliga för allmänheten.

Framför allt bör man lyfta fram arbetsmiljön i detta sammanhang. Eftersom den som arbetar tillbringar en mycket stor del av sin tid på arbetsplatsen och utsätts för stress i samband med arbetet är det nödvändigt att främja den psykiska hälsan i den miljön. Endast motiverade, harmoniska anställda kan uppfylla de krav som ställs på dem.

Kunskapen om denna fråga bör därför öka bland företag och offentliga organ. Genom att erkänna psykiska störningar pekar parlamentet på en modern tolkning av begreppet hälsa och erbjuder många som lider ett positivt perspektiv på lång sikt.

29. Uppföljning av de nationella energieffektivitetsplanerna: en första granskning (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Ni påpekade att vi har sänkt belysningen en aning i kammaren. Jag antar att det är för att spara energi.

Det kommer väl till pass, för nästa punkt är ett betänkande av András Gyürk för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om uppföljningen av de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet: en första bedömning (2008/2214(INI)) (A6-0030/2009).

András Gyürk, föredragande. – (HU) Tack herr talman! Herr kommissionsledamot, gaskrisen i januari fick åtminstone ett positivt resultat. Det ledde till en livligare debatt om energipolitiken i de olika medlemsstaterna.

På samma sätt har det här i Europaparlamentet förekommit mycket diskussion om olika alternativa transportvägar, utökning av lagringskapaciteten, samt om kärnkraftens roll i framtiden. Men vi har ägnat alldeles för lite intresse åt energieffektivitet. Det gläder mig särskilt att betänkandet om uppföljningen av de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet har inneburit en möjlighet att diskutera denna fråga under de senaste veckorna.

Energieffektivitetens betydelse ligger i dess förmåga att uppnå mätbara resultat snabbare än på andra sätt. Som kommissionsledamoten med ansvar för energi Andris Piebalgs nyligen påpekade skulle EU:s åtgärder för att öka användningen av apparater i framläge kunna minska standbyförlusterna med lika mycket som Ungerns årliga energiförbrukning.

Vi kan inte nog understryka att energieffektivitet kan lösa problemen i samband med energipolitiken. För det första kan det hjälpa till att minska Europas energiberoende av tredjeländer. Dessutom kan energieffektivitet få positiva effekter för den europeiska industrins konkurrenskraft och det kan minska belastningen på vår miljö. Låt oss också komma ihåg att en förbättrad energieffektivitet även kan minska bördorna för de mest sårbara konsumenterna.

Naturligtvis finns det stora skillnader i omständigheter och potentiella möjligheter samt när det gäller lagstiftning mellan olika medlemsstater. Därför stöder vi EU-direktivet från 2006 om åtgärder för att medlemsstaterna ska sammanfatta sina planerade åtgärder för att förbättra energieffektiviteten i nationella handlingsplaner.

I det aktuella betänkandet försökte vi dra allmänna slutsatser om dessa handlingsplaner. Samtidigt var vårt mål att definiera nödvändiga framtida steg i EU:s lagstiftning. Jag vill rikta uppmärksamheten på ett par viktiga punkter i betänkandet.

För det första uppmanas kommissionen i betänkandet att vidta kraftfullare åtgärder mot förseningar när det gäller att utarbeta de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet. Den här gången måste vi grundligt undersöka om planerna åtföljs av praktiska steg som vidtagits av medlemsstaterna. En stor brist i flera nationella handlingsplaner är att de ligger ljusår ifrån respektive regeringars politiska beslut.

För det andra måste resurserna som avsätts till att förbättra energieffektiviteten ökas på både nationell nivå och EU-nivå. På grund av den finansiella krisen finns det mycket få EU-medborgare som har råd att investera i sin energieffektivitet. Därför måste befintliga stimulansprojekt för energieffektivitet genast förstärkas. Därmed är vi inne på gemenskapens nästa sjuåriga budget, där energieffektiviteten måste framhållas ytterligare. Även skattelättnader kan bidra till verkliga förbättringar.

För det tredje finns det ett fortsatt behov av lagstiftning om energieffektivitet i Europeiska unionen. Jag tycker Europeiska kommissionens rekommendationer anger rätt inriktning på detta område. Striktare lagstiftning om byggnaders energiförbrukning skulle till exempel kunna ge avsevärda besparingar.

För det fjärde måste de nationella regeringarna ta ledningen när det gäller att utveckla energieffektiva lösningar. Dessa ansträngningar bör återspeglas i omfattande utbildningskampanjer. Konsumenterna kommer enbart att börja investera i energieffektivitet om de är medvetna om fördelarna för dem själva.

Slutligen skulle jag vilja säga ännu en sak. Energieffektivitet får inte komma i andra hand, inte ens under en recession. Dessutom kan energieffektivitetsprogram skapa hundratusentals nya arbeten i Europa. Under ett år med massiva uppsägningar är detta knappast en bieffekt.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar möjligheten att delta i denna sammanträdesperiod, som omfattar bland annat kommissionens bedömning av nationella handlingsplaner för energieffektivitet, som presenterades i den andra strategiska energiöversynen i november 2008 och i kommissionens meddelande från januari 2008.

Under våren kommer en mer detaljerad teknisk sammanställning av kommissionens bedömning av de nationella handlingsplanerna att presenteras i kommissionens dokument om handlingsplanerna.

Därför vill jag passa på att tacka både föredraganden Andás Gyürk för hans arbete, och utskottet för industrifrågor, forskning och energi för de värdefulla diskussionerna och kommentarerna.

De senaste åren har kommissionen varit väldigt tydlig med att energieffektivitet är högsta prioritet för EU:s energipolitik och en mycket viktig hörnsten för att kunna uppnå 20-procentsmålet till 2020, och här har de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet en central roll. I direktivet om effektiv slutanvändning av energi och energitjänster åläggs medlemsstaterna att inkomma med handlingsplanerna och redogör för hur de nationella målen för energieffektivitet ska uppnås i praktiken.

Handlingsplanerna skulle lämnas in före den 30 juni 2007, men många medlemsstater drog tyvärr ut på tiden. Kommissionen mottog de sista handlingsplanerna i juni 2008.

Nu har kommissionen slutfört de individuella bedömningarna och skickat resultaten till medlemsstaterna. Som en uppföljning har ett antal bilaterala sammanträden ägt rum och några medlemsstater uppgav att de skulle vilja förbättra sina handlingsplaner de närmaste månaderna. Som flera ledamöter i utskottet för industrifrågor, forskning och energi har konstaterat visade sig de första handlingsplanerna vara en värdefull erfarenhet. Många medlemsstater har för första gången tagit fram omfattande handlingsplaner för energisparande. Många av dessa medlemsstater har bekräftat att det förberedande arbetet över sektorsgränserna som krävdes var väldigt värdefullt.

I direktivet om energitjänster har handlingsplanerna endast en liten roll. Kommissionen har dock alltid uppmuntrat medlemsstaterna att utvidga denna roll, både i sitt meddelande från november 2008 och i andra uttalanden som gjorts nyligen.

Kommissionen kommer att ta fram en ny handlingsplan för energisparande inom EU som syftar till att stärka EU-åtgärderna och ge dem rätt inriktning, hjälpa EU-länderna och EU-företagen och EU-medborgarna att spara energi på ett kostnadseffektivt sätt.

I betänkandet uppmanades kommissionen att föreslå ett bindande mål för energisparande. Det nuvarande målet för energisparande att minska förbrukningen av primärenergi med 20 procent till 2020 är inte ett bindande mål. Kommissionen tror dock att vi kan nå dessa 20 procent tack vare klimat- och energipaketet och förslagen i den andra strategiska energiöversynen.

I betänkandet påpekas med rätta att det ekonomiska stödet måste ökas. Kommissionen medgav de ekonomiska frågornas koppling till energisparande i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa från den 26 november 2008, och i övriga samordnade insatser för att skapa jobb, ofta i små och medelstora företag, eftersom investeringar i energieffektivitet, och då särskilt i byggnader, förekommer främst i samband med småskaliga renoveringar.

Avslutningsvis vill jag påminna om att under den nuvarande kommissionens mandatperiod har EU:s ledare verkligen ansträngt sig för att främja energieffektivitet. Ökade investeringar i energieffektivitet och relevant ny teknik är ett nödvändigt bidrag till den hållbara utvecklingen och försörjningssäkerheten. Energieffektivitet har en stor inverkan som sträcker sig långt bortom energipolitik. Den påverkar EU:s ekonomi positivt: det skapas nya arbetstillfällen när man ökar effektiviteten, och den ekonomiska tillväxten stimuleras och konkurrenskraften ökar. Precis som du sa, är det precis vad vi bör göra i dessa svåra tider.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 19 februari 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Det är tydligt att oljepriserna sjunker, men när den nuvarande ekonomiska krisen väl är överstånden, kommer priserna att stiga igen. Låt mig därför påminna er om att det är viktigt att diversifiera EU:s energikällor och försörjningsvägar ytterligare för att dämpa de negativa effekterna av en framtida oljekris.

Beroendet av importerad energi för EU:s medlemsstater, framför allt EU:s ”energiöar”, varierar, liksom den befintliga infrastrukturen. Man kan vi tala om en inre energimarknad om till exempel de baltiska staterna, inklusive Litauen, är energiöar? Europas oförmåga att tala med de stora energileverantörerna med en gemensam röst är också ett akut problem. På papperet skapar vi en ambitiös europeisk energipolitik, men i realiteten fortsätter den bilaterala energipolitiken att dominera. Kära kolleger! Politiseringen av energisektorn bidrar inte till att öka stabiliteten. Vi kan och bör försöka ändra situationen genom diversifiering och solidaritet. Vi måste slutföra de felande energilänkarna och upprätta en europeisk samordningsmekanism som syftar till att reagera på liknande kriser. Det är viktigt att de medlemsstater som är mest beroende av energileveranser har tillräckliga reserver. Vi får inte bara titta på kortfristiga åtgärder för att skapa en säker energiförsörjning, utan vi måste även se till det längre perspektivet. Europa måste i sin tur diversifiera sina energikällor och förbättra försörjningssäkerheten.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Energieffektivitet är särskilt viktigt just nu, eftersom vi står inför verkliga utmaningar vad gäller energiförsörjningen till EU och eftersom vi måste vidta effektivare åtgärder för att minska utsläppen av koldioxid. Jag stöder en strategi för att lösa problemet med energieffektivitet som ligger i linje med EU:s övriga politiska program, framför allt paketet för att bekämpa klimatförändringen, och behovet av att diversifiera energikällorna.

Jag är fast övertygad om att forskning och utveckling måste få stöd, eftersom det kan lämna ett viktigt bidrag till att förbättra energieffektiviteten. Kommissionen och medlemsstaternas regeringar bör ge ett kraftigare stöd till projekt som syftar till att öka energieffektiviteten, oavsett om vi talar om investeringar för att göra de offentliga transportmedlen så energieffektiva som möjligt, isolera byggnader etc. Statliga resurser bör ledas mer i den riktningen än mot att subventionera priset på energi, eftersom dessa projekt samtidigt hjälper sårbara konsumenter som ställs inför stigande energipriser.

Jag vill därför uppmana medlemsstaterna att lägga fram effektiva och realistiska handlingsplaner, ge medborgarna så mycket information som möjligt om energieffektivitet och samarbeta genom utbyte av bästa praxis. Jag vill också uppmana kommissionen att stödja de nationella myndigheterna, framför allt i form av teknisk assistans.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Energieffektivitet i byggnader är ett särskilt orosmoment för de länder som har ärvt ett stort antal byggnader som uppfördes enligt de bristfälliga kvalitetsnormer som gällde under kommunisttiden.

Jag vill ta detta tillfälle i akt att uppmana kommissionen att inrätta finansieringsinstrument och effektiva procedurer för att renovera uppvärmningssystemen i dessa byggnader i enlighet med målet att öka energieffektiviteten inom EU med 20 procent till 2020.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Energieffektivitet är ett av Europeiska unionens huvudmål. Att uppnå det målet utgör ett viktigt steg på vägen mot en hållbar utveckling. Därför, och fränsett medlemsstaternas insatser för att aktivt främja en politik som syftar till att göra energiförbrukningen effektivare, måste det också finnas samordning på gemenskapsnivå för att uppnå betydligt bättre resultat.

Ett sätt att uppnå energieffektivitet är att isolera byggnader. Enligt en undersökning är det möjligt att minska energiförbrukningen på gemenskapsnivå med cirka 27 procent, vilket i sin tur betyder en minskning av de kostnader som medborgarna måste betala.

Ett problem som de lokala myndigheterna står inför när de föreslår projekt som omfattar renovering av bostädernas uppvärmningssystem är den komplicerade procedur som de måste följa. Följaktligen måste åtgärderna som vidtas i framtiden syfta till att förenkla dessa procedurer. Målet att nå en bättre energieffektivitet genom att isolera byggnader måste också inriktas på missgynnade socialgrupper, för att därigenom förstärka solidaritetsprincipen i Europa.

Anni Podimata (PSE), skriftlig. – (EL) Erfarenheterna från den första utvärderingen av de nationella handlingsplanerna visar i praktiken att förhållandena i EU ännu inte har mognat i en sådan utsträckning att åtgärder för att främja energieffektivitet kan få stöd. En viktig svaghet i de första nationella handlingsplanerna för energieffektivitet, förutom att vissa medlemsstater, inklusive Grekland, var kraftigt försenade när det gällde att skicka in dem, är det faktum att de ambitiösa planerna inte åtföljs av klart angivna praktiska förslag som ger ett mervärde. Detta trots att EU:s förbrukning av primärenergi skulle minska med cirka 400 Mtoe och utsläppen av koldioxid med 860 Mt om man nådde målet på 20 procents energibesparingar, enligt de siffror som nyligen släpptes av Europeiska kommissionen.

Vi har med andra ord ännu inte helt insett omfattningen av de möjligheter som ökad energieffektivitet ger oss, framför allt i tider av ekonomisk recession som de vi upplever just nu. EU bör därför gå vidare utan ytterligare förseningar för att inkludera energieffektivitet i alla sina sektoriella politiska program med tydliga förslag och stödåtgärder samt öka gemenskapens stöd i den riktningen. Energieffektivitet är en central punkt efter antagandet av paketet om klimatförändring och det kan garantera en säker energiförsörjning, minskade utsläpp av växthusgaser och en livskraftigare europeisk ekonomi.

30. Tillämpad forskning inom den gemensamma fiskeripolitiken (kortfattad redogörelse)

President. – Nästa punkt är en kort presentation av ett betänkande av Rosa Miguélez Ramos för fiskeriuutskottet, om tillämpad forskning inom den gemensamma fiskeripolitiken (2008/2222(INI)) (A6-0016/2009).

Rosa Miguélez Ramos, föredragande. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Att förena ett korrekt bevarande av ekosystemen med ett hållbart utnyttjande av marina resurser, förebyggande och kontroll av effekterna av mänsklig aktivitet på miljön, förbättring av kunskaper och teknisk utveckling och förnyelse är uppgifter som vi inte kan lösa om vi inte får stöd av den europeiska forskningsgemenskapen.

Forskning om fiske är också avgörande när vi ska utarbeta rekommendationer och ge lagstiftarna vetenskapliga råd. Ökade investeringar i forskning och utveckling, och när det gäller insamling och behandling av pålitliga data skulle resultera i en stabilare och hållbarare gemensam fiskeripolitik.

Men även om det jag fick höra av en forskare – "Det är inte pengarna, utan de mänskliga resurserna som är problemet" – ger en bra bild av situationen, så tänker jag inte säga att forskning om fiskerifrågor har gott om finansiella resurser. Tvärtom vill jag säga att vi har ett dubbelt problem.

För det första, herr kommissionsledamot, så verkar de belopp som avsatts i sjunde ramprogrammet för marin forskning, som borde vara en sektorövergripande fråga, vara otillräckliga för den integrerade strategi som för närvarande krävs i frågan.

Dessutom, herr kommissionsledamot, har forskarna problem när de skickar in projekt till sjunde ramprogrammet – och jag kan försäkra er att jag talade med många av dem när jag utarbetade mitt betänkande, både före och under processen. Dessa problem kan delvis tillskrivas det annorlunda fokus som å ena sidan

krävs för vattenbruk, som till sin natur i grunden är en industriell verksamhet, och å den andra sidan forskning om fiske och marin vetenskap, som till sin natur är mångdisciplinär och mer långsiktig.

Fram till det sjunde ramprogrammet täcktes båda dessa områden med samma medel, och de rapporterade till generaldirektoratet för fiskerifrågor, vilket gjorde att de kunde komplettera varandra. För närvarande är det GD Forskning som har ansvaret, och resultatet är att det blir svårare för forskarsamhället att kommunicera sektorns problem och behov till de personer som utarbetar riktlinjerna för förslagsinfordringar.

Den allmänna uppfattningen inom forskarsamfundet är dessutom att generaldirektoratet verkar ha valt att prioritera grundforskning utan att lämna utrymme för forskning som är inriktad på allmänna policyfrågor. Låt mig lämna ett exempel: att från vetenskaplig synpunkt berika gemenskapens maritima strategi, eller undersöka kopplingarna mellan fiske och klimatförändringar.

Sammanfattningsvis kräver målet för Europeiska unionens marina politik, nämligen att uppnå ett produktivt fiske i en ren marin miljö, att forskarna på detta område har tillgång till horisontella finansieringsmekanismer i sjunde ramprogrammet.

Avslutningsvis vill jag nämna det andra problemet: den oroande bristen på unga forskare inom fiskeriforskningen, vilket verkar vara resultatet av yrkesutbildningar som inte är särskilt attraktiva jämfört med andra basvetenskaper.

Det är viktigt att vi skapar intressanta och givande universitetskurser som erbjuder goda yrkesmöjligheter. Det verkar också som om vi måste standardisera de olika forskningsmodeller som tillämpas i de olika medlemsstaterna för att vi bättre ska kunna jämföra resultat, ställa samman data och öka samarbetet mellan olika nationella forskningsinstitutioner. Jag tycker naturligtvis också att det är mycket viktigt att fiskarnas erfarenheter och expertkunnande tas till vara bättre i processen när vi utarbetar vetenskapliga yttranden som är avsedda att utgöra grund för de politiska besluten inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken.

Janez Potočnik, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag uppskattar att kunna prata om mitt ansvarsområde. Kommissionen välkomnar parlamentets betänkande om tillämpad forskning inom den gemensamma fiskeripolitiken och tackar föredraganden Rosa Miguélez Ramos och fiskeriutskottet för ett utmärkt arbete.

Betänkandet kommer lägligt nu när de gemensamma ansökningsomgångarna för havs- och sjöfartsforskning förbereds. Det sammanfaller också med arbetsprogrammet 2010 för sjunde ramprogrammet och lanseringen av grönboken om en reformering av den gemensamma fiskeripolitiken, som innehåller ett kapitel om forskning. Kommissionen instämmer i princip med de centrala delarna av betänkandet.

Vi välkomnar att man stöder den europeiska strategin för havs- och sjöfartsforskning, och prioriterar ökad kapacitetssuppleering, ny infrastruktur, nya färdigheter och utbildningsinitiativ, att utveckla samspelet mellan etablerade discipliner för havs- och sjöfartsforskning, samt att främja samverkan mellan medlemsstater och kommissionen och ny forskningsledning.

Kommissionen är medveten om hur viktigt det är att en tillräcklig budget avsätts till forskning inom fiske och vattenbruk i sjunde ramprogrammet, samtidigt som man bör bibehålla en bra balans i förhållande till andra forskningsområden, särskilt inom jordbruk, skogsbruk och bioteknik: tema 2 – KBBE, och tema 6 – miljö. Årsbudgeten för sjunde ramprogrammet kommer att öka progressivt under programmets tre sista år och både fiske- och vattenbrukssektorn kommer att dra nytta av ökningen.

Kommissionen kommer att försätta arbetet med att stödja forskningen i linje med betänkandet genom att synliggöra forskningen inom fiske och vattenbruk i sjunde ramprogrammet och skapa en god balans mellan forskning som stödjer politiken och grundforskning, införa mer samhällsvetenskap i arbetsprogrammen, främja spridning av resultat och främja ökad samordning av nationella forskningsprogram.

Slutligen kommer kommissionen att underlätta införlivandet av forskning inom fiske och vattenbruk i sin strategiska forskningsdagordning, det europeiska området för forskningsverksamhet och den nya europeiska strategin för havs- och sjöfartsforskning.

Tack vare de initiativ som jag just har nämnt, känner jag att det finns en fast grund för att förbättra fiske- och vattenbrukssektorn genom innovativ forskning inom ramprogrammet. Dessa sektorer kommer i sin tur att dra nytta av att den nationella forskningen samarbetar och samordnas på ett bättre sätt, genom de olika initiativen inom det europeiska området för forskningsverksamhet och i samma riktning som den gemensamma fiskeripolitiken.

Om jag får tillägga något mer personligt, kan jag garantera att det inte är mer komplicerat nu än tidigare, helt enkelt beroende på att samma personer arbetar med detta och att vårt samarbete med min kollega Joe Borg går fantastiskt bra. Det är så forskningen bör bedrivas i framtiden. Vi samarbetar mellan olika sektorer och det ger bättre resultat, vilket knappast hade varit fallet om det hade gjorts sektorsvis. Ett stort tack för detta utmärkta arbete.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 19 februari 2009.

31. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

32. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.30.)